

Niin luhistuvat Helsingin valtaherrain toiveet

Oli kaksi asiaa, joihin Helsingin hallitusherrat enimmänsä luottivat, kun he viime syksynä hylkäsivät Neuvostoliiton sovintotarjouksen ja lähtivät käymään sotaa. Ensimmäinen he luottivat niinsano-
tun Mannerheimin-linjan va-
rustuksiin Karjalan kannaksella ja toiseksi he luottivat englantilaisten apuun. Mutta kumpikin toivo on pettänyt.

MANNERHEIMIN LINJA ON MURRETTU. Se oli lu-
jasti varustettu linja, se täy-
tyy myöntää. Neljä vuotta oli
siellä — kapealla kannaksella — yhtä mittaa rakennettu
rautabetonivarustuksia, täy-
dellisesti suojattuja tykistö-
ja konekivääripesäkkeitä, ra-
kennettu kolmen valtakunnan
kenraalien ja sotilasinsinöörien
johtolla, sotavarustustekniikan
viimeisten vaatimusten mukai-
sesti. — „Tällaista linjaa on
mahdoton minkään armeijan
murtaa”, vakuutti Suomen up-
seereille kenraali Kirke, käy-
dessään viime kesänä Karja-
lan kannaksen varustuksia
tarkastamassa. Eikä sellaista
linjaa ollutkaan ikinä mikään
armeija murtautunut.

MUTTA NEUVOSTOLIITON PUNAINEN ARMEIJAMURSI SEN. Ensin tunnustel-
tuaan Mannerheimin linjan
varustusten laatua ja lu-
vutta ryhtyi Punainen Armeija sitä
puhkasemaan. Helmikuun 11
pnä, juuri kun mannerheimi-
läiset esikuntaupseerit olivat
ennättäneet kehua Ruotsin
lehtien sotakirjeenvaihtajille
sitä suurta „Summan ihmet-
tä”, ryhtyikin eräs Punaisen
armeijan divisioonasta siinä vähän
matkan päässä näyttämään
mannerheimiläisille semmois-
ta summankummaa, että heille
tuli kiire hatka. Vasta Kämä-
rän ja Säiniön asemain takana
uskalsi Mannerheimin esikun-

ta pysähtyä hengähtämään ja
ihmettelemään, että miten oli
voitu murskata ne Kirken ke-
humat „ylipääsemättömät”
varustukset. Tämän vastusta-
mattoman läpimurron jälkeen
valtasivat sitten Punaisen ar-
meijan osastot nopeasti kaikki
murtokohdasta länteen päin
sijaitsevat Mannerheimin lin-
jan varustukset, aina Suomen-
lahden rantaan saakka. Vallat-
tiin Koiviston linnoituksetkin,
joiden piti olla vahvimpana
napana sillä sivustalla.

Siis Mannerheimin linja ei
pitänyt kutiaan Punaisen ar-
meijan hyökkäyksen edessä.
Mutta vielä vähemmän pitivät
kutiaan ENGLANTILAISTEN
LUPAUKSET APUVOIMAN
LÄHETTÄMISESTÄ.

Viime vuonna loka- ja mar-
raskuussa ne englantilaisten
lupaukset olivat lihavimmil-
laan. „Älkää suostuko venä-
läisten kanssa sovintoon”,
huudettiin Erkolle ja Tanne-
rille Lontoosta, „kyllä me
tullaan avuksenne sodassa!”
Ja siitä ne Suomen hallitus-
herat höyryäntyivät sotimaan.

Eikä englantilaisten lupauk-
set loppuneet sittenkään. Ne
vaan vähitellen pienenivät. En-
sin luvattiin lähettää Suomeen
100.000 miestä Kanadasta.
Mutta kanadalaiset jäi Kana-
daan. Sitten luvattiin lähettää
tuhansia „vapaaehtoisia” Eng-
lannista. Mutta ne ovat jää-
neet vapaaehtoisesti Englan-
tiin. Sitten ilmoitettiin Helsin-
kiin, että Lontoosta lähete-
täänkin apua vain tavarana ja
Amerikasta rahana, — lähet-
täkööt Ruotsi ja Norja sota-
väkeä! Mutta Ruotsin ja Nor-
jan hallitukset kieltäytyivät
kunniasta, Englannin suureksi
mielipahaksi. Itse Ruotsin ku-
ningas sanoi kohteliaasti:
„Nej!” Vapaaehtoisia annetaan
kylläkin Ruotsista värvätä,

mutta ne kuuluvat olevan
enimmäkseen semmoisia rent-
tuja, ettei niillä tee tappelussa
paljon mitään. Ja Tanner va-
littaa, että Ameriikasta ei ole
edes niitä luvattuja rahoja
tullut, kun pankinjohtajat
ovat siellä ruvenneet epäile-
mään takaisinsaantia.

Siis näyttää vähän siltä,
että englantilaiset ovat pettä-
neet. Mutta eihän se olisi en-
simmäinen kerta. Pettihän ne
Puolankin, ja monta muuta
hallitusta ne ovat pettäneet.
Me kommunistit ennustimme
jo kolme kuukautta sitten,
että pettää ne ulkolaiset impe-
rialistit Suomenkin kapitalis-
tien hallituksen. Mutta se näyt-
tää olevan kerta kaikkiaan niin,
että kenen jumalat tahtovat
hukuttaa, hänet lyövät ne en-
sin sokeudella.

Mannerheimin, Rydin ja
Tannerin konkurssihallitus on
hukkuva. Sen päivät ovat
luetut. Mutta vielä hukkumi-
sensa aattona se yrittää ajaa
surman suuhun kymmeniä tu-
hansia Suomen sotilaita. Siinä
on yksi sen kaikkein suurim-
pia rikoksia.

Nyt on korkea aika Suomen
armeijan sotilaitten ja muiden
kansalaisten ratkaista: kannat-
taako yhä uhrata verta Man-
nerheimin, Rydin ja Tannerin
koplan vallan säilyttämiseksi?
Vai eikö ole tehtävä tenä ja
sanottava noille rikoksellisille
hallitusherroille:

**SOTIKAA ITSE, JOS TAH-
DOTTE. MUTTA KANSAM-
ME TAHTOO ELÄÄ! KAN-
SAMME TAHTOO RAU-
HAA!**

Otto Kuusinen.

Punaisen armeijan voittoisa rynnistys jatkuu Karjalan kannaksella

Paljon sotasaalista, lukuisia
Mannerheimin linnakkeita
vallattu

Leningradin sotilaspiirin esikunnan tiedonantoja

Helmikuun 26 päivän kuluessa joukkomme jatkoivat
vihollisen linnakkeiden tuhoamista Karjalan kannaksella.
Joukkomme löivät takaisin vihollisen vastahyökkäysryt-
tykset, jolloin vihollinen kärsi suuria tappioita. Eräissä vasta-
tahyökkäyksissä hävitettiin 5 vihollisen hyökkäysvaunua,
joista joukkomme valtasivat 3.

Lisätietojen mukaan Koiviston saarella ovat jouk-
komme sen sotasaaliin lisäksi, mistä helmikuun 24 päivän
tiedonannossa ilmoitettiin, vallanneet 26 vihollisen linnoi-
tettua puolustusasemaa, joista 15 rautabetonista tykistö-
suojaa sekä 2 maanalaista linnoitusta, 4 ase- ja elintarve-
varastoa, 10.000 ammusta ja yli 5.000.000 kiväärin patruu-
naa.

Muilla rintamanoilla ei tapahtunut mitään oleellista.
Lentovoimamme ovat olleet vilkkaassa taistelutoimin-
nassa vihollisen sotavoimia ja sotilaallisia tukikohtia vas-
taan. Ilmataisteluissa pudotettiin 19 vihollisen lentokonetta.

Helmikuun 27 päivän kuluessa Karjalan kannaksella
joukkomme, suoriutuen vihollisen linnakkeista, valloittivat
13 vihollisen linnoitettua puolustusasemaa, joista 9 rauta-
betonista tykistösuoja.

Muilla rintamanoilla ei tapahtunut mitään oleellista.
Lentovoimamme poimittivat useissa paikoissa menes-
tyksellisesti vihollisen joukko-osastoja ja sotilaallisia tuki-
kohtia. Ilmataisteluissa tuhottiin 6 vihollisen lentokonetta.

Helmikuun 28 päivän kuluessa joukkojemme hyökkäys
jatkui edelleen Karjalan kannaksella. Yrittäen vastahyök-
käyksillä pysähtyttää joukkojemme hyökkäystä vihollinen
jatkoi perääntymistään kärsien suuria tappioita. Vallat-
tuaan puolustusasemat Salmenkaita-joen pohjoisella ran-
nalla joukkomme valtasivat Ritasaaren Vuoksijärven länsi-
rannalla. Edelleen valloitettiin Mäkelä, Hammarniemi ja
Heikurila Äyräpään järven pohjoispuolella, Kämärä Hein-
joen asemalta 4 kilometriä lounaaseen ja Alasomme 6 kilo-
metriä etelään Viipurista.

Epätäydellisten tietojen mukaan joukkomme valtasivat
helmikuun 28 päivän kuluessa 42 vihollisen linnoitettua
puolustusasemaa.

Muilla rintamanoilla ei ole oleellisia muutoksia.
Epäsuotuisan sään vuoksi lentovoimiemme toiminta on
rajoittunut tiedustelulentoihin.

LIETTUALAINEN SOTILASAIKAKAUSLEHTI PUNAISESTA ARMEIJASTA

Kaunas, 24.2. Liettualainen
sotilasaikakauslehti „Karis”
on julkaissut kirjoituksen Pu-
naisesta Armeijasta. Huomat-
tavalla paikalla julkaisi lehti
Voroshilovin, Valko-Venäjän
erikoissotilaspiirin komentajan,
2 rangan armeijankomentaja
Kovalevin ja Liettuassa ole-
vien neuvostosotajoukkojen
komentajan, divisioonanko-
mentaja Korobkovin kuvat.

„Punainen Armeija — kir-
joittaa lehti — on eroittama-
ton osa yleisestä valtiolimis-
töstä. Sen henki on Neuvosto-
liiton kansojen henki: puolus-
tus ja työ. Alussa oli Punainen
Armeija sekä määrällisesti
että teknillisesti heikko ver-
rattuna nykypäiviin. Kansa-
laissodan kokemukset olivat
ensimmäinen koulu, joka mää-

räsi sen tulevan tien. Vapau-
duttuaan sisäisistä ja ulkoi-
sista vihollisista alkoi Punai-
nen Armeija suurella innolla
muodostaa sotilaallisen mah-
tinsa lujaa perustaa — mahta-
via ilmailuvoimia ja panssari-
osastoja.

Maanpuolustusteollisuuden
saavutuksia (erikoisesti lento-
koneiden ja autojen tuotantoa)
käyttävät hyväkseen ei aino-
astaan armeija, vaan myös
muut kansantalouden alat.
Lentovoimia käytetään laa-
jasti myös tieteellisiin tar-
koituksiin. Tämän todista-
vat Tshkalovin, Baidukovin
ja Beljakovin lennot, Mo-
lokovin, Kokkinakin, Alek-
sejevin, Jumashevin ym.
laajat historialliset lentomat-
kat. Lahjakkaitten lentäjiensä

ja erinomaisten koneittensa
avulla on Neuvostoliitto tuo-
nut paljon arvokasta Pohjois-
navan ja stratosfääriin tutki-
miseen. Laajalti ovat meillä tun-
nettuja „Tsheljuskinin” ja
„Sedovin” tutkimusretket.
Arktiikan tutkimisen saavu-
tukset tulevat maailman tie-
teen historiaan.”

„Neuvostoliitto ja sen
Punainen Armeija — kirjoit-
taa lehti lopuksi — ovat osoit-
taneet meille liettualaisille
poikkeuksellista ystävyyttä,
meidän pyrkimystemme ja toi-
vomustemme ymmärtämistä.
Neuvostoliitto tunnusti ensi-
mäisenä Liettuan riippumatto-
muuden ja Vilnan kuulumisen
Liettualle sekä v. 1939 vapaut-
ti meidän pääkaupunkimme ja
luovutti sen meille.”

Nuo herrat uskottelevat teille, että kaikki nämä
uhrit ovat välttämättömät Suomen vapauden ja riip-
pumattomuuden suojelemiseksi, joita he sanovat Neu-
vostoliiton uhkaavan.

Mutta he eivät puhu totta! He pettävät teitä!
Teidän isänmaatanne ei Neuvostoliitto uhkaa
vähimmänsäkään määrässä. Teidän maa-alueettanne ei
Neuvostoliitto tarvitse. Neuvostoliitto haluaa rauhaa
ja ystävyyttä Suomen kansan kanssa. Juuri rauhan ja
ystävyyden vuoksi Neuvostoliitto suostui Suomen
Kansanhallituksen kanssa tekemänsä sopimuksen
perusteella luovuttamaan Suomelle kaikki ne Neu-
vosto-Karjalan alueet, missä karjalainen väestö on
enemmistönä.

Neuvostomaan väki haluaa, että Suomessa olisi
hallitus, joka ei uhkasi Neuvostoliiton turvallisuutta,
ei uhkasi Leningradin turvallisuutta tekemällä teidän
kotimaatanne suurvaltain hyökkäyksen astinlaudaksi
Leningradia vastaan.

Neuvostomaan väki haluaa, että Suomessa ei olisi
Neuvostoliittoa kohtaan vihamielinen, vaan ystäväl-
linen hallitus.

Mitään muita tarkoituksia ei Neuvostoliiton
hallitus eikä sen Punainen armeija aja.

Punaisen armeijan sotilaiden julistuksesta Suomen
armeijan sotilaille.

NYT ALETAAN TALONPOIKIEN ETUJEN MUKAINEN MAATALOUSPOLITIikka!

Koko sen ajan, jolloin Suomessa on vallinnut valkoinen valtakomento, on myös Suomen maatalouspolitiikka ohjattu kokonaan väärään suuntaan. Valtiovallan määrävillä paikoilla ovat suurkapitalistien suoranaisten edustajien rinnalla istuneet sellaiset talonpoikien asian „unohaneet“ tilanherrat kuin pankinjohtaja Kallio ja sosialistia näytellyt pankkivaltuusmies, miljoonanomistaja Väinö Tanner. Talonpoikaiston kanssa tällaisilla herroilla ei ole mitään yhteistä. Heidän hallitusaikanaan ei valtion maatalouspolitiikka ole ollut talonpoikaisviljelijöiden etujen mukaista. Se on hyödyttänyt yksinomaan teollisuuden mahtimiehiä, pankkiyhtymiä ja kartanonerhoja.

Tosin Suomen maatalouspolitiikan tähänastiset ohjaajat ovat kehuneet ajavansa koko maalaisväestön asiaa. He ovat jaaritelleet paljon esimerkiksi n. s. asutuspolitiikkansa tulokista. Onhan tilattomille ja suurmaanomistajain alustalaisille myyty maata, muodostetaan siten uusia pienviljelys- ja asuntotiloja! Näitä „tulokisia“ kehuskellessaan herrat kuitenkin jättävät mainitsematta, että samana aikana on suunnilleen sama määrä talonpoikaisviljelijöiden tiloja myyty pakkohuutokaupoissa. Toisaalta ovat tilanherrat valtion välityksellä kiskoneet pientilain omistajiksi pyrkiviltä alustalaisiltaan kalliin lunastusmaksun luovuttamastaan maasta ja toisaalta ryöstäneet talonpoikien maita pakkohuutokaupoissa polkuhinnnoilla. Todellakin kannattavaa „asutuspolitiikkaa“! Eikä yksinomaan tämä ole tehnyt „asutuspolitiikkaa“ kartanonerhoille kannattavaksi. Maitansa valtion välityksellä lunastaneet pienviljelijät ovat joutuneet niin rasittavan velkakuorman alaisiksi, että kartanonerhat ja tukkiyhtiöt ovat saaneet heistä kaipaamaansa työvoimaa halvalla hinnalla. Yksinomaan tukkiyhtiöiden töissä on viime vuosina käynyt noin satauhantainen talonpoikaisviljelijöiden joukko. Ja kuten tunnettua, herrat ovat maksaneet heille nälkäpalkkoja, samoin kuin varsinaisille metsätöiläisillekin. Samanlaista halpaa työvoimaa ovat näistä pientilojen omistajista saaneet kartanonerhat.

Muutkin Suomen tähänastisten hallitusherrain maatalouspoliittiset toimenpiteet ovat olleet vahingollisia pienviljelijäväestölle. Eivätkä ainoastaan sille, vaan myöskin koko talonpoikaiston valtavalle enemmistölle. Niinpä esimerkiksi valtion harjoittama viljatuotantoon on hyödyttännyt pääasiassa kartanonerhoja. Kokottaessaan 1929—33 pulavuosina viljattulajia niin, että viljan hinnat kohosivat jo vuonna 1932 huomattavasti ennen pulaa vallinneen hintatason yläpuolelle, eduskuntaherrat tiesivät

hyvin, että siitä hyötyvät ennen kaikkea kartanonerhat. Pientilallisille, jotka itse joutuvat ostamaan viljaa, nämä viljatullit merkitsivät melkein yhtä ankaraa iskuja kuin työväestöllekin. Sellaisille keskitalonpojille taas, jotka tuottavat viljaa omiksi tarpeikseen, ei viljatulleista missään tapauksessa ollut hyötyä, ja sellaisille keskitalonpojille, joiden talous perustuu karjatalouteen eikä viljatuotantoon, viljatullit olivat haitaksi. Niillekään rikkaammille talonpojille, jotka tuottavat viljaa jossain määrin myytäväksi, ei viljatulleista ollut tuntuva hyötyä. Mutta sitävastoin suuret tilanherrat, jotka viljelyttivät suuria tilojaan palkkatyövoimalla, hykertelivät käsiään ja täyttivät lompakkojaan valtion viljatuotantopolitiikan nojalla.

Suurin osa Suomen varsinasta talonpoikaista saa päätönsä karjataloustuotteiden myynnistä. Sen vuoksi ei kapitalisteja ja kartanonerhoja suosiva valtiovalta olekaan tukenut karjataloustuotteiden hintoja sellaisella innolla kuin viljatuotteiden hintoja. Esimerkiksi voin hinta pysytettiin viime vuosiin asti ennen pulaa vallinneen tason alapuolella. Sitäpaitsi karjataloutta harjoittavat talonpojat on jätetty kokonaan suurten välityksliikkeiden armoille, jotka silloinkin kun ne esiintyvät „keskinäisten osuustoimintaliikkeiden“ muodossa, nylkevät talonpoikia jokseenkin yhtä roimasti kuin yksityiset kapitalistiset välittäjät. Esimerkiksi 1929—33 talouspulan pahimpina vuosina maidon tuottajat saivat vain noin puolet siitä hinnasta, minkä välityksliikkeet kiskoivat maidosta kaupungeissa. Puolet ta-

lonpojan työn tuloksista joutuivat siten välityksliikkeiden ahnaiden saalistajain taskuun. Kallion ja muiden pankkiherrojen voinvientiliike Valio on kiskonut miljoonavoittonsa juuri tällaisella talonpoikien nylkemisellä.

Pienviljelijät ja keskitalonpojat ovat joutuneet kärsimään myöskin n. s. hintasaksista, joita teollisuuskapitalistit ovat järjestelmällisesti pitäneet voimassa ja pyrkineet jatkuvasti suurentamaan. Erikoisesti talouspulan aikana muodostuivat hintasakset teollisuustuotteiden ja maataloustuotteiden välillä tavattoman suuriksi. Talonpoika joutui maksamaan teollisuustuotteista (koneista, työvälineistä, apulannoitteista, kulutustarvikkeista y.m.) korkean hinnan, mutta sai omista tuotteistaan (maidosta, voista, lihasta, perunoista y.m.) paljon halvemman hinnan. Näistä hintasaksista kärsi vain talonpoikaisto, sillä kartanonerhoilla oli monia tapoja välttää niiden aiheuttamaa vahinkoa. Ja sikäli kuin niiden johdosta vähenivät kartanonerrojen voitot, ryhtyi valtiovalta kiireellisiin toimenpiteisiin korvauksen toimittamiseksi heille muodossa tai toisessa. Viljatullit ovat juuri siitä satuvana esimerkkinä.

Erittäinkin pienviljelijäin, mutta myös koko talonpoikaiston suurena vaikeutena on ollut se, että heillä ei ole varoja hankkia tarvitsemiaan maatalouskoneita. Isoja, moottori- ja sähkövoimalla käytettäviä koneita ei yksityinen talonpoika voi hankkia ensinkään. Useimmiten pikkukoneetkin on täytynyt hankkia

lainavaroilla. Seurauksena on ollut velkaantuminen ja pankkien nyljettäväksi joutuminen. Valtiovallan toimenpiteet talonpoikien tukemiseksi ovat tässäkin suhteessa olleet varsin riittämättömät. Kaiken kukkuraksi ovat tukkiyhtiöt monin paikoin vieneet talonpoikaisviljelijöiden metsät putipuitaiksi.

Yrittäessään nyt hätänsä hetkellä „todistella“, että meillä ei muka tarvita Kansanhallituksen julistuksessaan osoittamia maataloudellisia uudistuksia, Suomen kartanonerhat ja muut valkoiset vallanpitäjät vetoavat siihen, että Suomi on pienviljelijäin ja keskitalonpoikien maa. Mutta juuri se seikkahan tuomitsee heidän maatalouspolitiikkansa. Todellakin, 80% maamme viljelmien omistajista on pienviljelijöitä, ja kun heidän lisäksi lasketaan keskitalonpojat, joiden peltola on suunnilleen 10—25 ha, niin voidaan sanoa, että pienviljelijät ja keskitalonpojat muodostavat noin 95% kaikkien viljelmien omistajista. Eikö tällaisessa maassa maatalouspolitiikan pitäisi ajaa ennen kaikkea työväkeä keväen talonpoikaiston, pienviljelijäin ja keskitalonpoikien etuja? Mutta kuten edellä on muutamin esimerkein osoitettu, on Suomen maatalouspolitiikka ollut pääasiassa kartanonerrojen etujen mukaisena politiikkana. Se on ollut huikean pienen vähemmistön voittoetujen suosimista koko maalaisväestön valtavan enemmistön kustannuksella.

On aika tehdä loppu sellaisesta maatalouspolitiikasta.

Suomen Kansanhallituksen julistuksessa on erityisesti kaksi kohtaa, jotka selvimmin osoittavat, että Suomen histo-

riassa alkaa nyt maamiehen etujen mukaisen maatalouspolitiikan aika. Kansanhallituksen tehtävien joukossa on

„suurtiloja omistavien kartanonerhojen maiden pakko-luovutus, kajoamalla talonpoikain tiluksiin ja omaisuuteen sekä pakkoluovutettujen maiden luovuttaminen tilattomille ja maanpuutteessa oleville talonpoikaisviljelijöille;

Valtion kaikinpuolinen avustustoiminta vähäväkisten viljelijäin talouden kohottamiseksi, ensi sijassa antamalla heille lisää maata, laidunta ja mahdollisuuden mukaan myös kotitarvemetsää suurilta kartanonerhoilta pakkoluovutetuilta tiluksilta“.

Näiden tehtävien toteuttaminen on juuri sellaista maatalouspolitiikkaa, jota Suomen talonpoikaisto kipeästi tarvitsee. Näiden tehtävien toteuttaminen merkitsee sitä, että maatalouspolitiikastamme eivät saa enää hyötyä suuret tilanherrat, jotka muodostavat korkeintaan kolme tuhannesosaa (0,3%) Suomen viljelmien omistajien luvusta, vaan siitä tulevat hyötymään ennen kaikkea pienviljelijäväestö ja keskitalonpoikaisto, jotka muodostavat noin 95% maamme viljelmien omistajain luvusta.

Kansanhallituksen edellämainittujen tehtävien toteuttaminen merkitsee sitä, että Suomi siirtyy kartanonerrojen maatalouspolitiikasta työväkeä talonpoikaiston ja koko kansan etujen mukaiseen maatalouspolitiikkaan.

A. A.

Antautukaa pelotta Puna-armeijalle

ENTISET SUOMEN ARMEIJAN SOTILAAT SOTILASTOVEREILLEN

Lopettakaa turha ja hyödytön taistelu Neuvostoliiton suurta ja mahtavaa Puna-armeijaa vastaan. Heittäkää aseenne ja antautukaa pelotta Puna-armeijalle. Me jo antautuneet Suomen armeijan sotilaat ja aliupseerit kehoitamme teitä kääntämään aseenne Mannerheimin hallitusta vastaan, ainoastaan täten loppuu kärsimyksenne juoksuhaudoissa. Hyödytön verenvuodatus ja asuntojenne polttaminen lakkaa. Ne ovat törkeitä valeita, joita Suomen hallitus on levittänyt Puna-armeijasta, sen muka osoittamasta raakuudesta, vankien tappamisesta, huonosta vaatetuksesta ja ruuasta. Me jo tälle puolelle siirtyneet voimme todistaa ja vakuuttaa, että kohtelu on ollut niin ystävällistä, ettemme osanneet sellaista odot-

taakaan. Kohdatessamme Puna-armeijan sotilaita, tarjosivat he meille ruokaa ja tupakkaa. Ja hämmästyen luomasimme, että he olivat ankaraa pakkasta vastaan paljon paremmin vaetetut kuin me.

Veljet, sotilaat! Vielä kerran pyydämme ja kehoitamme teitä luopumaan hyödyttömästä taistelusta, joka tuhoaa Suomen parhaista miehiä, omaisuuttanne ja aiheuttaa kärsimyksiä vaimoilenne ja lapsillenne. Veljellisesti vain tulette ja liitytte Suomen Kansanhallituksen puolelle. Tämä hallitus takaa teille vapauden, itsenäisyyden ja työrauhan. Heittäkää aseenne. Alkää täyttääkös upseerienne käskyjä, alkää taistella Puna-armeijaa ja Suomen Kansanarmeijaa vastaan. Tehkää tämä pian ja

silloin me kaikki palaamme rakkaiden omaistemme luorauhalliseen työhön.

Res. kers. J. Hietanen 3 Er. k.

Korp. E. Gref 12/JR 9.

Sotam. Edvard Höggund 5/JR. 9.

Sotam. Lauri Parkkari Er. P 3/3 D. 19

Sotam. Yrjö Iivonen Er. P 3/3 D. 19

Sotam. Eero Sädevirta. Er. P 3/3 D. 19

Sotam. Lahtinen J. R. 8

Sotam. John Klubb 5/JR 9.

Sotam. Emil Sintonen. Er. P. 3/3 D.

* * *

Meitä on täällä suuri joukko vangiksi antautuneita suomalaisia sotilaita, jotka näin tahdomme saada teille tiedoksi, että olemme elossa ja voimme hyvin. Vajkaa siellä Suomessa peloteltiin, ei meitä ole täällä laisinkaan kohdeltu huonosti, vaan päinvastoin on kohtelunne ollut aivan yllätyksellisen hyvä. Heti kun siirryimme tälle puolen rintamava, kohtasi meitä aivan valtava näkemys. Hyökkäysvaunuja, panssarivaunuja, huoltovaunuja ja kuormastoja sekä hyvin puettuja sotilaita

sadottain ja tuhansittain. Olemme kaikki sitä mieltä, että se on johdon taholta katalaa petosta meitä miehistöä ja alipäällystystä kohtaan, kun ajetaan taisteluun niin suunnatonta ylivoimaa vastaan.

Te toverit siellä rintamalla, alkää pitävä alhaisena tekona antautua ylivoimalle vangiksi, säästättä siinä vain turhaa verenvuodatusta. Myöskään pelko huonosta kohtelusta alkoon teitä pelottako; meillä on täällä hyvä olo, ruoka on hyvää ja tupakkaa aivan riittävästi. Haavottuneet, joita oli mukana, saavat myös hyvän hoidon. Heidät sidottiin heti ja myöhemmin rintaman taakse saavuttuamme, saivat he lääkärin hoitoa, ja sitten toimitettiin sairaalaan.

Osmo Nihtilä, Väinö Oskar Takala, Kaarlo Armas Nordström, Jalmar Finne, Eino Lahtinen, Leo Perttilä, Oskari Inkinen, Paavo Vahroos, Lauri Kankare, Antti Tyrmä, Joutseno, Esko Aalto.

Olen Suojär kansakoulun Haveri. Marras na 1939 jään Naistenjärven meijan vangiksi kouluaikanaan, jeluksuntaan, tettu, että Pu ampuu armotta sen vangiksi joutauidumme pe maan toisistam lähdin entisen vostonliiton puol saattamana. E perhettäni, mut ton suomeapuh kuulin, ettei he tavoin kohdeltu saavat he asua aluksi tahtonut sillä niin syvälle piman juurtun meitä kaikkia vällisesti, aloi Eräs saksaa p joka muuten kuin ainakin v meidän pian p sin jatkamaan työtämme. Ny varma, että meille uskoteltta „raa“asta meijasta. Jo parin pä lujen jälkeen pä sin koteihimme ki iloisina, että leen nähdä rak edessämme ja t thme eheinä- kuten rauhan Tämän jälkeen kylässä vähit nut rauhanaikais sa. Kylään o kansan valitsema komitea, jonka r taa kuvaa se, et koulu on avattu den alussa. Kylä säilynyt melkein joten mitään ma kennustyötä e Asukkaat ovat ka tautuneet myötän innostuneesti Pu meijaa ja Otto johtamaan kans hallitukseen. Kuten jo edellä avattiin kylässä koulu heti vuoden toimii normaalisti lun molemmat ope päässeet paikalleen. koivat koulunkäy saan, sillä kolmen pakollisen seisaus olivat he joutuneet odottamaan koulun avaamista. Nyt riemulla kouluun. T suuteen ovat yhte iloiset ja reippaat Armeljan sotilaat, j vät kovin lapsista ja kavat heille punaist Tämä tähti koris

Hyvät ystävät ja työtoverit

Olen Suojärven Tarasjoen kansakoulun opettaja Antti Haveri. Marraskuun 30 päivänä 1939 jäin toimipaikassani Naistenjärvellä Punaisen Armeijan vangiksi. Aikaisemmin kouluajanani kuuluessani suojeluskuntaan, oli minulle opetettu, että Punainen Armeija ampuu armotta kaikki, jotka sen vangiksi joutuvat. Valmistauduimme perheineen eroamaan toisistamme ikuisesti ja lähdim entisen rajan yli Neuvostoliiton puolelle sotilaitten saattamana. En enää nähnyt perhettäni, mutta rajavartioston suomeapuhuvalla mieheltä kuulin, ettei heitä ole millään tavoin kohdeltu huonosti, vaan saavat he asua rauhassa. En aluksi tahtonut tuota uskoa, sillä niin syvälle oli ennen opimani juurtunut, mutta kun meitä kaikkia kohdeltiin ystävällisesti, aloin rauhoittua. Eräs saksaa puhuva tohtori, joka muuten palveli meitä kuin ainakin vieraita, sanoi meidän pian pääsevän takaisin jatkamaan keskeytynyttä työtämme. Nyt olen jo aivan varma, että Suomessa oli meille uskoteltu pelkkää valhetta „raasta” Punaisesta Armeijasta.

Jo parin päivän kuulustelujen jälkeen pääsimme takaisin koteihimme. Olimme kaikki iloisina, että saimme jälleen nähdä rakkaan kylämme edessämme ja tapasimme kotimme eheinä ja odottavina, kuten rauhan aikanaikin. Tämän jälkeen on elämä kylässä vähitellen palannut rauhanaikaiseen uomaansa. Kylään on perustettu kansan valitsema viisihenkinen komitea, jonka ripeää toimintaa kuvaa se, että kauppa ja koulu on avattu tämän vuoden alussa. Kylä yleensä on säilynyt melkein vaurioitta, joten mitään mainittavaa rakennustyötä ei ole tarvittu. Asukkaat ovat kaikkialla suhtautuneet myötämieleisesti ja innostuneesti Punaiseen Armeijaan ja Otto Kuusisen johtamaan kansanvaltaiseen hallitukseen.

Kuten jo edellä mainitsin, avattiin kylässämme kansakoulu heti vuoden alussa. Se toimii normaalisesti, sillä koulun molemmat opettajat ovat päässeet paikalleen. Lapset alkoivat koulunkäynnin iloisissaan, sillä kolmen kuukauden pakollisen seisauksen aikana olivat he joutuneet turhaan odottamaan koulun uudelleen avaamista. Nyt rientävät he riemulla kouluun. Tähän iloisuuteen ovat yhtenä syynä iloiset ja reippaat Punaisen Armeijan sotilaat, jotka pitävät kovin lapsista ja kilvan jatkavat heille punaista tähteä. Tämä tähti koristaakin jo

useimpien poikien lakkia. Riehumme ei kuitenkaan ole aivan täydellinen, sillä enemmän kuin puolet koulumme oppilaista on viety vanhempiensa kanssa Punaista Armeijaa pakoon. Koulumme entisestä 90 oppilaan oppilasmäärästä käy nimittäin koulussa nykyisin vain 35. Näistä käy alakansakoulua 14 ja yläkansakoulua 21.

Miksi siviiliväki pakeni? Turhaan pelkäsitte, sillä teillä siellä rintaman takana on kuitenkin sama pelko aina mielessänne kuin meillä silloin sodan alussa. Me olemme pelostamme päässeet ja elämme rauhassa kenenkään meitä häiritsemättä. Lopettakaa turha verinen sota. Miksi vielä kidutatte ja annatte pettää itseänne? Palatkaa, hyvät työtoverini, takaisin rauhanaikaisiin tehtäviinne, sillä Karjalan ja koko muun Suomen lapset ottavat vastaan teidät ilolla!

Jos tämä kirjoitus joutuu käsiisi, rakas lankomieheni ja työtoverini, J. Tammenmaa, niin ota vastaan terveiseni ja tiedä, että Kerstin ja Kyösti voivat hyvin ja odottavat hetkeä, jolloin sota on lopussa ja pääsemme yhdessä palaamaan yhteiseen rakkaaseen kotimme unohtaan sen, mitä on takana ja tervehtien riemulla uutta onnellisempaa aikaa rakkaassa Suomessamme, joka säilyy itsenäisenä ja riippumattomana mahtavan Neuvostoliiton kanssa ystävällisissä suhteissa.

Terveisin: ANTTI
HAVERI, kansakoulun
opettaja, Naistenjärvi.

SOTATOIMISTA LÄNSIRINTAMALLA

Englantilais-ranskalaiset ja saksalaiset miljoona-armeijat seisovat liikkumattomina Maginot- ja Siegfried-linnoitusten suojassa.

Paitsi tiedustelukahakoita, joissa voitolle tavallisesti ovat päässeet saksalaiset, ei rintamalla ole tapahtunut mitään oleellista syksystä asti. Koko huomio on tällä kertaa kiinnitetty taisteluun merellä ja ilmassa sekä strategisiin tiedusteluihin vihollisen alueella.

Heikentääkseen Saksan tilannetta tässä sodassa ja eristääkseen sen raaka-aine- ja elintarvelähteistä Englannin ja Ranskan laivastot ovat saartaneet Saksan rannikot, estäen normaalin kaupankäynnin.

On ymmärrettävää, että Saksa tekee kaikkensa hajottaakseen liittolaisten saarron. Englantilaisten virallisten tietojen mukaan Saksan laivasto on sodan alusta helmikuun alkuun mennessä upottanut 274 liittolaisten ja puolueet-

tomien valtioiden tavara-alusta. Saksalaisten omien tietojen mukaan tämä luku nousee yli neljän sadan. Tämän ohella saksalaiset vedenalaiset ovat upottaneet useita englantilaisia sotalaivoja. Saksan menetykset merisodassa ovat paljon pienemmät. Yleensä voidaan sanoa, että vedenalainen taistelu on oikeastaan vasta alkamassa.

Vilkkaampaa on ollut ilmataistelu. Molemmiin puolin suoritetaan tiedustelulentoja, etsitään uusia kohteita ilmopommitusta varten. Kaikkein suurin ilmataistelu tapahtui englantilaisten alotteesta joulukuun 18 päivänä, jolloin englantilaiset menettivät 34 pommituskonetta, mutta saksalaiset vain kaksi.

Toinen imperialistinen sota Euroopan mantereella eroaa suuresti vuosien 1914—1918 imperialistisesta sodasta. Nykyisen sodan erikoisuutena on se, että ei ole äkkihyökkäyk-

ne suuret korot, 36.000 mk., jotka meitä aina ovat painaneet. Kyllä meille pian tulee helpompi.

Sotamies Paavo Vahlroos
2.K.K.K/y. R. 1.4.

Rakkaat siellä kotona. Lähetään nyt teille näin terveiseni. Jouduin nimittäin eilen vangiksi, joten sota on nyt minun kohdaltani loppunut. Täällä minua on kohdeltu hyvin, olen saanut ruokaa ja tupakkaa tarpeekseni. Mistään täällä ei ole puutetta, vaikka meille siellä niin valehdeltiin. Nyt kun olen nähnyt täällä, mitä Neuvostoliitossa on, käsitän hyvin, että on turha suomalaisten taistella vastaan. Ja minkä vuoksi Suomen työväki taistelisi yhdessä sortajiensa kanssa tovereitaan vastaan. Heittäkää pois aseenne ja siirtykää Suomen Kansanhallituksen puolelle. Vapaasti voitte antautua vangiksi. Kaikki mitä meille siel-

lä on kerrottu kohtelusta ja oloista täällä, on pelkkää kärkeää valhetta. Oman etunne vuoksi tehkää loppu sodasta. Miksi, sitä pitkitätte ja tuottatte iloa lahtareille, kun vielä jonkun aikaa saavat tapattaa teitä.

Meille on täällä luvattu, että kun sota loppuu, pääsemme kotiin. Kohtelustamme täällä uskon sen, ja silloin on koittava Suomen työväestölle uuden elämän aamu. Eläkää rauhassa ja hyvässä uskossa siellä, teitä on tähän asti kärkeästi petetty, mutta pian tulette näkemään totuuden. Upseeriston ja miehistön välillä täällä ovat toverilliset, ja mistään heikkoudesta ei näe jälkeäkään. Toverit, minä pyydän, liitykää Otto Kuusisen johtaman Suomen Kansanhallituksen kannattajain riveihin.

Pyydän teitä mikäli mahdollista kuuntelemaan Neuvostoliiton radiolähetyksiä, ne puhuvat teille totta.

STM. Kaarlo Armas
Nordström 4/II/J.R. 14
Syntynyt Turun-Porin
läänissä 1914. 27/XII.
Maatyöläinen.

Olen Suomen armeijan nostokas Oskari Inkinen. Ollut Summan rintamalla. Ensimmäisenä vuorokautena, jolloin meidät panttiin hyökkäämään suurta sotajoukkoa vastaan, jouduin Punaisen armeijan vangiksi. Punaisella armeijalla on tankkeja enemmän kuin koskaan olisin voinut kuvitella. Minusta tuntui, että nyt tulee koko Puna-armeija meitä vastaan. Komppanian päällikkö ampuu itsensä.

Tulkaa toverit tänne. Täällä on hyvä olla. Rientäkää, aika on kallis. Viipuri on kohta Puna-armeijan.

Kun sota loppuu, pääsen kotiin. Terveisiä teille Virttöjen ja Imatran seudulle ja pojalleni Pentti Inkiselle. Meitä on täällä sotavankeina suomalaisia paljon.

Kirjoitti Oskari Inkinen.

Ensimmäinen tunti uudestaan toimintansa alkaneessa Ignoilan kylän kansakoulussa. Opettajatar Mäkelä työskentelee antaumuksella.

SUOMALAISTEN SOTAVANKIEN KIRJEITÄ OMAISILLEEN

Rakas vaimoni ja lapseni sekä rakkaat vanhempani. Lähetään teille nyt terveiseni Neuvostoliitosta. Antauduin vangiksi Puna-armeijalle, vaikka meille oli hakattu päähän, että Puna-armeija muka kohtelee vankeja kuin elukoita. Kyllä se on pitkä valhe. Sotilaat antoivat meille kohta tupakkaa ja ruokaa, ja me päästään kohta kotiin, kun sota loppuu. Meille taataan myös varma toimeentulo. Sanoakaa nyt tovereille, että kyllä se on turha vastustaa Puna-armeijaa. Kyllä minä ainakin sen siksi älysin tiellä kun minut tänne tuotiin. Kuunnelkaa siellä radiota, mitä Neuvostoliitosta lähetetään, sillä se on varmasti totta mitä siinä puhutaan, vaikka teitä on siellä kielletty siitä kuuntelemasta.

En kirjoita tätä mistään pelosta, vaan omasta puolestani. Vaimoni, koeta nyt hoitaa sitä pientä taloutta. Huolettaa, miten saat maksetuksi

siä eikä suuria maastotaisteluja. Sotatoiminta on alkupäivistä asti ollut asemasotaa, kun 1914—1918 imperialistinen sota sitä vastoin alkoi laajoilla hyökkäyksillä ja vasta myöhemmin muuttui asemasodaksi.

Välttääkseen suurta ihmishuukkaa kumpaisetkin puolet, liittolaiset ja Saksa, tutkivat vihollisen puolustuksen heikkoja kohtia ja selkäpuolta, voidakseen hyökätä jostain sivustalta ja antaa viholliselle murskaavan iskun.

Englanti ja Ranska koettavat vetää puolelleen puolueettomat pohjoisvaltiot — Norjan ja Ruotsin, voidakseen tältä puolen päästä Itämeren herroiksi ja estääkseen Saksalta malminsaannin Ruotsista. Tämän ohella yrittävät Englanti ja Ranska muodostaa Itä-Europassa niiden Balkanin maiden liiton, jotka tällä kertaa myyvät Saksalle elintarpeita, naftaa ja värimetalleja.

NORJAN TYÖTÄTEKEVÄT VASTUSTAVAT SOTAA

Oslo, 28.2. Norjalainen lehti „Arbeideren“ tiedottaa, että Modumin alueen maa- ja metsätyöläisten ammattiosaston jäsenten kokous on hyväksynyt seuraavan päätöslauselman: „Me vaadimme hallitusta ryhtymään kaikkiin toimenpiteisiin, ettei Norja tulisi vedetyksi sotaan. Seuraamme levottomuudella, miten sotakihoitus yhä laajenee. Esimerkiksi Norjan radion kantaa ei voida pitää „ehdottoman puolueettomuuden“ kantana. Muutamien valtiomiesten asemassa olevien norjalaisten puheet eivät myöskään vastaa puolueettomuuspolitiikkaa. Olemme kuohuksissamme siitä, että Ranskan ja erikoisesti Englannin lehdistö jatkuvasti julkaisee vetoomuksia Norjan nuorisolle kehoittaen sitä sotaan. Vaadimme, että hallitus esiintyy ratkaisevasti sodan kannattajien toimintaa vastaan, jotta ne harjoittavat niin maan sisällä kuin sen ulkopuolellakin.“

Sama lehti kertoo, että maa- ja metsätyöläisten liiton Jevnakerin ammattiosasto on jyrkästi esiintynyt mannerheimiläisten avustamista vastaan.

„Arbeideren“-lehdessä on julkaistu Heimdalin perheenäitien kirje, jossa he sanovat: „Panemme kaikki voimamme liikkeelle suojellaksemme maatamme sodanlietsojain vehkeiltä, imperialistien rosvojen pyyteiltä, keinovalloilta, jotka hyötyvät sodasta miljoonia. Tervehdimme Neuvostoliittoa — rauhan puolustajaa.“

Norjalainen lehti „Arbeiderbladet“ tiedottaa, että Ljuskarin kaupungin paperityöläiset ovat yleisessä kokouksessaan hyväksyneet päätöslauselman, jossa vaaditaan Norjan puolueettomuuden säilyttämistä ja tuomitaan sodan lietsojien provokatoorinen toiminta. Evgen työläisurheiluklubin jäsenet, kertoo „Arbeideren“, kieltäytyivät auttamasta mannerheimiläistä Suomea.

Oslo, 26.2. Muutama päivä sitten käytiin parlamentissa

TYÖTÄTEKEVIEN KOKOUKSIA BELGIASSA SUOMEN KYSYMYKSEN SELVITTÄMISEKSI

„Gasette du Peuple“-lehti kirjoittaa, että Belgian eri kaupungeissa on tammikuun lopulla ja helmikuun alussa pidetty kokouksia, joissa on käsitelty Suomen tapahtumia. Anderlechtissa pidetyssä kokouksessa piti puheen Marten Broux. Brysselissä pidetyssä kokouksessa puhui Relecom. Kokouksia pidettiin edelleen Saint Gillesissä, Quareguonissa, Charlevassissa, Mouscronissa y.m. paikkakunnilla. Näissä kokouksissa pitivät puheita Lahaut ja Van den Boom. Mouscronin kokouksessa myytiin 220 kappaletta Marteaux'n kirjoittamaa lentokirjasta Suomen tapahtumista. Ressaix'ssa osti eräs henkilö 2.000 kappaletta tätä lentokirjasta jakaakseen sitä maksuttomasti työläisille.

POHJOISMAIDEN ULKOMINISTERIEN KONFERENSSI

Kööpenhaminassa äskettäin pidetyn Ruotsin, Norjan ja Tanskan ulkoministerien konferenssin virallisessa tiedonannossa sanotaan, että „konferenssi käsittelee Suomen tapahtumiin liittyviä kysymyksiä. Ulkoministerit totesivat olevansa yksimielisiä maiden puolueettomuuspolitiikan noudattamisesta. Kaikki kolme maata tulevat noudattamaan ankaraa puolueettomuuspolitiikkaa muista valtioista riippumatta.“

Edelleen lausutaan tiedonannossa vastalause kansainvälisen oikeuden vastaisen sodankäynnin johdosta merellä, mikä on tuottanut suurta vahinkoa puolueettomille maille. Kaikkien kolmen maan hallitukset tulevat tukemaan toisiaan tästä kysymyksestä käytävissä neuvotteluissa sotakäyvien maiden kanssa. Tiedonannon lopussa lausutaan toivomus oikeudenmukaisen ja pysyvän rauhan aikaansaamisesta.

SODANVASTAINEN MIELIALA ENGLANNIN TYÖVÄENPUOLUEEN KESKUUDESSA

Helmikuun 24 päivänä esiintyi Shottonessa, Dargheimin kreivikunnassa Työväenpuolueen parlamenttijäsen Shinwell, joka puheessaan totesi Työväenpuolueen huomattavan osan mielipiteen. Hän lausui, että Englannille on kylliksi sota Saksaa vastaan, ettei tarvitse vetää itselleen sotaan uusia vihollisia. „On hyvä kehoittaa kansaa — jatkaa Shinwell — tämänkaltaisen askeleen ottamiseen. Mutta miten se vaikuttaa kansan moraaliin ja kuinka pitkän aikaa voi sota jatkua, jos me lisäämme vihollistemme lukua? Olemme liittoutuneet sotaan Saksaa vastaan. Mutta jos kovakalloiset vanhoilliset saavat aikaan sodan Venäjän kanssa, niin eivät he silloin voi odottaa sellaista kansallista yhtenäisyyttä, jonka synnytti sota Saksaa vastaan.“

MANNERHEIMILÄISTEN AVUSTAMISTA VASTAAN

New-York, 25.2. „Daily Worker“-lehden mukaan neekerien lehti „Atlanta World“ tiedottaa Atlantasta (Georgian valtio), että Uuden Orleansin neekeriväestö vastustaa Hooverin komitean yrityksiä kerätä varoja mannerheimiläisten avustamiseksi neekeri- ja koululasten keskuudessa. „Atlanta World“ tuomitsee päättävästi varojen keräyksen mannerheimiläiselle Suomelle. Kuten „Daily Worker“ tiedottaa, kouluvirkailijat Los Angelesissa painostavat lapsia, että he toisivat varoja Hooverin rahastoon valko-Suomen avustamiseksi. Lehti kertoo, että Hooverin asemien kamppailu työläispiireissä on epäonnistunut.

Neuvostoliitosta

PUNAISEN ARMEIJAN TAISTELUMAHTI KOHOAA

Neuvostohallituksen äänenkannattaja „Isvestia“ kirjoittaa: „Vuosien 1930 ja 1939 välisenä aikana rauhanaikaisen Punaisen Armeijan ja Sotalaivaston mieslukumäärä on kohonnut yli kolme ja puoli kertaisesti. Hyökkäysvaunun lukumäärä näinä vuosina on kohonnut 34 kertaisesti, lentokoneiden — 6½ kertaisesti, tykkien — melkein kertaisesti, konekiväärien — 5½ kertaisesti, sotalaivastokantoisuus on kohonnut 2½ kertaisesti. Jokaiseen miehestä katosi ennen kolme konekivääriä, mutta tällä kertaa tekee se 13 konekivääriä.“

Talonpoikain tulot kohoavat

Leningradin alueen Tshudovin piirin kollektiivitalous „Uuden elämän“ jäsenet elivät ennen hyvin köyhästi. Yhteisen työn kautta alkoi tämän kylän talonpoikien hyvinvointi vuosi vuodelta kohota. Kuluva vuonna on Vasili Saharovin perhe esimerkiksi saanut työpalkkaseen kollektiivitaloudesta 2500 kiloa viljaa, lähes 40.000 kiloa perunoita, 109 kiloa hunajaa ja 7.160 rupiaalia rahassa. Tähän eivät kuulu tulot, jotka Saharovin perhe on saanut yksityisessä kassassaan olevasta taloudestaan. Vasili Saharov osti kate maksulla osuuskaupasta hyvän huonekaluston. Näin tekevät monet muutkin kollektiivitalonpojat.

Napaseutututkijoita palkittu

Neuvostoliiton Pohjoisen Meritien Päähallinto on tehnyt yhteenvedon v. 1939 sosialistisesta kilpailusta. Loistavasti suorittivat vastuunalaisen tehtävän jäänmurtajat „Georgi Sedov“ ja „Josef Stalin“ sekä hylkeenpyyntilaitos „Murmanets“. Nämä laivat on Neuvostohallitus palkinnut kunniamerkeillä. 16 napaseutututkijalle on annettu Neuvostoliiton Sankarin nimi, 66 henkilöä on palkittu Neuvostoliiton kunniamerkeillä ja mitaleilla.

Tämän ohella on Pohjoisen Meritien päähallinto palkinnut 295 työssään kunnostautunutta merimiestä, lentäjää, telonnikkoa ja radistia. Erikoisilmoituksilla on palkittu 56 henkeä.

Palkittujen joukossa on jäänmurtaja „Josef Stalinin“ merimiestä ja sen kapteeni Neuvostoliiton Sankari M. P. Belousov.

„Punaisen Lipun“ kiertopalkinto on luovutettu jäänmurtaja „L. Kaganovitshin“ miehille.

RUOTSIN AMMATTILIITOT VASTUSTAVAT SOTAKIIKKOILIJAIN POLITIIKAA

Äskettäin kokoontui Tukholmassa ammattiliittojen kokous, jossa käsiteltiin hallituksen politiikkaa puolueettomuuskysymyksessä. Kokous antoi tälle poliitikalle täyden hyväksymisensä. „Ny Dag“ kirjoittaa, että tämä merkitsee iskua sotaintoilijoille, erittäin siksi, että tunnetulla sosialidemokraattisella sotaintoilijalla Höglundilla on aina ollut suuri vaikutus Tukholman ammatilliseen järjestöön.

Norja säilyttää puolueettomuutensa

Oslosta saadun tiedon mukaan on Norjan ulkoministeri Kot ilmoittanut sanomalehtimiehille antamassaan haastattelussa, että Norja alkaa noudattaa ankaraa puolueettomuutta Neuvostoliiton ja Suomen välisessä selkkauksessa. Kot lausui, että „Venäjä ei koskaan ole esittänyt Norjalle mitään vaatimuksia.“

SOTA JA RANSKAN MAATALOUS

Parisi, 26.2. Ranskan lehdistö kiinnittää edelleen huomiota sodan johdosta syntyneisiin suuriin vaikeuksiin Ranskan maataloudessa. Niinpä kirjoittaa lehti „Justice“: „Maatalouttamme uhkaa huonontava tappio. Mobilisatiot ovat tyhjentäneet maaseutumme. Työkykyiset talonpojat ovat joutuneet armeijaan, vanhuksia ja lapset. Toiselta sotilasviranomaiset häikäilemättömästi pakko-otto-oikeus-

slaan. He ottavat työkarjan ja traktorit huolehtimatta vähääkään maatalouden tarpeista.“ Edelleen lehti lausuu: „On välttämättä lähipäivinä palautettava maaseudulle tuhansia mobilisoituja talonpoikia. Tähänastiset toimenpiteet eivät riitä.“

Ranskan edustajakamarissa odotetaan välikysymyksen tekemistä hallitukselle Ranskan maatalouden tilasta.

ONKO TANNERIN HALLITUS MURHAUTTANUT MAURI RYÖMÄN?

Neuvostoliiton sähkösanomatoimisto TASS ilmoittaa saaneensa Ruotsista tietää, että siellä liikkuu porvarillisten sanomalehtimiesten keskuudessa itsepintainen huhu, että Suomessa on entinen valtiopäivämies Mauri Ryömä, jonka vangitsemisesta kerrottiin joku aika sitten, salaa murhattu.

On syytä pelätä, että tuo kamala huhu osoittautuu todeksi. Tämän olettamuksen puolesta puhuu kaksi seikkaa. Ensiksikin se, että Mauri Ryömän murhasta puhutaan juuri Ruotsin sanomalehtimiesten keskuudessa, joilla on tunnetusti läheiset suhteet Helsingin hallitusherroihin ja muihin lahtareihin. Miksikä Ruotsin porvarilliset sanomalehtimiehet rupeaisivat huhulemaan, että Suomen vallanpitäjät ovat tuommoisen konnantyön tehneet, ellei siinä olisi mitään perää. Kaipa heillä on tiedossa tosiasioita, joita Helsingin hallitusherrat muulta maailmalta salaavat.

Toiseksi on muistettava, että määräävinä vallanpitäjinä valko-Suomessa ovat vieläkin samat veriset rahavaltiaat, jotka v. 1918 lahtauttivat Mannerheimillä ja muilla pyöveleillä kymmeniä tuhansia aseettomia, vangiksi ottamia Suomen työläisiä. Erotus on vain siinä, että v. 1918 ei nokkelainen Tannerin kopla ollut suorastaan lahtarihallituksessa osallisena, mutta nyt se on. Nyt on Tanner päänoskenä valko-Suomessa, rahavaltiaiden palkkaamana työväen piiskurina. Ja kun hän on vielä luihempi piiskuri kuin Saksan sosialidemokraattien Noske oli, niin on hyvin mahdollista, että hän — yhdessä Rydin, Kekkosen ja Mannerheimin kanssa — salamurhauttaa ohranan komeroissa valtiollisia vastustajiaan.

Tähän viittaa sekin, että jo pari kuukautta sitten tiesivät eräät ulkomaiden porvarilehdet kertoa Suomessa vangitun ja ammutun useita vasemmistolaisia työväenliikkeen miehiä. Sillä perusteella, että nämä eivät hyväksyneet sotaa Neuvostoliittoa vastaan, oli heidät julistettu „vakoojiksi“ ja teloitettu. Mutta ketä nämä Tannerin hallituksen vangitsemat ja murhauttamat uhrat ovat olleet, sitä on tuo sosialidemokraattinen pyöveli visusti salannut julkisuuteen pääsemästä. Mitä?

Suomen sosialidemokraattien puolueen riveissä on paljon Tannerin politiikan vastustajia, jotka vasemmistolaisia, työväen luokkatietoisia kansalaisia. Heillä on erittäin voimakas poliittinen ja moraalinen arvostus, ja heidän aikaa on ollut paljon.

mokraattisiakin työläisiä esiintynyt Tanneria vastaan, vasemmistolaisten johdolla. Yksi kaikkein etevimpiä vasemmistolaisten johtajia on ollut nuori Mauri Ryömä. Hänestä tiedämme seuraavaa: Ollessaan v. 1936 edustajaehtokkaana Uudenmaan vaali-piirissä, löi hän laudalta kaikki Tannerin koplaan kuuluvat ehdokkaat ja tuli valituksi eduskuntaan suurimmalla äänimäärällä tästä tärkeimmästä vaali-piiristä, johon maamme pääkaupunkikin kuuluu. Hänen lahjomattoman luonteensa ja esiintymisensä vuoksi valtiopäivillä teki eduskunnan enemmistö lainvastaisen päätöksen, jonka nojalla hänet vietiin sotapalvelukseen ja estettiin siten osaaottamasta valtiopäivän istuntoihin. Ja Tannerin kopla, joka pelkäsi Mauri Ryömän vaikutusvaltaa työväen keskuudessa, erotti hänet sosialidemokraattisesta puolueesta. Mutta Ryömä ei luopunut rehellisen marxilaisuuden kannalta. Eikä hän tietenkään hyväksynyt petturi Tannerin neuvostovastaista sotaprovokatio-politiikkaa.

Mauri Ryömän koko toiminta oli avointa, julkista, ja kun työväenjoukot häntä kannattivat, ei Tanner pitkään aikaan uskaltanut poliisivoimin käydä tämän valtiollisen vastustajan kimppuun. Mutta kun sota alkoi, pani Rydin ja Tannerin vararikkoisen hallitus voimaan rajattoman hirmuvallan, ja silloin antoi „demokraatti“ Tanner ohraa vangita Ryömän. Erikoisena aiheena tähän oli se, että Ryömä viime joulukuussa kirjoitti Tannerille tunnetun avoimen kirjeen, jossa arvosteli hänen sotaprovokatio-politiikkaansa. Tanner lakkautti kaikki ne sanomalehdet, joissa tuollainen kirje tai ylipäänsä mikään sodanvastainen kirjoitus olisi voinut tulla valkoisessa valedemokraattisessa Suomessa julkaistuksi, ja mahdollista on, että hän samalla päätti raivauttaa kirjeen kirjoittajan pois elävien ilmoilta, samoin kuin Noske murhautti Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin.

Lopullisesti emme kumminkaan tällä hetkellä tiedä vielä, onko Mauri Ryömä murhattu vai ei. Jos hänet on murhattu, niin on selvää, että murhauttajana on ollut Rydin ja Tannerin hallitus, jonka kynissä Ryömä oli vankina, — olipa sitten välittömänä murhamiehenä ollut kuka tahansa. Tanner on tarpeeksi luihua kieltääkseen tuollaisen katalan salamurhan. Ja ilmeistä on myös, ettei Mannerheimin, Rydin ja Tannerin valtakopla päästä nyt puolueettomia ih-

Punainen Armeija Viipurin porteilla UUSIA, LUKUISIA VOITTOJA Leningradin Sotilaspiirin Esikunnan tiedonantoja.

Helmikuun 29 päivän kuluessa Karjalan kannaksella jatkui joukkojemme hyökkäys tuloksellisesti. Joukkomme valtasivat rautatielinjan Viipuri-Valkjärvi, Äyräpään, Heinjoen ja Peron asemat (9 kilometriä itään Viipurista), Ala-Säiniön sekä Viipurinlahden itärannalla olevat talot, jotka sijaitsevat 2 kilometrin päässä Viipurista. Helmikuun 28 päivän tiedonannossa mainittujen 42 linnoitetun puolustusaseman

Maaliskuun 1 päivän kuluessa joukkojemme hyökkäys Karjalan kannaksella jatkui tuloksellisesti. Joukkomme ovat valanneet Paakkolan kosken seudun Vuoksen virralla, Heinjoen ja Manikkalan paikkunnat, Talin aseman Viipurin-Sortavalan radalla, Viipurin eteläisen esikaupungin ja Keihäsniemen Viipurinlahden läntisellä rannikolla.

Vihollinen polttaa Viipurin kaupunkia. Helmikuun 11 p:n ja maaliskuun 1 p:n välisenä aikana joukkomme ovat valanneet 922 vihollisen linnoitettua puolustusasemaa, joista 235 rautabetonista tykistösuojaa. Tämän yhteydessä vihollisen tap-

Maaliskuun 2 päivän kuluessa jatkui joukkojemme hyökkäys Karjalan kannaksella tuloksellisesti. Joukkomme valtasivat Viipurin rautatievarikon ja Viipurin kaupungin eteläosan sekä saartavat Viipurin kaupunkia pohjoisesta ja etelästä, miehittäen Tammisuon aseman Viipurista pohjoiseen sekä Keihäsniemen ja Turkinsaaren Viipurista lounaaseen. Joukkomme valtasivat lisäksi Viipurin itäpuolella Kääntimän ja Lapinlahden.

lisäksi ovat joukkomme helmikuun 28 ja 29 päivän kuluessa valloittaneet 270 vihollisen linnoitettua puolustusasemaa, joista 66 rautabetonista tykistösuojaa.

Muilla rintamansilla ei ole tapahtunut oleellisia muutoksia. Lentovoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen joukko-osastoja ja sotilaallisia tukikohtia vastaan. Vihollisen lentokentillä ja ilmataisteluissa on tuhottu 36 vihollisen lentokonetta.

piot muodostavat 506 tykkiä, 2732 konekivääriä, 19 tankkia, 20 tuhatta ammusta 10 tuhatta kivääriä ja yli 14 miljoonaa kiväärin patruunaa.

Muilla rintamansilla ei tapahtunut mitään oleellista.

Lentovoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen sotilasosastoja ja sotilaallisia tukikohtia vastaan. Syntyneissä ilmataisteluissa tuhottiin 11 vihollisen lentokonetta.

Helmikuun 11 päivän ja maaliskuun 1 päivän välisenä aikana on tuhottu 191 vihollisen lentokonetta. Tänä aikana meidän lentovoimamme ovat menettäneet kaikkiaan 21 lentokonetta.

vat lisäksi Viipurin itäpuolella Kääntimän ja Lapinlahden.

Muilla rintamansilla ei tapahtunut mitään oleellista.

Ilmavoimamme olivat vilkkaassa toiminnassa vastustajan sotajoukkoja ja sotilaallisia tukikohtia vastaan. Käydyissä ilmataisteluissa pudotettiin 7 vastustajan konetta.

Ulkomaiden lehdistö Punaisen Armeijan menestyksestä Karjalan kannaksella

New York, 29.2. Käsitellessään Punaisen Armeijan joukko-osastojen hyökkäystä Karjalan kannaksella kirjoittaa „New York Post“-lehden sotilasosaston toimittaja Pratt, että „hyökkäyksellään Karjalan kannaksella on Punainen Armeija jo melkein saavuttanut asettamansa päämäärän“. Maantieteellisten ehtojen hyväksien käyttäminen todistaa venäläisten huomattavaa taitoa. Suomalaiset ovat erikoisen kriittisessä asemassa.

Amerikalainen aikakauslehti „Life“ kirjoittaa, että Punaisen Armeijan hyökkäys pakottaa ulkomaiset kirjeenvaihtajat tarkistamaan mielipiteensä Punaisesta Armeijasta. Punaisella Armeijalla on kirjoittaja aikakauslehti — ensiluokkainen aseistus, erikoisesti konekiväärit ja tankit.

Lontoo, 29.2. Tietotoimisto Reuterin Helsingin kirjeenvaihtaja tiedottaa, että suomalaisten rannikkopatterien menetyksiä Koivistolla pidetään vakavana iskuna, sillä

näiden pattereitten tuli esti venäläisiä sotalaivoja lähestymästä rannikkoa ja ehkäisi yritykset mailhinousujoukkojen viemisestä Mannerheimin linjan taakse.

Berlini, 29.2. „Nationalzeitung“-lehden kirjeenvaihtaja tiedottaa Helsingistä Neuvostoliiton sotajoukkojen suuren menestyksestä Suomessa. „Saatujen tietojen mukaan — kirjoittaa kirjeenvaihtaja — muuttuu suomalaisten asema Karjalan kannaksella päivä päivältä kriittisemmäksi. Erittäin tuloksellinen oli Punaisen Armeijan hyökkäys Taipaleen seudulla, missä suomalaisille annettiin tuntevia iskuja. Muutamien päivien aikana vallinnut lumipyry ei vähimmäissäkään määrässä heikentänyt Neuvostoliiton joukkojen hyökkäystä. Suomen sotajoukkojen asema Karjalan kannaksella on niin toivoton, että siitä aletaan puhua jo virallisissa tiedonannoissakin.“

Otto Kuusinen.

KAIKKI VALKO-SUOMEN SANOMALEHDET OVAT YKSIÄ VALEHTELIJOITA Mutta pian nähdään, että valheella ovat lyhyet jäljet

Suomen sotakiihkoiset kenraalit, pankkiherrat ja muut kansansortajat ovat koko valtakautensa ajan uskoneet valheen ihmeitekevään voimaan. Mitä julkeammin ohraa ja sen painokanniset ovat menneiden vuosien varrella vanginneet todenpuhujia ja lakkautelleet työväenlehtiä, sitä äänekkäämmin on porvariston yhdensuuntaistutettu lehdistö Tannerin "Suomen Sosialidemokratista" alkaen lapualaishierrojen "Ajan Suuntaan" asti levittänyt valhetta siitä, että Suomessa on muka kansanvaltainen, vapaa sanomalehdistö.

Suomen kansan syvät rivit ovat tosin taistelleet säilyttääkseen itsellään vapaan ja kansanvaltaisen sanomalehdistön. Mutta porvaristo on jatkuvasti tukkinut sellaisen sanomalehdistön suun. Vuonna 1930 oli kapitalistinen ohranavaltio päässyt niin pitkälle, että se pani lapualaishuuligaanit särkeämään työväen kirjapainoja ja lakkautti kaikki sellaiset lehdet, jotka josainkaan määrin vastustivat lapualaisterroria ja kirjoittivat perustuslakiin kirjoitetun sanavapauden puolesta. Mutta sittenkään ei maan sanomalehdistö ollut "yhtenäinen", kun Mannerheim, Tanner ja kumppanit ryhtyivät toivottomaan seikkailusotaansa viime vuoden lopulla. Pari lehteä täytyi Cajanderin hallituksen vielä lakkauttaa, ennenkuin kaikki lehdet oli yhdensuuntaistutettu sodan kannattajiksi. Mutta nyt pä sitten onkin sama kieli kaikkien niiden sanomalehtien kellossa, jotka ilmestyvät Mannerheimin koplan toistaiseksi vielä hallitsemalla alueella!

Minkään maan sanomalehdistössä ei koskaan liene painettu paksumpia valheita kuin Suomen mannerheimiläisessä lehdistössä viime kuukausien aikana.

Jokainen rivi, jonka nuo lehdet julkaisevat, näkyy olevan kirjoitettu sitä varten, että Suomen miehet saataisiin uhraamaan henkensä sodassa, jossa tappio on jo etukäteen tiedossa. Jokainen järkensä ihminen osaa laskea sen verran, että Suomen pikku kenraalipahaset, vaikkapa he voisivat pakottaa kolme ja puoli miljoonaisen kansamme kaikki miehet aseisiin, ei voi saada voittoa 185-miljoonaisesta neuvostokansasta, jolla on maailman mahtavin armeija. Mutta mannerheimiläinen sanomalehdistö koettaa uskotella kansalle päinvastaista. Se koettaa uskotella, että Suomi, joksi se ilmeisesti nimittää sotakiihkoista Mannerheimin herraskoplaa, voittaa sodan. Tätä päävalhettaan Suomen lahtarien lehdistö koettaa siten tukea kaikenlaisilla muilla valheilla.

Sodan ensi viikkoina mannerheimiläinen lehdistö toivoi, että Punainen armeija on muka huonosti varustettu eikä

sen vuoksi voi voittaa Suomen armeijaa. Punaisen armeijan sotilaat olivat muka huonosti puettuja, heidän aseensa kelvottomia j.n.e. Tämä ensimmäinen valhe päättyi hyvin lyhyeen. Suomen armeijan sotilaat näkivät rintamalla omin silmin, että Punaisen armeijan sotilaat olivat hyvin puettuja ja hyvin aseistettuja, kun sitävastoin Suomen armeijan sotilailla ei ollut kunnan pukimia eikä tämän armeijan aseistusta voitu verratakaan Punaisen armeijan erinomaisiin varusteisiin, sen tykistöön, tankkeihin ja lentokoneisiin. Tammi- ja helmikuun pakkasten aikana paleltuivat jalat monilta tuhansilta Suomen armeijan sotilailta, joilla ei ollut edes huopatuksia, kuten Puna-armeijan sotilailta. Punaisen armeijan mahtava tykistö, tankit ja lentokoneet osoittivat joka päivä Suomen armeijan sotilaille, että valkoisten herrojen puheet Punaisen armeijan aseistuksen kehnoudesta olivat pelkkää valehda.

Kun sotilaat saivat siten tietää totuuden, niin mannerheimiläiset lehtikirjurit vaihtoivat levyä. He alkoivat uskotella, että vaikka venäläisillä onkin tankkeja ja muita ensiluokkaisia aseita, niin he eivät muka osaa käyttää niitä. Ja nytkös kaikenlaiset sotautisten kyhääjät ryhtyivät "romuttamaan" Punaisen armeijan tankkeja. He "valtasivat" joka päivä kymmeniä, jopa toisinaan satojakin tankkeja, jolleivät vaihteen vuoksi ampuneet niitä mäsäksi.

"Mannerheimin linja on murtumaton!" kirkuiivat nuo valheenkyhääjät, kirkuiivat siihen asti, kunnes Punaisen armeijan urhoolliset tankkimiehet murtivat sen ja romuttivat ne rautabetooniset linnakkeet, joita Suomen herrat olivat ulkolaisten imperialistien avulla vuosikautia rakentaneet. Sitten olivat myöskin uutiset Mannerheimin linjan "murtumattomuudesta" osoittautuneet valheiksi.

Kaiken varalta oli valkoisilla ollut kolmaskin isovalhe. Se oli joka päivä toistuva uutinen siitä, että pian tulee ulkomailta apua. Kaikki imperialistiset vallat olivat mukana tulossa Mannerheimin avuksi. "Viel' kestä hetkinen, Sven Duval!", toivoivat rintaman takaa hyvinvoivat uutisnikkarit. "Apua tulee!" Mutta Suomen armeijan sotilaita kaatuu komppanioittain, kenraalit antavat perääntymiskäskyjä, linoitetut linjat murtuvat, ja ulkomailta ei tule muuta kuin jonkun verran aseita, rahaa ja muutamia tuhansia "vapaaehtoisia" juopporenttuvia, joista ei ole auttajiksi. Jokaiselle ajattelevalle ihmiselle on selvää, että imperialisteilla ei ole nyt varaa auttaa tuntuvin sotaan kiihoittamia Suomen herroja. Tämäkin herrojen toive on pettänyt. Yksi valhe lisää on paljastunut.

Rintamalle ajettuja sotilaita painaa kaikkien muiden raskuuden lisäksi huoli pakolla kodeistaan hädettyjen omaisten kohtalosta. Sotilaiden omia pidetään aivankuin

keskitykselleissä kaukana kotipaikoiltaan muiden ihmisten armoilla, vailla kunnan suojaa, vieläpä usein vailla ruokaakin. Mutta mannerheimiläiset sanomalehtitöihertäjät rauhoittavat sotilaita. He keksivät valheen siitä, miten pakolla kotoaan hädettyjen perheiden elämä on turvattu. He lavertelevat lehtiensä palstoilla siitä, miten auliisti paempiosaiset auttavat onnettomia, kertovat, miten tyytyväisiä kodeista ajettut perheet ovat kaikkeen siihen mieltävaltaan, mikä heihin kohdistuu. Näillä ja kaikenlaisella sorrolla pakottavat Lotat ja muut lahtarit onnettomia vaimoja, siskoja ja pikkuveljiä kirjoittamaan sotilaille kauniita valheita kotiväen "hyvinvoinnista", salaamaan totuuden, jotteivät sotilaat joutuisi epätoivoon. Sotilaat saavat omia siltaan vain kaunomaa-lauksia kotioloista, sillä jokainen äiti, jokainen sisar ja pikkuveli tietää, että muuten ei kirje mene perille ja he, sotilaiden omaiset, joutuvat entistä säälimättömämmän kohtelun alaisiksi.

Tosiasiä on se, että Suomen herrojen lopullinen tappio on jo sinetöity. Mutta valkoinen sanomalehdistö salaa tämän totuuden sotilailta ja koko Suomen kansalta. Tämä sanomalehdistö julkaisee valheen toisensa jälkeen sadakseen sotilaat yhä vieläkin uhraamaan henkensä turhaan. Pakenevat kenraalit uskottelevat sotilaille, ettei tässä vielä hätää ole. Peräännyttään

muka toisille puolustuslinjoille ja sieltä jatketaan sotaa...

Mutta herrat valehtelijat unohtavat, että tosiasiat ovat itsepintaisia. Suurin osa Suomen armeijan sotilaista on jo menettänyt uskonsa mannerheimiläisen sanomalehdistön uutisankkoihin. Sotilaat näkevät, että Mannerheimin sota-seikkailu on toivoton, hänen tappionsa vuorenvarmaa. Siksi sotilaat, jotka eivät tahdo uhrata henkeään herrojen menetetyssä sodassa, antautuvat ja luopuvat vastarinnasta. Mannerheimin toiset ja kolmannetkin linjat murtuvat kuten ensimmäinen linja. Valkoinen hirmukomento kukistetaan ja ulkolaisten imperialistien vaikutus Suomen sisäisiin asioihin lopetetaan. Suomen kansa tahtoo olla itsenäinen, riippumaton, suvereeninen kansakunta, joka huolehtii itse omista asioistaan.

Pian näkevät myöskin Mannerheimin yhdensuuntaistetun sanomalehdistön herrat, että valheen jäljet ovat lyhyet. Viipurissa ilmestyneet valehtelijalehdet ovat jo päättäneet sotaprovokationsa, eikä ole enää kaukana sekään aika, jolloin muutkin suomalaista sanavapautta häpäisevät lehtiherrat jättävät toimittajatuolinsa tyhjiksi ja pakenevat Pohjanlahden toiselle puolelle. Onkin jo korkea aika toimittaa suomalaiset sanomalehdet ilman noita ammattivalehtelijoita ja perustaa maamme todella kansanvaltaisen sanomalehdistö.

Armas Aikiä.

Merimaskulainen pienviljelijä odottaa rauhaa ja Kansanhallituksen lupaamaa maa-uudistusta

Keskustelimme 40-vuotiaan vakavan, jyrkätekoisen merimaskulaisen pientalonpojan Valter Erämajan kanssa. Hän oli muutama päivä sitten antautunut Punaisen Armeijan vangiksi jäätyään jälkeen perääntyvästä joukko-osastosta Kannaksella.

Erämaja kertoi olevansa pienen kääpiötalon omistaja. Vain kaksi hehtaaria viljelysmaata. Maasta saa juuri ja juuri heinän kahdelle lehmälle. Hevosta ei ole varaa vakituisesti pitää. Peruna tulee omasta takaa. Leivän lisää on pitänyt tuostaa pienestä peltotilkusta yrittää saada, kun ostovilja on ollut niin kallista viljatullien takia. Mutta pääasiassa vilja on pitänyt ostaa. — Kyllä siinä on lujilla, kun kotona on lisäksi neljä aivan pientä lasta.

Velka on aina ahdistanut. Piti rakentaa kaikki uudesti.

Sen takia rasittaa tätä tilapainoa 25.000 mk velka. Nytkin miehen sotaan joutuessa oli korkomaksut vuoden räsissä.

Korot ja verot, ne ovat aina ahdistamassa. Sen mitä ansaitsi metsä-, maa-, rakennus- ym. töissä, meni pankkeille, kunnille ja valtiolle. Jotain täytyi napistaa ansioista perheen elantoonkin. Mutta kyllä sitä ei paljon jäänyt itselle.

— Maata teillä on kovin vähän — sanoin.

— Siinäpä maa-asiaa se meillä vika onkin, selittää Erämaja vähän kiihtyen. — Kun toteutettiin torpparien itsenäistyttyäminen, niin jäi sittenkin suuria epäkohtia. Vain osa sai maata tarpeeksi. Paljon jäi kokonaan ilman maata. Nekin, jotka saivat maata, joutuivat velkaan korvia myöten. Siitä maastahan se pitäisi elanto saada. Mutta kun sitä

ei ole tarpeeksi, niin puute on aina vieraana ja alituinen huoli, kun ei saa maksuja kassaan ajoissa, selittää Erämaja edelleen. Aina tätä maa-asiaa on ajateltu siellä kotipaikalla. Suurin osa viljelijöistä tarvitsee lisämaata, mutta ei sitä ole vaan saanut. Minunkin maani viereen, melkein pä maitteni sisään pistää erään suurtilan 3 ha suuruinen niittypalsta, jota olen aina halunnut vuokrata. Mutta koska en siihen pääse käsiksi, kun varakkaat vuokrahuuto-kaupassa kohottavat hinnan niin korkeaksi.

Kyllä sen sodan pitäisi pian päättää. Eihän se vaimo yksin, ilman hevosta saa edes siementä pelttoon saatikka siten muita talon töitä tehtyä.

— Eikö teillä sitten ole ollut sotainnostusta ollenkaan?

— Ei ole ollut. Kukapa se mielellään sotaan lähtee. Olin siinä pöytä pöytä rauhasa Venäjän kanssa. Onhan aivan hullua pienen maan lähtea nyt sotimaan suurta naapuria vastaan. Näin ajattelin minä ja näin ajattelivat kaikki naapurini.

Jos jollakin olisin sotalahua, niin se lähti rintamalla

rehkiessä. Omissa vaatteissa piti olla, kun valtion varastoista ei löytynyt tarpeeksi suuria. Ottivat ne näön vuoksi Turussa minulta vaatteiden mitatkin, mutta ei niitä vaatteita kuulunut. Jouduin kahden muun miehen kanssa rintamalla kovaan hommaan, vetämään hevosten puuttuessa ahkiota, jossa oli komppanian varusteet. Siinä työssä oli aina hiki ja pysähdyttäessä tuli taas vilu. Olikin parasta, että antauduin vangiksi. Nyt on ainakin henki jäänyt. Kohdellaan hyvin ja ruoka on näin sotavangille liiankin hyvää.

Kun nyt vain sota päättyisi ja pääsisi pitämään huolta perheestään. Nyt sitä on toivo päästä maahankin käsiksi kun se Kansanhallitus on sen kysymyksen ottanut ajaakseen. Sen takia kaikki työläiset ja maanviljelijät tekisivät viisaasti lopettaessaan sotimisen herrojen puolella. Ei tarvitse mitään pelätä, kun antautuu puna-armeijalaisille, lausui pientalonpoika Erämaja lopuksi.

Toimittaja

SUOMALAISET SOTILAAT ANTAUTUVAT VANGEIKSI LOPETTAAKSEEN SODAN

MANNERHEIMIN LINJAN MURTUMISEN
JÄLKEEN EIVÄT SOTILAAT USKO ENÄÄ
HERROJEN SOTAUUTISIA

„VASTARINTA ON TURHAA, KOSKA ULKO-
LAINEN APUKIN ON SUPISTUNUT VAIN LU-
PAUKSIIN“, SELITTÄVÄT RESERVIUPSEERIT

Lehtemme edustaja on käynyt haastattelemassa suomalaisia sotavankeja, joita Punainen armeija on ottanut viime viikkojen aikana. Haastateltujen joukossa oli monia sellaisia, jotka olivat joutuneet vangeiksi n.s. Mannerheimin linjalla. Tämän paljon kehitetyn linjan murtuminen on tehnyt lamauttavan vaikutuksen Suomen armeijan sotilaisiin ja upseereihin. Jo Summan taistelujen aikana, mutta erikoisesti niiden jälkeen, jolloin Mannerheimin linjan murtuminen oli tullut tunnetuksi, alkoivat Suomen armeijan sotilaat antautua entistä suuremmissa määrässä. Yhdensuuntaistettun lehdistön „voitokkaat“ sota-uutiset eivät herätä enää minkäänlaista luottamusta.

— Luin „Suomen Sosiaalidemokratista“ ja muista lehdistä, että Suomen armeija on saanut suuria „voittoja“ — selitti sotavangiksi joutunut helsinkiläinen kirvesmies Lauri Ferdinand Aarnio lehtemme edustajalle. — Mutta kun me rintamalla emme koskaan huomanneet merkkiäkään „voitoista“, niin emme yleensä uskoneet lehtien uutisvalheita. Niissä kerrottiin muun muassa paljon sekä suomalaisten että Englannista ja Italiasta meille lähetettyjen lentäjien „urotdista“, mutta mahdotonta niihin oli uskoa,

kun itse näimme vain neuvostolentokoneita... Koko aikana olen nähnyt vain kolme suomalaista lentokonetta... Rintaman murtuminen ei tullut minulle yllätyksenä, sillä en ollut oikeastaan koskaan uskonut, ettei se murtuisi. Mutta nekin, jotka aikaisemmin olivat uskoneet herrojen valheisiin, lakkasivat uskomaasta niihin, kun lähdimme Hatjalahdesta perääntymisretkelle...

Kaikki sotavangit ovat yhtä mieltä siitä, että Mannerheim on jo menettänyt sota-seikkailunsa.

Monet selittävät, että he eivät halua taistella Mannerheimin, Rydin ja Tannerin puolesta sen vuoksi, että nämä palvelevat Englannin ja Ranskan imperialistien politiikkaa ja ajavat kansaa sotaan, vaikka siihen ei ole mitään syytä.

— Työmiehet ovat yleensä sitä mieltä, että porvaristo on harjoittanut väärää politiikkaa Neuvostoliittoa kohtaan — selitti eräs sotavangista, helsinkiläisen leimasintehtaan latoja Kurt Sandkvist. — Neuvostoliittohan on jo solminut keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksen Suomen Kansanhallituksen kanssa. Neuvostoliitto on lahjoittanut Suomelle Karjalan kansan laajan asuma-alueen, joka moninkertaisesti

Suomalaiset sotavangit lehteämme lukemassa

korvaa ne aluemyönnytykset, joita Suomen puolesta on tehty Neuvostoliitolle Karjalan kannaksella ja Suomenlahden saarilla. Neuvostoliitto ei tule puuttumaan Suomen sisäisiin asioihin, vaan takaa maamme täyden itsenäisyyden ja riippumattomuuden. Ei ole siis mitään syytä käydä sota. Mannerheimin, Rydin ja muiden herrojen puolesta ei kannata sotia. Nykyinen Suomen Kansanhallitus ja se kansanrintamahallitus, joka sodan loputtua tulee valtaan eduskunnallista tietä, osaa hoitaa Suomen asiat paljon paremmin kuin Rydin ja Tannerin tapaiset miljoonamiehet. Parasta on siis antautua ja tehdä siten loppu sodasta.

Alastarolainen Luoma oli myöskin sitä mieltä, että Kansanhallitus sopii Suomelle paremmin kuin rahamiesten hallitus. Hän sanoi olevansa tyytyväinen sen johdosta, et-

tä nyt Suomessa tehdään loppu lapualaiskenraalien riehunnasta. Hän kertoi, miten lapualaisuhligaanit ovat hänen kotipuolellaan tehneet kaikenlaisia ilkeitä, häirinneet työväen rientoja ja terrorisoineet väestöä. Hänen mielestään on hyvä, että maassa pannaan vihdoinkin voimaan kansanvaltainen järjestys. Kysymme, onko hänen mielestään oikein, että suurten kartanonherrojen maat pakko-luovutetaan ja annetaan tilatommille ja maanpuutteesta kärsiville talonpoikaisviljelijöille.

— Se on oikein — vastasi tämä kehoon sotilaspukuun puettu maalaisasukas. — Ei ole oikein, että suuret herrat, jotka eivät itse viljele maata, omistavat isoja herraskartanoita ja kiskovat suuria voittoja maatyöläisten työstä. Koko Suomen maalaisväestö toivoo juuri niitä uudistuksia,

jotka Kansanhallitus nyt aikoo toimeenpanna maamiesten talouden parantamiseksi.

Ja hän ryhdistäytyy, tämä paljon kokenut Alastaron mies, niinkuin niin monet muutkin Suomen armeijan sotilaat, jotka vasta vangiksi jouduttuaan ovat äkkiä havainneet, että Mannerheimin hirmujärjestelmän kukistuminen ei merkitse suinkaan Suomen kansan tappiota, vaan sen voittoa. Ja hän lisää vielä innostuneena:

— Kohta antautuvat kaikki Suomen armeijan sotilaat. Reserviupseeritkin selittävät, että vastarinta on turhaa, koska ulkomainen apukin on supistunut vain lupauksiin...

Alastaron mies puhuu totta. Suomen kansa on kyllästynyt valkoisten herrojen sota-seikkailuun. Sotavangiksi antautuvien Suomen armeijan sotilaiden luku lisääntyy joka päivä. Haastatteli.

KANSANARMEIJAN JOUKKO- OSASTO TAISTELUTIEDUSTELUSSA

Joukko-osastomme sai taistelutehtäväkseen tunkeutua vastustajan selkäpuolelle, tarkastaa vastustajan linnoitettu alue A. ja määritellä sen voimat.

Pimeän tullen joukko-osasto lähti eteenpäin päällikön osoittamaan suuntaan.

On pimeä. Kuuluu tykkien jyrähtely. Kaukana vihollisen alueella kuului myöskin jylinää. Siellä putoilivat meidän ammuksemme. Räjähdyksensä ne tuhosivat valkosuomalaisten kiinteitä tulipesäkkeitä.

Soturien valkoiset viitat sulautuvat yhteen valkean lumihangon kanssa. Runsa patruuna- ja granaattivarasto, tulikokeen kestänyt kivääri ja pikakivääri antavat tuntoa painonsa.

Kansanarmeijalaisten luja, miehuullinen joukko-osasto ymmärsi tehtävänsä suuren vastuunalaisuuden. Täsmällisesti ja huolellisesti he täyttivät kaikki päällikön ohjeet. Joukko-osasto hiihtää var-

mana ja äänettömänä. Puolet matkasta on jo tehty. Sotilaalta toiselle kantautuu kuis-kattu komennus:

— Pysähtykää! Varustakaa kiväärit ja granaatit!

Kiväärit ja granaatit ovat valmiina. Hiihdämme edelleen sauvoja käyttämättä. Päämäärä on yhä lähempänä. Jo kaista kumpuakin maastoutumiseen käyttäneen joukko-osastomme pääsee niemekkeelle. Edessä ja oikealla on lahti, lahden taakse vastarannalle on kaivautunut kiukkuinen vihollinen.

Kaksi vihollisen valonheittäjistä lähtenyt valojuovaa piirtelee taivasta. Silloin tällöin vastustaja suuntasi valojuovat niemekkeelle, jolle joukko-osastomme oli sijoittautunut.

Ketjuja pitkin kulkee nopeasti hiljainen komennus:

— Maahan!

Kaikki laskeutuvat maahan. Kädet puristavat lujasti kiväärien ja pikakiväärien kylmää terästä.

Silloin tällöin niemekkeelle putoilee vihollisen raketteja.

Joukko-osaston päällikkö selvittää edessäolevan tehtävän. On tarkastettava lahden vastakkainen rantaviiva. Etuvartio sai määräyksen lähteä edellä. Kansanarmeijalaisten katse käy yhä läpitunkevammaksi, kuulo jännittyy. Joukko-osasto etenee maastoutuen valonheittäjien mahdolliselta valolta.

Yhtäkkiä — räjähdys. Etuvartio törmäsi miinoihin joltaviin lankoihin.

Vihollinen avasi heti voimakkaan kivääri- ja konekivääritulen.

Tuli määräys vetäytyä takaisin. Vihollinen oli miinoittanut jään. Sumuisessa yössä ei ole viisasta lähteä edemmäksi, sillä osa tehtävästä on jo täytetty: on otettu selville vihollisen sijaitsemispaikka, merkitty sen tulipesäkkeet, saatu selville lahden miinoitus.

Sotilaat kokoontuivat. Tarkastus. Kaikki ovat läsnä. Etuvartiomies, joka oli lähellä räjähtänyttä miinaa, sai lieviä naarmuja.

Päällikkö lähetti joukko-osaston tarkastamaan lahden

oikeaa puolta. Ryömien ketjussa lähenimme rantaa. Päästyämme 30 kilometrin päähän rannasta vastustaja avasi joukko-osastoamme vastaan rajun ristitulen kivääreistä ja konekivääreistä. Kuulia suorastaan satoi joukko-osastomme ympärillä. Vimmastunut, mutta arka vihollinen pommitti koko ympäristöä.

Sotilas ja joukkueen päällikkö tapasivat vihollisen puheliniinjan ja katkaisivat sen. Sotilaat odottavat kärsimättöminä määräystä avata tuli. Mutta sitä ei saa tehdä. Moitinverroin voimakkaampi vihollisjoukko saattaisi käyttää hyväkseen pysähdystämme ja saartaa meidät ja ehkäistä siten perustehtävämme täyttämisen.

Keskeytymätön tuli jatkui 25—30 minuuttia. Käyttäen hyväkseen hetken väliaikaa ampumisessa, päällikkömme antoi määräyksen vetäytyä ryömien niemekkeelle. Kun aloimme liikkua niemekettä kohti, avasivat valkosuomalaiset voimakkaan tulen miinoitetun kentän puolelta. Jäi vain yksi ulospääsy. On ryömittävä jäätä pitkin länttä

kohti. Vihollisen konekivääritulen alla ryöimme osoitetuun paikkaan. Siinä olikin jo niemeke.

Teimme tarkastuksen. Kaksi toveriamme oli haavoittunut. Viha valkosotvoja kohtaan kiehuu soturien rinnoissa. Kaikki palavat halusta rynnätä taisteluun valkosuomalaisia vastaan. Komissaari ja päällikkö selvittävät rauhallisina sotilaille tilannetta ja lähettävät heidät uudelleen täyttämään tehtävää.

Minuuttiakaan hukkaamatta on millä hinnalla tahansa tunkeuduttava vihollisvartion läpi ennen aamun sarastusta ja tiedoitettava päällystölle tiedustelun tulokset.

Päättävästi etenemme joukko-osastomme esikunnan majoituspaikkaa kohti.

Valkosuomalaiset ampuvat silloin tällöin konekivääristä. Mutta varmoina kansanarmeijalaiset etenevät päällikön osoittamaan suuntaan. Jonkun ajan kuluttua vihollisen vartiosto oli sivuutettu ja vähän myöhemmin päällikkömme selostaa esikunnassa taistelutehtävä on täytetty. V. Kiuru.

(„Kansanarmeija“-lehdessä).

Huhuja Mauri Ryömän murhasta

Tukholma, 1.3. (TASS). Ruotsin porvarillisissa sanomalehtimiespiireissä on liikkeellä huhuja, joiden mukaan Suomen valkokaartilaiset ovat murhanneet tunnetun suomalaisen sosialidemokraatin Mauri Ryömän, joka joku aika sitten lähetti Tanskanille avoimen kirjeen.

Norjan sosdem nuorisoliittolaiset johtonsa sosialipoliittikkaa vastaan

OSLO, 1.3. „Arbeideren“-lehti tiedottaa, että muutama päivä sitten Evgen kaupungin (Norja) sosialidemokraattisen nuorisosaaston kokous käsiteli paikallisen järjestön puheenjohtajan Alfred Museidin selostuksen aiheesta: „Sota ja työväenluokan tehtävät sekä myöskin paikallisjärjestön johdon ehdotuksen Norjan sosialidemokraattisesta nuorisoliitosta eroamisesta.“

Museid lausui selostuksensa, että hän yhtyy Norjan kommunistisen puolueen kantaan ja kannattaa kommunistien vaatimusta taistella sodanlietsojia vastaan.

Museid ilmoitti, että hän on päättänyt liittyä kommunistiseen puolueeseen.

Kokouksessa esiintyivät useat järjestön jäsenet kannattaen Museidin ehdotusta. Kokous lähetti Norjan sosialidemokraattisen nuorisoliiton keskuskomitealle seuraavaksäläisen ilmoituksen: „Työläisnuorisoliitto ei enää voi kantaa vastuuta siitä poliittisesta linjasta, jota taantumuksellinen johto seuraa.“

„Vapaaehtoisten“ värväys valkoemigranttien keskuudessa mennyt myttyyn

„Neue Zürcher Zeitung“ tiedottaa Belgradista, että siellä on toimeenpantu „vapaaehtoisten“ värväys valko-Suomen armeijaan venäläisten pakolaisten keskuudessa. Nämä venäläiset pakolaiset ovat entisten tsaarin virkamiesten, teknikkojen ja vapaiden ammattien harjoittajien ohella pääasiassa entisen Wrangelin armeijan upseereita ja sotilaita, jotka tappionsa jälkeen tulivat yhtenä joukkona Jugoslaviaan. Lehti mainitsee sellaisesta diplomaattisesta merkisyydestä kuin on Belgradissa oleskeleva tsaarin Venäjän „lähettiläs“, joka yritti saada lupaa „vapaaehtoisten“ värväykseen. Lehti kirjoittaa tämän johdosta:

„Nämä yritykset ovat kuitenkin epäonnistuneet. Kaikki venäläiset pakolaiset, jotka ilmoittautuvat Skandinavian lähettiläille ja Balkanin maiden konsulaateissa vapaaehtoisiksi Suomeen, tullaan joka tapauksessa käännettämään takaisin, eivätkä he siis myöskään voi saada Ruotsin kauttakulkuviusumia.“

SODANVASTAINEN LIIKE ENGLANNISSA

NEUVOSTOLIITON POLITIIKKA SAA YHÄ ENEMMÄN KANNATUSTA

Helmikuun 24 päivänä oli Newcastleessa „Venäjä tänään“-yhdistyksen jäsenten neuvottelu. Neuvottelussa oli läsnä 250 edustajaa, jotka edustivat 49 työväenjärjestöä. Kokouksessa piti puheen vuorityöläisten Etelä-Walesin liiton puheenjohtaja Horner. Hornerin puhe, mikä koski Neuvostoliiton toimenpiteitä Suomessa, tuli täydellisesti hyväksyttyä neuvottelun osanottajain taholta. Neuvottelussa vahvistettiin päätöslauselma, jossa hyväksyttiin Neuvostoliiton politiikka ja kehoitetaan kaikkia yhdistyksen jäseniä antamaan vastaisku sodanlietsojille, jotka yrittävät järjestää apua valkosuomalaisille.

Englannin porvariston ja Työväenpuolueen johtajien neuvostovastaisen kamppailun tuomitseva päätöslauselma hyväksyttiin helmikuun 24 päivänä myöskin Työväenpuolueen piirineuvottelussa Sihe-messä (Darghemin kreivikun-

ta). Neuvottelussa yritettiin tähän päätöslauselmaan tehdä neuvostovastainen „korjaus“. Tämä yritys kohtasi kuitenkin jyrkän vastustuksen neuvottelun taholta. Edustajat arvostelivat ankarasti Työväenpuolueen lehden — „Daily Heraldin“ — kantaa, mikä tukee imperialistista sotaa Euroopassa ja lietsoo neuvostovastaista kamppailua Englannissa. Eräs neuvottelun edustajista huomautti, että nykyinen „Daily Heraldin“ toimittaja ei ole edes Työväenpuolueen jäsen.

Yhdessä Englannin suurimassa teollisuuskeskuksessa — Manchesterissa — pidettiin helmikuun 25 päivänä neljä joukkokokousta, joissa yksimielisesti hyväksyttiin päätöslauselmat, joissa kutsutaan Englannin työlästekeviä taisteluun valkosuomalaisen avustamista vastaan. Tässä tarkoituksessa on päätetty järjestää joukkokokouksia tuotantolaitoksissa ja vieläpä joukko-

Sodanvastainen mieliala Työväenpuolueen ja ammatillisen liikkeen keskuudessa

Helmikuun 26 p:nä pidettiin Holbornessa Lontoossa aikakauslehti „Labor Monthlyn“ toimituksen kokoonkutsuma konferenssi, jossa käsiteltiin nykyisen imperialistisen sodan syitä. Kuinka suuri oli mielenkiinto tätä konferenssia kohtaan, osoittaa jo se, että sinne oli saapunut 865 edustajaa Lontoosta ja sen kreivikunnista. Ne edustivat 17 ammattiliittoneuvostoa, 6 tehdaskomiteaa, 107 ammatiosastoa, 7 paikallista Työväenpuolueen järjestöä, 22 osuustoimintayhtymää, 25 „Vasemmistokirjallisuuden klubin“ nimistä järjestöä, 76 osuustoimintapuolueen järjestöä jne. Suuri sali oli niin täynnä, että monen edustajan oli pakko jäädä salin ulkopuolelle. Edustajista oli noin 2/3 Työväenpuolueen aktiivisia jäseniä.

Puheenvuoroissaan edustajat vaativat liittolaisten ja Saksan välisen sodan pikaista lopettamista ja osoittivat välttämättömäksi ryhtyä taisteluun kapitalistien työväenluokkaan kohdistamaa hyökkäystä vastaan.

Nykyisen sodan luonteen määrittely imperialistiseksi sai konferenssin yksimielisen kannatuksen huolimatta siitä, että konferenssissa oli edustajia mitä erilaisimmista järjestöistä ja ryhmistä.

Konferenssissa hyväksyttiin päätöslauselmassa sanotaan suoraan, että nykyistä Englannin ja Saksan välistä sotaa käydään johtavan kapitalistisen luokan etujen puolesta. Edelleen kehoittaa päätöslauselma työväenluokkaa valpautteen englantilais-ranskalaisiin neuvostovastaisiin suunni-

telmiin nähden. Edustajat tuomitsivat päättävästi Työväenpuolueen, ammattiliittojen ja osuustoimintapuolueen johdon politiikan, jonka tarkoituksena on sodan jatkaminen. Päätöslauselma vetoaa kaikkien maiden työläisiin, kutsuen heitä päättävään taisteluun sodanlietsojia vastaan. „Ainoastaan sellainen yhteinen taistelu — sanotaan päätöslauselmassa — voi tehdä lopun sodanlietsojien herruudesta.“

* * *

Lontoossa kokoontui rakennustyöläisten neuvottelukokous, jossa oli edustettuna liiton 53 osastoa. Huolimatta ammattiliittojen pääneuvoston jäsenen Hicksin läsnäolosta, edustajat hyväksyivät päätöslauselman, joka tuomitsee jyrkästi nykyisen kapitalistien eduksi käytävän sodan ja vaatii pääneuvostoa viipymättä lopettamaan yhteistyön hallituksen kanssa sekä alkamaan neuvottelut työpalkkojen korottamisesta.

Englannin yhteiskunnalliset järjestöt kiinnittävät suurta huomiota Newcastleen näinä päivinä kokoontuneeseen „Neuvostoliitto tänään“-yhdistyksen jäsenten neuvottelukokoukseen. Tämän kokouksen päätöslauselmaan ovat yhtyneet Hatshedin ja Lancashiren (Skotlanti) koneenkäyttäjien ja lämmittäjien liiton osastot sekä Oxfordin yliopiston Työväenpuolueen klubin jäsenet. Kaikki ne hyväksyivät Neuvostoliiton toimenpiteet, jotka auttavat Suomen kansaa vapautumaan mannerheimiläisten herruudesta sekä tuomitsevat Englannin porvariston ja Työväenpuolueen johtajien neuvostovastaisen kamppailun.

KOULU JA KOTI

(Kirje Neuvostoliitosta)

Suomen kansan viholliset, lahtarit, levittävät Neuvostoliitosta mitä hävyttöimpiä valhejuttuja. He huutavat täyhtä kurkkua siitä, että Neuvostoliitto on muka raakalaismaa ja että neuvostokoulun päättäneet ihmiset ovat muka sivistymättömiä. Näitä valhejuttuja ei ole tarpeellista kumota. Haluamme vain selvittää Suomen kansalle asiain todellista tilannetta.

Meillä on vielä paljon puutteellisuksia työssämme ja elämässämme, mutta me olemme iloisia siitä, että jokainen päivä tuo uutta mukana — me kuljemme eteenpäin kaikilla aloilla ja erikoisesti kansansivistyksen alalla. Saavutustemme avaimena on se, että koko kansa osallistuu luomistyhömmö.

Ottakaamme vaikka aivan tavallinen kysymys, koulun ja kodin suhde toisiinsa. Eroituksiksi entisestä tsaarivallan ajasta on meidän nyt vaikea tehdä rajaa koulun ja kodin välille. Ne ovat eroittamattomia toisistaan, samoin kuin koulun opettaja ja kansa ovat eroittamattomia. Tämä kiinteä yhteys koulun ja kodin välillä, jonka me olemme saavuttaneet, helpottaa verrattomasti lasten kasvatusta, sillä suurimman osan ajastaan koulun oppilas viettää kotona vanhempiensa, siskojensa ja veljiensä seurassa.

Lasten kasvatuksessa me olemme asettaneet itsellemme suuret tehtävät. Neuvostokansalaista arvostellaan hänen työnsä ja toimintansa mukaan. Senpää takia ei riitä se, että keskikoulun päättäneet ihmiset tuntevat vain tieteen perusteet. Heidän on osattava yhdistää koulussa saadut tiedot elämän kysymyksiin, heidän on ymmärrettävä kaikki elämän kysymykset, oltava uskollisia, urhoollisia, tietoisia maamme kansalaisia, kaikin puolin sivistyneitä ja kohteliaita ihmisiä, eikä röyhkeän herrasmiehen tapaisia, jotka halveksivat työtä ja toimintaa, niinkuin tsaarivallan ajan keskikoulun oppilaat — kymnasistit.

Lasten vanhemmat auttavat koulua ja opettajistoa tässä työssä, koulu ja opettajisto vuorostaan huolehtivat lasten vanhempien pedagogisesta sivistyksestä. Kaikkien oppilaiden vanhemmat voivat osallistua koulun työhön ja toimintaan. Niinpä Gorkin kaupungin kahdeksannen koulun oppilaiden monilukuisia kerhoja ohjaavat heidän vanhempansa. Teatterin ohjaaja, yliopiston opettaja, balettiansija, radioinsinööri, puna-armeijalaispäälikkö ja shakkimestari ohjaavat koulun näyttelmätaidetta, luonnontiedettä, radiotekniikkaa, tarkka-ammuntaa ja shakkipeliä harrastavien oppilaiden kerhoja. Lasten vanhempien voimilla järjestetään tämän koulun oppilaille jatkuvasti luentoja tieteen, taiteen, historian ja kirjallisuuden kysymyksistä. Saman Gorkin kaupungin neljännen koulun oppilaiden vanhemmat järjestävät ja ohjaavat oppilaiden erilaisia retkiä, auttavat opet-

tajia lasten kotilojen tutkimisessa ja parantamisessa. Kukapa esimerkiksi valko-Suomessa huolehtisi vähävaraisten lasten opetuksesta ja heidän kotilojensa parantamisesta, mutta Neuvostoliitossa ei yksikään oppilas voi jäädä vähävaraisuutensa takia koulun ulkopuolelle, kaikille koulutetaan mahdollisuus oppia. Koulu, lasten vanhemmat, valtio- ja yhteiskunnalliset järjestöt — kaikki huolehtivat lasten kasvatuksesta ja heidän olojensa parantamisesta.

Rostovin kaupungin kolmannen kymmenen neljännen koulun luokkahuoneissa tavataan oppituntien aikana usein vieraita. Aikuiset ihmiset istuvat lapsien vieressä ja kuuntelevat opettajan selitystä, mutta väliajoilla he keskustelevat oppilaiden kanssa, järjestävät heille erilaisia leikkejä. Mitä tämä on? Ehkä koulun järjestyksen rikkomista? Ei. Tämän koulun oppilaiden vanhemmat, joiden lapset edistyvät hyvin koulussa, ovat ottaneet tehtäväkseen auttaa opettajaa sellaisten lasten kasvatuksessa, joiden äideillä on liiaksi muuta työtä. Iltasin nämä opettajan apulaiset kutsuvat vieraita lapsia koteihinsa, pitävät huolen siitä, että nämä valmistaisivat aikanaan läksynsä ja viettäisivät oikealla tavalla vapaa-aikansa, mutta päivisin, kun vain on vapaata aikaa, menevät he koulun ja auttavat opettajaa työssä.

Useiden koulujen yhteyteen on perustettu n.s. lasten vanhempien kasvatusopillisia opistoja. Koulun opettajat luennoivat vuorotellen kasvatusopin historian sekä nykypäivän kasvatusopillisista kysymyksistä ja selvittävät koulun edessä olevia tehtäviä. Näillä luennoilla on poikkeuksellisen suuri merkitys. Ei kukaan epäile, etteikö jokainen isä ja äiti huolehtisi lapsensa kasvatuksesta, mutta kasvatusmuodot eri perheissä eivät useinkaan vastaa tarkoitustaan. Kasvatusopillisten luentojen sekä erilaisten keskustelujen avulla koulun opettajat selvittävät oppilaittensa vanhemmilta kasvatusopin perusteita, opettavat heitä oikealla tavalla suhtautumaan lapsiinsa.

Sellaisissa tapauksissa, jolloin lapsen vanhemmat eivät löydä vastaavaa keinoa vaikuttaakseen lapseensa, he saavat neuvoja opettajalta. Opettaja on oppilaansa kodissa tervetullut vieras. Asiahtuntevana ihmisenä ja oppilaan vanhempana ystävänä häntä kunniotetaan, hänen neuvonsa otetaan ilolla vastaan ja toteutetaan lasten kasvatuksessa kotona.

Juho Laitinen.

TOIMITUSKUNTA.

KANSAN VALTA

5 p. MAALISKUUTA
v. 1940

SUOMEN TYÖTÄTEKEVIEN KANSANRINTAMAN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 25 (44)
TIISTAI

Maailman suurimmat valehtelijat MANNERHEIM JA TANNER

Häikäilemättömät valheet sen valtion avulla rakennetun ja vääristelyt olivat valko- Mannerheimin linjan! Ja kuin Suomen sotaseikkailijain aseina jo heidän nykyisen neuvostovastaisen sotansa provosoimisessa. Mutta vieläkin ylettömämpiä valheita ovat Mannerheim ja Tanner laskeleet sodan aikana. Kukapa ei olisi joutunut nauramaan esimerkiksi sille tyhmyydelle jolla Mannerheimin esikunta ja valko-Suomen sanomalehdet ovat kuvailleet Puna-armeijan „heikkoutta“, kiinnittämättä mitään huomiota siihen, että tämä „heikkous“ kuvattu armeija on m.m. murtanut kolmen imperialistis-

sen valtion avulla rakennetun Mannerheimin linjan! Ja kuin olympialaisen valtavia ovatkaan olleet kaikilla rintamalla perääntyvän Mannerheimin „voitot“, joita sitten Tanner on vielä omilla keksinnöillään höystänyt! Jos noissa Tannerin ja Mannerheimin sotautisissa olisi vähäkään perää, niin eipä heidän totisesti tarvitsisi ruikuttaa apua ulkomaisten imperiaalisteilta. Silloin olisivat asiat todellakin niin, kuin Yhdysvaltojen suurin kirjailija Theodore Dreiser ivallisesti vastasi häneltä Mannerhei-

mille apua kerjääville Hooverin komitealle: „Kun luen teidän lehtiänne, niin minusta tuntuu, että apua ei tarvitse Mannerheim, vaan Neuvostoliitto“. Tällaisella purevalla ivalla suhtaudutaan ulkomailla Mannerheimin esikunnan sotautisiin.

Leningradin sotilaspiirin esikunta on pari kertaa jo tätä ennen kumoillut Suomen suurvalehtelijain juttuja. Seuraavassa sen nyt julkaisemassa tiedonannossa haulataan Suomen valehtelijaterrat käpälälautaan niin valottavasti, ettei se lisäselvityksiä kaipaa.

Leningradin Sotilaspiirin Esikunnan tiedotus

Tutustuttuaan ulkomaisten lehdistössä juuri julkaistuihin kutsutun Suomen hallituksen „noottiin“, jonka se on lähettänyt Kansainliitolle ja jossa tuomitaan „Neuvostoliiton käyttämät sodankäyntitavat“, toteaa Leningradin Sotilaspiirin Esikunta, että koko tämä „nootti“ on pantu kokoon valheellisista, mielikuvituksellisista, läpinäkyvin riheimoin kokoonparsituista väitteistä.

1. Mainitussa „nootissa“ väitetään, että „Neuvostoliiton lentohyökkäyksiä suomalaista siviiliväestöä vastaan tapahtuu miltei joka päivä“, että „näihin hyökkäyksiin osallistuu satoja lentokoneita, toisinaan jopa yli 500“ että „neuvostolentokoneet ovat pudottaneet noin 20.000 pommia“, että „lentokoneita on usein ammuttu konekivääreillä“, minkä lisäksi „nootissa“ ei siekailla edes sellaistaakaan millään perustelematonta valhetta, että kaikki tämä olisi muka suunnattu pääasiassa siviiliväestöä vastaan. Itse „nootti“ paljastaa kuitenkin sen suomalaisten kyhääjien kömpelyyden.

Näin on, niidenkin selvästi liioiteltujen suomalaisten tietojen mukaan, joihin „nootti“ nojaa, „ilmapommitusten aikana menettänyt henkensä 392 siviiliasukasta“. Kokonaisen kolmen kuukauden aikana osoittautuu siis „mittei joka päiväisten“ pommitusten seurauksena, joihin on osallistunut satoja lentokoneita, toisinaan vielä „yli 500“, sellä vääristettyjen suomalaisten lehtien lukumäärä nousevan kaiken kaikkiaan 392 henkeen.

Yksin tämä tosiseikka kumoaa jyrkästi väärinkuntojen Suomen hallitushenkilöiden „nootin“ mielikuvitukselliset keksinnöt neuvostolentolaivastosta. Tämä tosi-

seikka yksin jo vahvistaa täydellisesti sen, että todellisuudessa ovat Neuvostoliiton lentovoimat monilukuisissa ja tuloksellisissa taisteluliikkeissään ampuneet Suomen sotajoukkoja, varustuksia, lentokoneita ja muita sotamateriaaleja. Suomalaisilla alueilla, mutta ei lainkaan siviiliväestöä, jonka keskuudessa, kuten suomalaisistakin tiedoista käy selville, on vain vähän ihmisiä.

Näin ollen on koko tämän „nootin“ parjaava luonne Punaiseen armeijaan nähden täysin silminnähävä, mikä vain korostaa sen kyhääjien avuttomuutta ja valheellisuutta.

2. „Nootin“ kyhääjien hilitön mielikuvitus menee aina niinkin tolkkottomiin väitteisiin saakka kuin ilmoitukset siitä, että „Neuvostoliiton maavoimat ovat useaan kertaan käyttäneet vankeja ja siviilihenkilöitä suojana hyökkäystensä aikana Suomen armeijaa vastaan“, että neuvostojoukot olisivat muka käyttäneet jotain „komatoosikaasua, jonka seurauksena 11 suomalaista tykistösotilasta on sairastunut“, että muka „Neuvostoliiton sodankäyntitavat merellä samaten ovat kansainvälisen oikeuden vastaisia“. Kaikki nämä tyhjiin huhuihin perustuvat ilmoitukset samoin kuin „nootissa“ esitetyt väitteet, että Neuvostoliitto olisi muka rikkonut vuoden 1907 Haagin sopimusta sekä Geneven sopimusta vuoden 1929 heinäkuun 27 päivästä sodankäynnin säännöistä, ovat täysin perustelemattomia ja rikoksellisissa asioissaan sotkuneiden Suomen hallitushenkilöiden vääristeltyjä keksintöjä. Punainen armeija on tarpeeksi voimakas, ettei sen tarvitse käyttää mitään myrkkyaasuja, puhumattaakaan siitä, että Punainen armeija pitää tällaisten kaasujen käyttöä moraalittomana ja rikollisena, joka on ehdottomasti ja yleisesti tuomittava.

3. Pyyntö launistelemaan Suomen valkokaartilaiten pumallista toivotonta tilannetta sanotaan mainitussa „nootissa“ edelleen, että „neuvostojoukkojen on onnistunut valloittaa vain sellaisia alueita, joilla ei ole suurta merkitystä“.

Kaikki nämä parjaukset Punaista armeijaa vastaan eivät voi siirtää syytöksiä Suomen hallitushenkilöiden Neuvostoliitonvastaisen seikkailun loppua, eivätkä tässä suhteessa voi auttaa suomalaisten upseerien teotkaan, kun he, joutuessaan pakolla luovuttamaan neuvostojoukoille sotavarustuksia Karjalan kannaksella, sitova seinään ja ampuvat paikalle sellaiset suomalaiset sotilaat jotka eivät halua taistella toivottoman asian puolesta.

3. Pyyntö launistelemaan Suomen valkokaartilaiten pumallista toivotonta tilannetta sanotaan mainitussa „nootissa“ edelleen, että „neuvostojoukkojen on onnistunut valloittaa vain sellaisia alueita, joilla ei ole suurta merkitystä“.

Leningradin Sotilaspiirin Esikunta ei pidä tarpeellisena kumota tällaisia typerii ilmoituksia. Nämä väitteet ovat samalla tasolla kuin Suomen valkokaartilaiten äskeiset voitonkuvaukset, joiden tolkkuttomuus on silminnähävä.

Amerikalainen sotilas- asiantuntija mannerheimiläisten tappioista Karjalan kannaksella

New York 4.3. Tunnettu Amerikalainen sotilaskirjailija majuri Elliot kirjoittaa New York Herald Tribunesa, että Viipurin menettäminen saat- taan Mannerheimin „toivottomaan tilanteeseen“. Kaikesta päättäen, kirjoittaa Elliot, on Mannerheim pakotettu jättämään Karjalan kannaksen.

Viipurin valtaus edistyy

Leningradin Sotilaspiirin Esikunnan tiedonantoja

Maaliskuun 3 päivän kuluessa joukkomme jatkoivat Viipurin valtausta, valloittivat Saarelan niemien Viipurin pohjoispuolella, ottivat viholliselta neljä 76 millimetrin tykkiä ja suuren joukko-osaston esikunnan varustetun selmukohdan, valloittivat Tuppuran saaren Viipurista etelään, missä valtasivat 6 vihollisen linnoitettua puolustusasemaa, joista 5 rautabetonista tykistösuojaa raskaine rannikkotykkeineen.

Muilla rintamanosilla ei tapahtunut mitään oleellista.

Lentovoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen sotajoukkoja ja sotilastukikohtia vastaan. Ilmataisteluissa tuhottiin 10 vihollisen lentokonetta.

Maaliskuun 4 päivän kuluessa meidän joukkomme valloittivat Karjalan kannaksella Viipurin lahdella: Uuraansaa- ren asutuksineen ja siellä sijaitsevan linnakkeen ja Teikarinsaaren, sekä Viipurin lahden länsirannalla: Heinlahden, Vilajoen ja Muhulahden. Uuraassa vallattiin 8 kauaskantavaa meritykkipatteria, suuri määrä konekiväärejä, kiväärejä, ammuksia ja patruunoita.

Muilla rintamanosilla ei tapahtunut mitään oleellista. Lentovoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen sotajoukkoja ja sotilastukikohtia vastaan. Vihollisen ilmapommitus on pysynyt ilmaan.

Taantumus hyökkää Ruotsissa MURHAPOLTTOJA JA POIKKEUSLAKEJA

Ruotsin taantumukselliset ovat ottaneet hyvin oppia suomalaisista lapualaisesikuvistaan. Jokainen, joka Ruotsissa uskaltaa nousta kansanvaltaisia oikeuksia puolustamaan, sodanlietsontaa vastaan, Neuvostoliiton parjausta vastaan, joka rohkenee kohottaa myötätunnon äänen Suomen työtätekevää kansaa kohtaan, saa näinä päivinä pelätä henkensä menetystä. Vangitsemisia ja kotitarkastuksia seuraavat nyt kirjapainojen räjäyttämiset, murhapoltot ja tietenkin poikkeuslait — ei niitä vastaan, jotka nämä rikokset ovat tehneet, vaan niiden uhreiksi joutuneita vastaan.

Tukholmasta saapuneen tiedon mukaan on maaliskuun 3 päivää vastaan yöllä Luleässä ilmestynyt kommunistisen lehden „Norrskensflamman“ kirjapainossa tapahtunut räjähdys. Muutaman minuutin kuluttua oli koko rakennus valtaviin liekkien vallassa.

Rakennuksessa sijaitti lehden toimitus sekä toimittajien asunnot.

Tulipalossa menetti henkensä kustannusliikkeen joh-

taja, Ruotsin kommunistisen puolueen keskuskomitean jäsen Arthur Hellberg, hänen vaimonsa sekä pieni tyttärensä. Eräs nainen ja hänen kymmenvuotias tyttärensä menettivät samoin henkensä. „Norrskensflamman“ - lehden toimittaja, yksi kommunistisen puolueen johtajia, Filip Forsberg, on vakavasti haavoittunut.

Suuresti myöhästyneenä paikalle saapunut palokunta rajoittui suojelemaan vain naapuritaloja.

Samana iltana hyväksyttiin Ruotsin parlamentissa uusi poikkeuslaki, joka antaa hallitukselle rajattomat oikeudet estää sellaisten lehtien, aikakauslehtien ja kirjallisuuden kuljetus postin kautta tai rautatiellä, joiden sisältö voi olla „valtiolle vaarallinen“. Tämän lain mukaan on hallituksella oikeus lakkauttaa mikä lehti tai aikakauslehti tahansa 6 kuukaudeksi. Määräajan päätyttyä voidaan kieltoa jatkaa vielä 6 kuukaudeksi. Kielto koskee myöskin niitä lehtiä ja aikakauslehtiä, joita ryhdytään julkaisemaan lakautettujen sijaan.

Suojeluskunnat on hävitettävä

Ne ovat rahavallan asekaarteja työkansaa vastaan

Suojeluskuntajärjestön historia on tahrattu työtätekevän kansamme verellä. Konna- maisilla rikoksilla ja kansallemme tuhoisilla toiminnoilla on se tehnyt itsensä työtätekevän kansan silmissä vihatuksi ja pelähtäviksi.

Huolestuneena on rauhaa rakastava kansamme jo kaksi vuosikymmentä saanut seurata sitä hillitöntä sotaista kiihoitustyötä ja aseiden kalistelua, jota suojeluskunnat ympäri maan ovat harjoittaneet.

Ei siis ihme, että rauhaa rakastava, maamme edistyksestä huolehtiva työmies ja talonpoika on suuttuneena saanut tehdä kysymyksen: miksi ja ketä varten tämä hillitön sotavimma, aseiden kalistelu ja suojeluskuntalaisrenssien palkvominen?

Suojeluskunta muka puolustaa rauhaa! Suojeluskunta puolustaa maamme itsenäisyyttä ja kansallista perintöä — näin on porvaristo kahden vuosikymmenen ajan valehdellut kansallemme.

Totuus on kumminkin, että suojeluskuntalaisten pistimien varassa harjoitetun ulko- ja sisäpolitiikan tuloksena on maamme nyt syösty mielettömään sotaan kansamme ja Neuvostoliiton rauhan turvaamispyrkimyksiä vastaan. On myyty maamme itsenäisyys Englannin kapitalistien hävitettäväksi polttaen ja murhaten talonpoikien koteja ja perheitä.

Vertaansa vailla historiassa on se raakuus ja verenhimous, jolla v. 1918 suojeluskuntalaiset raivosivat, murhatesaan sadoin tuhansin kansamme parhaimmista. Hävitytömmästi valehdellen on toivotettu maailmalle tuon taistelun olleen taistelua maamme itenäisyyden puolesta, vaikka Neuvostohallitus oli jo sitä ennen antanut maallemme itenäisyyden. Tämä ei tyydyttänyt porvaristoa. Se halusi saada yksinvallan, rajattoman vallan maamme työtätekevän kansan puristamiseksi. Siksi se suojeluskuntain avulla hyökkäsi työväestön kimp- puun ja verisesti kukisti sankarilliseen taisteluun nousseen työväen, pystyttäen porvarillisen lahtarivallan maahamme. Siltä lähtien muodostuu Suomesta kansainvälisten sodan- lietsojain ja neuvostovastais- ten sotavehkeilyjen pesäke.

Suojeluskuntajärjestö on ollut noiden kaikkien, mitä mustimpien maamme etuja vahingoittavien vehkeilyjen etu- nenässä. Suojeluskunnan pää- esikunnassa on kypsytetty neuvostovastaiset vakoilu- ja tuhotyösuunnitelmat sekä oman kansamme, työtätekevän kansamme kuristamishankkeet.

Suojeluskuntalaiset, ne pää- asiassa muodostivat ne mur- hamiesjoukot, jotka v. 1919 kävivät Inkerinmaan kyllis- sä murhaamassa niiden rau- hallisia asukkaita. Suojelus- kuntalaisia olivat nekin, jot-

ka järjestivät rosvoretkiä Neuvosto-Karjalaan polttaen kyllä ja tehden joukkomur- hia vuosina 1918, 1919 ja 1922. Olipa tuo hurtta- joukko Eestinkin työläisiä teilaamassa v. 1920. Kansam- me edut ja rauhan ovat nuo suojeluskuntajärjestöön pesi- tyneet sotaseikkailijat saatta- neet useamman kuin yhden kerran vaaralle alttiiksi.

Entä maamme sisäisessä elämässä, kuinka siinä suojeluskunta on kotien rauhaa suojellut? Tunnettuahan on, kuinka lapualaishulinoiden ai- kana suojeluskunnat muodos- tivat ydinjoukon porvariston hyökätessä maamme työväen- luokkaa vastaan. Suojeluskun- tien esikunnissahan tehtiin työväenjärjestöjen hajoitta- mis-, työläisten muilutus- ja murhaamissuunnitelmat. Suojeluskunnan pääesikuntahan oli järjestämässä Mäntsälän kapinan ja monet muut hä- peänteet kansamme kohtaan. Milloin vain kysymys on ollut työväen lakkojen murtamisesta, niin suojeluskunnat ovat muodostaneet rikkuriarmeijan ydinjoukon. Käytettiin suojeluskuntalaisia pulavuosina lii- kehtivän talonpoikaistonkin rauhoittamiseksi. Muistossa- han on rankaisuretkikunta Ni- valan talonpoikien rauhoittami- seksi v. 1933.

Näillä teoillaan on suojelus- kunta osoittautunut kapitalis- tin rahavallan iskujoukoksi, sen aseeliseksi santarmistoksi hyökättäessä työtätekevää kansamme vastaan sen ku- rissa ja orjuudessa pitämiseksi. Neuvostovastaisen so- tasuunnitelmien takia tehtiin suojeluskuntajärjestöstä myös- kin armeijan santarmisto. Se järjestettiin omine esikunti- neen ja erikoisoikeuksineen kiinteäksi armeijan osaksi, jonka tehtäväksi tuli pakot- taan mobilisoiu armeija tap- pelemaan pankkiherrain val- lan puolesta sodan sattues- sa. Porvaristo tiesi, että rau- haa rakastava kansamme on vaikea saada tappelemaan ystävänsä Neuvostoliiton kansaa ja oman maan työ- väestöä vastaan. Siksi sen se- län taakse ja rinnalle järjes- tettiin parhaimmin tuliasin varustetut suojeluskuntalais- hurtat, jotka ampumisen uhal- la pakottavat työmiehet ja ta- lonpojat tappelemaan, pysy- mään ampumahaudassa ja rin- taman takana alistumaan karsimyksiinsä.

Nyt sodan kuluessa on kansallemme kauhistuttavana paljastunut kaikki se raakuus, mikä suojeluskuntajärjestöön on pesiytynyt. Ei mikään vie- ras valloittajakansakaan ole kohdellut valloitettua maata- kaan sellaisella julmuudella, millä suojeluskuntakonnat nyt rääkkäävät omaa maataan ja kansaansa. Armotta, ampumi- sen uhall suojeluskuntalais- sotapoliisi häätää asukkaat ko- deistaan, raivoten tappaa eläi- met ja haavoittuneet sotilaa- sa, polttaa kodit ja tuhoaa ta-

lonpoikien omaisuuden, am- puen lapsia pienimminkin vastuksen kohdattuina. Tuon reistojoukon taholta uhkaa nyt todellinen tuho maamme ja kansamme. Tuon raakuuden ja villeyden etunenässä kulkee suojeluskuntaupseeristo, lapua- laisliikkeen ja Akateemisen Karjalaseuran villeyttämä yli- oppilas- ja koulunuorisoujouk- ko, jotka muodostavat suojeluskuntajärjestön ydinjoukon. Raskaana uhkaa kansam- me tuomio noita murhiin ja murhapeltoihin yllyttäviä huligaaneja, jotka tietoisina toimintansa rikoksellisuudesta jatkavat tuota kansamme tu- hoamista.

Mutta työtätekevää kansam- me tietää senkin, että siellä täällä on suojeluskuntiin kuu- lunut ja edelleen kuuluu myös herrain pettämisiä työläisiä ja talonpoikia ja henkisen työn tekijöitä. Nämä ovat silmittö- män sotakihoituksen sokaise- mana tai muodellisten etujen houkuttelemina liittyneet suo- jeluskuntiin ja joutuneet suo- jeluskuntaupseerien välikappa- leina ja aseina taistelemaan kansaa vastaan. Nyt saadaan pian selvyyks kysymykseen, ymmärtävätkö nuo herrain kellokkaan lähteneet raukat viimeinkin sanoa itsensä irti kansan verivihollisista, suojeluskuntaupseeristo- joukkuista, vai tahtovatko enemminkin ja tuottomasti jat- kaa vielä tyhjän taiste- luun suojeluskuntapäällikkö- jen mukana kansamme vas- taan?

Selvää ja rehellistä vas- tausta tähän kysymykseen vaativat kansamme syvät ri- vit. Punaiset Armeijan avus- tuksella on Suomen Kan- sanhallituksen johtama Kan- sanarmeijamme päättänyt lyödä Mannheimin rosvo- joukot ja lopullisesti hajoi- ttaa suojeluskuntalaismurha- miesten järjestö. Vielä ei ole myöhäistä herrojen pettämän suojeluskuntalaisen, olipa hän työmies, talonpoika tai henki- sen työn tekijä, teossa osoit- taen todellista halua yrittää korjata virheensä ja sovit- taan rikoksen, jonka on teh- nyt kansamme syviä rivejä vastaan.

A. Hulkkonen.

„PERÄÄNTYMISELLÄ SAAVUTETTU VOITTO“

Julkaisemme alempana amerikkalaisessa aika- kauslehdessä „New Mas- ses“ olleen pakinan, jossa tehdään terävää pilaa amerikkalaisten sanoma- lehtimiesten sotakerto- muksista Suomesta, joita he kirjoittelevat Mann- heimien pääesikunnasta kuulemiensa juttujen pe- rusteella.

Associated ja United Pres- sin „Suomessa toimivat“ kir- jeenvaihtajat ovat laatineet sotakirjallisuusmuotojen ka- van, jonka mukaan, heidän tiedoituksistaan päätellen, su- malaiset sotajoukot „saavutta- vat voiton toisensa jälkeen“.

Esitämme tässä nämä ih- meelliset „menetelmät“.

1. Palelluttaminen: suoma- laiset puhaltavat laaksoistaan kylmiä tuulia, joiden takia paljasjalkaiset, puolinalkaiset puna-armeijalaiset paleltuvat. Ensin tuuli palelluttaa heidän jalkansa, pakottaen heidät istuutumaan, sitten se panee heidän hartiansa maahan.

Tällä menetelmällä tavalli- sesti tuhotaan, sanomalehtien tiedoituksista päätellen, „muu- tamia tuhansia miehiä“.

2. Saartaminen (käytetään pääasiassa Suomen keskiosis- sa). Tämä tehdään seuraaval- la tavalla: kaksikymmentä suomalaista saartaa useampia tuhansia venäläisiä (tavalli- simmin 20 tuhatta).

Kohta sen jälkeen kaikki venäläiset kuolevat nälkään ja kylmään, sillä heillä ei ole tulitikkua. Tämä on ankara tapa ja hyväsydämiset lahta- rit käyttävät sitä vain har- voin.

3. Tarkka-ampujain mene- telmä: suomalaiset kiväärime- het istuvat puissa ja ampuvat neuvostosotilaita seuraavan normin mukaan: yksi suoma- lainen tuhoaa 77 puna-armeija- laista. Koska punaisten aika menee pääasiassa siihen, että joutuvat suomalaisten louk- kuihin, eivät he jouda katse- lemaan ylös ja etsimään tarkka-ampujia, jonka takia he joutuvatkin tuhon omiksi.

4. Hypyt (käytetään Karja-

lassa). Suomalaiset metsästä- jät kätkeytyvät puiden oksil- le, naamioituvat tarkka-ampu- jiksi, ettei heitä huomattaisi. Kun ohikulkee neuvostoujouk- kojen hyökkäysvaunu, niin he hyppäävät sen päälle ja am- puvat nopeasti miehistön. On laskettu, että yksi suomalainen hyppääjä tuhoaa 77 neuvosto- hyökkäysvaunun miehistön.

5. Voiton saavuttaminen salakonekivääriä käyttäen. Muuten, tästä menetelmästä ei tiedetäkään mitään muuta, kuin että se on salainen.

6. Salaisten vedenalaisten toiminta. Vedenalainen toimii lähtyneessä järvestä, missä neuvostosotajoukot eivät sitä enää lainkaan odottaa kohtaa- vansa. Se nousee pinnalle maanantaisin, keskiviikkoina ja torstaisin ja hukuttaa kul- jeuslaivoja.

Muina päivinä se erikoisella jain särkeistä varten teh- dyllä hammaslaitteella hukut- taan neuvostohyökkäysvaunuja.

7. Miinasota. Niinpä esim. yli 3 tuhatta venäläistä räjä- dyttiin miinoilla pieniksi kappaleiksi eräässä suomalai- sessa kaupungissa, minne pu- naiset sotajoukot eivät vielä olleet saapuneetkaan.

8. Tulipalot. Se on erittäin käytännöllinen menetelmä. Peräntymässä suomalaiset polttavat kaiken tiellensä sat- tuneen. Näin ollen, kun punai- set valtaavat jonkun kaupun- gin, on siellä vielä hyvin läm- min. Kun tuli sammuu, tulee kylmä, ja karaistumattomat punaiset sotilaat saavat kuo- lemanvaarallisen nuhan.

9. Yhteyksien sotkeminen. Rohkeilla (vaikkakin vahvis- tusta vailla olevilla) rynnä- köillä Muurmannin rautatielle suomalaiset ottavat käsiinsä kaiken Punaisen Armeijan vaateuksen, pakottaen soti- laat lähtemään pukeutumaan paikallisissa museoissa. XVIII vuosisadan kolmikulmaisiiin hattuihin ja kaapuihin puet- tuina he tuntevat itsensä hy- vin kömpelöiksi eivätkä kyke- ne sen koommin taistelemaan.

Sitäpaitsi Tukholmasta saa- tujen viimeisten tietojen mu- kaan Suomen Kansanarmeijan sotilaat pukeutuvat vuoden 1702 univormuihin.

(Loppu 4 siv.)

VANKIEN KIRJE SUOMEN ARMEIJAN SOTILAILLE

Suomen armeijan sotilaille! Lähetämme tervetset teille täältä. Olemme sotavankina Neuvostoliitossa. Jouduimme tänne kun puolustuslokkomme murtui. Meillä oli siellä sama ajatus kuin on teillä siellä nyt, että jos joudumme vangiksi, niin meidät ammutaan. Pojat, niissä puheissa ei ole perää, olemme sen tulleet täällä ko- kemaan nyt itse. Haluamme teille ilmoittaa, että se toivo- mus, joka on teillä siellä ja meillä täällä, nimittäin että sota päättyisi pian, täytyy paljon nopeammin, kun tulette

vapaaehtoisesti tänne. Ei hyö- dytä valvoa ja olla ainaudessa kuolemanvaarassa siellä etu- linjassa. Täällä on ruokaa ja lämmintä jokaisella ja kohtelu on ehdottomasti hyvä heti kun heittäte kiväärinne pois ja antaudutte. Emme olisi us- koneet, että sotavankeja koh- dellaan näin hyvin. Haavoittu- neet saavat hoitoa ja ruokaa heti. Omaisuuttamme ei ryös- tetä.

Teidän, pojat, ei hyödytä taistella. Ei sitä luvattua apua tule koskaan, josta siellä sano- malahdet kirjoittavat. Jos nä-

kisitte nämä täällä olevat voi- mat, niin teitä hirvittäisi tu- levaisuus rintamallanne.

Kirjeen loppuosa on kirjoit- tettu ruotsin kielellä.

Kirjeen allekirjoittivat seu- raavat sotavangit:

Jussi Koskela, Emil Sin- tonen, Hugo Sundgård, Oskar Nygård, Karl J. Svens, Albin F. Friberg, Erik Gref, Rafael Forst, Edvard Backlund, Yrjö Iivonen, Lauri Parkkari, V. S. Lahtinen, Arvid Sten, Juho Hietanen, John Klubb.

On aika jo heittää aseenne

ALIKERSANTTI MATTI KOKKOSSEN VETOOMUS

Terveiset täältä, Suomen armeijan sotilailta! Olen täällä vankina, mutta en tunne itseäni vangiksi, kohtelu on niin suurenmoista, että en löydä sanoja kuvatakseni. Jo ensimmäiset puna-armeijalaiset kohdattessani kestivät he minua tupakalla. Vakuutettiin teille, että puna-armeijalaiset eivät ammu sotilaita, jotka antautuvat vangiksi. Meitä on täällä jo paljon, jotka voivat sen todistaa. Täällä voi omin silmin nähdä sen valheen, mitä Suomen lehdet ja radio levittivät huonosta kohtelusta, ruokatarpeiden puutteesta. En ole koskaan tavannut vieraiden keskuudessa niin hyvää kohtelua. Minua on kestitty omenilla, vehnäsellä ja muulla hyvällä syötävällä, on annettu enemmän kuin olen voinut syödä.

Heti kun jouduin puna-armeijalaisten keskuuteen, ottivat he selvää, eikä minun ole kylmä, sillä ilma oli kylmä ja minulla oli nahkasaappaat. Sinä päivänä kulkemalanti tiellä en muuten nähnyt ainoatakaan puna-armeijalaista ilman huopikkaita, kaikilla heillä oli lämpimät varustukset. Minä katselin tätä kaikkea hämmästyneenä. Näin paljon hyvin puettuja sotilaita ja kaikkialla vallitsi iloinen mieliala.

Täällä on partureita, auto-busseissa on liikkuvia myymälöitä, joista sotilaat ostavat omilla rahoillaan tavaroita. Missään en ole nähnyt partasuita venäläisiä, joista meille niin paljon puhuttiin. Heti ensimmäisenä yönä eräs luutnantti antoi minun käytettäväkseni oman sänkynsä, vaikka kuinka olisin kieltäytynyt siitä. Täällä vallitsee täydellinen tasa-arvoisuus. Upseerit syövät yhdessä sotilaiden kanssa. Siellä ei tämä näytä teistä totuudenmukaiselta, mutta se on totta ja monet meistä voivat vahvistaa tämän puhtaalla omaläpunnolla.

Tuskin voi pidättää kuuhunsaansa, kun ajattelee niitä työtehtäviä, joita on petetty ja pakotettu käymään sotaa Neuvostoliittoon vastaan, kun ajattelee niitä kärsimyksiä, mitä sota tuo mukanaan.

Entä mitkä ovat ne syyt, jotka ovat aiheuttaneet sodan? Pieni Suomi on harjoittanut provokatiota siitä lähtien, kun Neuvostoliitto antoi sille itsenäisyyden. Se teki hyökkäyksen Neuvosto-Karjalaa vastaan jne. Sitten alkoi lapuanliike muilluttua Suomen kansalaisia rajan yli Neuvostoliittoon, myöhemmin seurasi hillitön kamppailu Karjalan kannaksen linnoittamiseksi ja varustusten rakentamiseksi, vaikka Neuvostoliitto ei koskaan uhannut maamme riippumattomuutta.

Ja tulokset ovat nyt nähtävissä. Yksikään suuri maa ei olisi näin kauan sietänyt näitä provokatioita. Sietänyt samme ei opetettu naapurimaamme historiaa. Venäläiset ei puhuttu muuten kuin

„raakalaiskansana“, joka on sopivan hetken tullen tuhotava.

Suomea keuhataan sivistysmaaksi, mutta kun ajattelee monia seikkoja, joita on joutunut näkemään, niin hävettää. Upseerit sanoivat meille, että vaikka venäläiset haluavatkin antautua vangiksi, ei heitä missään tapauksessa saa ottaa, vaan heidät on tapettava. Tällaista on se yllätetty suomalainen sivistys. Mutta raakalaismaaksi sanottussa maassa ei ammuta ainoatakaan vankia, vaan vielä neuvotaan tulemaan ryömien, jotta Suomen puolelta ei ammutaisi. En ole kuullut, että suomalaisia työtätekevää kansaa täällä kohdeltaisiin huonosti. Päinvastoin, kaikki punaiset sotilaat ovat sitä mieltä, että suomalaiset sotilaat otetaan vastaan ystävinä.

Lopettakaa toivoton sota ja seurakaa minun ja muiden muiden sotilaiden esi-

merkkiä. Pojat, mitä rohkeammin sen teette, sitä nopeammin tämä sota loppuu ja me pääsemme palaamaan takaisin perheidemme luo. Ettehan itsekään enää usko, että Mannerheimin laja kestää. Se on jo pahasti murtunut ja tulee edelleenkin murtumaan.

Kallit toverit, on jo aika heittää aseenne. Se pelastaa teidät tuhosta, — tämä on minun sydämeistä lähtenyt toivomukseni teidän henkenne pelastamiseksi, mutta mahdollisuuksia en näe.

Jouduimme tänne helmikuun 26 päivänä. Ette voi kuvitella niitä tunteita, jotka meidät täyttävät. Meidän kohdaltamme on sota lopussa. Palaamme pian kotiin.

Alikersantti Matti Kokkonen. 63 jalkaväkirykmentti. I komppania.

„SOTAVANKIA EI VOI PAREMMIN KOHDELLA KUIN MINUA ON KOHDELTU“

Vilpurin läänin Uudenkirkon pitäjältä kotoisin oleva 19-vuotias sekatyöläinen August Torkkeli kertoo lehtemme edustajalle joutuneensa aluksi Vilpurin työkomppaniaan.

Pian herrojen häitä Karjalan kannaksen „ylikäymättömien“ linnoitusten alkaessa murtua kävi kumminkin niin suureksi, että työkomppaniolihin mobilisoidut nuorukaiset, jotka eivät olleet koskaan saaneet mitään sotilaallista opetusta, lähetettiin suinpäin rintamalle. Harjoitustarkoituksessa oli puiden latvoihin joskus ammuskeltu. Mutta siinä olikin kaikki. Kun kysyimme, miten se ampuminen sitten luisti, niin sanoi hän, että „huonosti tiettenkin“. Liipasimesta osasi tietysti vetää, mutta mihin se kuula meni, siitä ei ollut tietoa. Kiväärin lukko oli aivan tuntematon kappale.

Omasta vangiksijoutumisestaan kertoi hän, että hänet oli jätetty yksin korstun nukkumaan komppanian läh-

teissä, peräännyttämään. Vahdista tultuaan oli hän kuolemanväsyttyneenä heittäytynyt makuulavalle ja vaipunut heti silkeään uneen kuulematta muiden poistumista. Aamulla tulivat puna-armeijalaiset, joille hän antautui.

„Sillä lähtien on kaikki mennyt hyvin“, sanoo hän. „Sota-aikana ei vankia voi paremmin kohdella kuin minua on kohdeltu“.

Torkkeli kertoo, että sotilaat ovat lopen väsyneitä, jouduttuaan vlikko- ja kuukausikaupalla olemaan etulinjoilla ilman vaihtoa. Kaikki ovat niin uupuneita, että pitempiä laipaleita eivät he pysty enää tekemään. Mieliä on masennuksissa, sillä moneen kertaan oli sotilaat luvattu laskea lomalle huilamaan, mutta lupausta ei ole koskaan täytetty. Miehiä vain siirrellään paikasta toiseen.

„Ei meidän sakissa enää kukaan kehannut rehkiiä, vartiostakin pojat nukkuiivat“, selitti hän avoimellisesti Karjalan murteellaan. Ja tyytyväinen tuntui mies olevan, kun siltä rehkimisestä oli päässyt.

Niin Torkkelin kuin muidenkin sotavankien puheista paistaa punaisena lankana se ajatus, että Suomen herrojen sota ei ole heidän sotaansa. Heidät on siihen ajettu, ajettu teuraskarjaksi kuten nämä nuoret pojat, jotka eivät ole vielä asevelvollisuusikään ehtineet eivätkä osaa edes kivääriä käyttää. Ja näillä sotavangeilla on vain yksi ajatus, se, että sota lopuisi pian, lopuisi Puna-armeijan ja Suomen työtätekevän kansan voitoksi. Muunlainen ratkaisu ei ole mahdollinenkaan. Omana kokemuksenaan nämä sotilaat lähettävät terveisiä sotilastovereilleen: antautukaa joukolla Puna-armeijan vangiksi. Se takaa henkenne. Siten autamme jokainen osaltamme Puna-armeijaa lopettamaan sodan mahdollisimman lyhyeen ja saamaan rauhan Suomen koviakokeneelle kansalle.

Suomalaiset sotavangit seuraavat Puna-armeijan lentokoneitten toimintaa.

Suomalaisten sotilaiden ajatuksia

Monille suomalaisille sotilaille alkaa vähitellen selvitä totuus. Yhä useammat heistä kysyvät, minkä takia Suomi piti johtaa tähän onnettomaan sotaan Neuvostoliittoon vastaan, jonka kanssa Suomen kansan valtava enemistö tahtoi ja tahtoo elää rauhassa. Rykmenteissä kuulee jo usein vihamielisiä huomautuksia:

— Sotikoot ne itse, jotka ovat tämän sodan syyttä-neetkin.

Ilmenee jo usein tapauksia, jolloin sotilaat kieltäytyvät lähtemästä tulilinjalle. Niinpä 62 jalkaväkirykmentissä alkoi vänrikki Lempinen pistoolilla heiluttaen huutaa kersantille, joka kieltäytyi viemästä osastoa etulinjalle:

— Tästä saat, jollet toitele.

Kersantilla ei ollut päättäväisyyttä vastata roistolle antamalla pyssyn perästä. Hän vei osastonsa etulinjalle ja puolen tunnin kuluttua hän oli kuollut. Kaikki muutkin osastosta joko kaatuivat tai haavoittuivat. Mutta vänrikki itse jäi viisaasti korstun ajaen pistoolia heiluttaen uuden osaston etulinjoille.

Eräs neljäkymmenvuotias reserviläinen 23 jalkaväkirykmentistä sanoi nuoremmalle toverilleen:

— Minä olen teitä vanhempi ja muistan jotakin. Niinpä minä tiedän, että monet meidän herroistamme ovat olleet ennen Venäjän tsaarin saappaannuolijoita. Mutta nyt he huutavat lauk-

kein äänekkäimmin Suomen riippumattomuudesta. Asiat eivät ole reilassa, uskokaa minun sanoneen. Minua kiukuttaa nämä huutajat.

Eivätkä ne kiukuta vain tätä reserviläistä. Monet 40-vuotiaat kutsuntalaiset Turussa ilmoittavat, että tappelemaan he eivät ryhdy. Oli surullista nähdä näiden iäkkäiden, kotihuolten painamien ihmisten eroa perheistään.

Läheiseen toveriin uskontuen suomalainen sotilas etsii ulospääsyä muodostuneesta umpikujasta.

— Minä haluan paeta tästä tulimyrskystä — kirjoittaa vaimolleen eräs reserviläinen 31 jalkaväkirykmentistä. — Pyydä äitijäsi lähettämään sähkösanoma, että enä olet kuolemaisillasi. Silläin minut varmaankin päästetään pois pariaksi päiväksi ja laulaisin minä en enää palaa. Paeta. Se ajatus tulee mo-

nen päähän. Pakenisin, mutta selän takana on vänrikki Lempinen tapaisia roistoja pistooli kädessä; lahtaaajia, jotka on kasvattanut pyöveli Mannerheim, sama mies, joka v. 1918 teloitutti kymmeniä tuhansia työläisiä ja torppareita.

Sotilaat etsivät toistakin ulospääsyä umpikujasta. Suurella mielenkiinnolla luetaan rintamalle sinne harvoin pujahtanutta kansanrintamalehteä.

Osa heistä ymmärtää asian mutkattomasti:

— Meillä on jo Kansanhallitus. Se on tehnyt sopimuksen Neuvostoliiton kanssa. Suomi tulee säilyttämään riippumattomuutensa. Me luovutamme pienen osan aluetamme ja saamme sen sijaan paljon enemmän. Miksi käydä tätä sotaa, jossa me jo ennakolta olemme tuomitut häviämään.

Aarno Toivola.

„Helsingin Sanomien“ todistus Suomen Kansan-armeijasta

„Helsingin Sanomien“ sotakirjeenvaihtaja, jonka tehtävänä on keksiä toinen toistaan kehnompia kerskailujuttuja Mannerheimin armeijan hommista, kertoo helmikuun 11 p:n numerossaan pitkää aikaa sellaisenkin jutun, jossa on perää.

Kirjeenvaihtajalle oli joku suojeluskuntaupseeri kertonut, miten hoidan etuvartioasemansa oli joutunut taisteluun Suomen Kansanarmeijan partiota vastaan. „Parikymmentä miestä tuli ihan sutena päin“, kertoo kirjeenvaihtaja. (Tosi-asiaa heitä kuuluu olleen vain 10 Kansanarmeijamme poikaa.) Lehti kertoi suojeluskuntalaisten onnistuneen koneetuliaseillaan torjumaan tuon pienen partioryhmän hyökkäyksen ja saamaan yhden vanginkin. „Eri hyvät vehkeet oli sillä miehellä, alusvaatteista lähtien kaikki uutta“, ihmettelee „Sanomien“ mies. „Turkiskäsineet kuin parhaalla upseerilla ja sellaiset villahuopikkaat, jotka sujuvat jalkaan kuin sukka“.

Mahtaa tuntua Erkon lehdestä ihmeellisesti, että Kansanarmeijan sotilaalla voi olla turkiskäsineet „kuin upseerilla“ ja villahuopikkaat, joista Suomen valkoisen armeijan sotilaat ovat pakkausten kynsissä turhaan uneksineet. „Helsingin Sanomatkin“ todistavat, että Kansanarmeija on hyvin varustettu. Ja mikä parasta: sen henki on reipas ja rohkea. Muullatun se ei voi ollakaan armeijassa, jonka jokainen soturi tietää taistelevansa oman asiansa puolesta puolustaessaan Suomen työkansaa ja vapauttaessaan maataan Rydin, Tannerin ja Mannerheimin raha- ja sortovallan kahleista.

„Perääntymisellä saavutettu voitto“

(Aiku 2 siv.)

10. Propaganda. Suomen alueille hyökkääville punaisille suomalaiset jakavat lentolehtisiä. Niiden vaikutuksesta Moskovassa ja Leningradissa on joka päivä kapinoita.

Samoin kuin suomalainen salakonekivääri, salainen vedenalainen ja muut sotasalaisuudet, niin myös kapinat pidetään myös salassa ja niiden yksityiskohdat ovat vain parooni Mannerheimin ja hänen seuraajistensa tiedossa.

11. Perääntymisellä saavutettu voitto. Erittäin aktuaalinen ja varma menetelmä, joka ehdottomasti johtaa voittoon. Ennenkuulumattomalla nopeudella suomalaiset pakenivat punaisia, jolloin takaa-ajoon lähteneet punaiset uupuivat ja sen johdosta kuolivat... ruttoon.

Viimeaikoina rutto suorastaan nauttii punaisia, jotka ovat väsyneet juoksemaan nopeasti perääntyvien suomalaisten jäljestä.

MAAILMAN TYÖTÄTEKEVÄT SOTAA VASTAAN

NORJAN AMMATTIOSASTOT ASETTUVAT SOTAPROVOKATIOTA VASTAAN

Oslo, 3.3. Askettain kokoukseen Bergenin kaupungin sähkömonttöörien liiton jäsenten yleinen kokous. Bergenin työläiset kieltäytyivät päättävästi antamasta apua valkosuomalaisille ja vaativat, että hallitus noudattaisi ankaraa puolueettomuutta. Kokous pani vastalauseensa suomalaisten pakolaisten pakkolähetystä vastaan valko-Suomeen. Koontuneet vaativat myös, että hallitus tekisi lopun englantilaisten blokin kätyrien toiminnasta, minkä tarkoitus-

sena on Norjan sotaan vetäminen.

Bergenin sosialidemokraattisen puoluejärjestön taantumuksellinen johto harjoittaa terroria suurimpia ammattiosastoja vastaan. Kuten norjalainen „Aftenposten“ tiedottaa, on se „päättänyt eroittaa puolueesta kaikki Bergenin kaupungin sähkömonttöörien liiton jäsenet“. Norjan sosialidemokraattiset „johtajat“ näyttivät vielä kerran, miten he toimivat käsi kädessä suomalaisten valkokaartilaiden kanssa.

Sodanvastainen liike nousee Japanissa

Tsuntsin, 3.3. Kuten tietotoimisto Central News ilmoittaa, on Tokiossa äskettäin tuomittu 5 sotaa vastaan esiintynyttä henkilöä vankeuteen 5:stä 15:een vuoteen. Tietotoimiston lausunnon mukaan on sodanvastaisten esiintymisten johdosta vangittu 55 henkilöä.

Tiedoitetaan, että Kantonis-

sa on tapahtunut joukko sodanvastaisia esiintymisiä. Kuluvan vuoden helmikuussa teki japanilainen santarmisto hyökkäyksen Kantonin lähellä olevaan sotilassairaalaan, missä vangitsi useita henkilöitä, joista 3 viipymättä mestattiin. Santarmisto löysi sairaalasta suuren määrän sodanvastaisia kirjallisuutta.

AMERIKALAISET AMMATTILIITOT VASTUSTAVAT SOTAKIIHOITUSTA

New York, 2. III. „Daily Worker“ tiedottaa, että Milwaukee (Wisconsinin valtio) ovat Amerikan Työn Federationin kuuluvien paikallisten ammattiosastojen 52 johtajaa julkaisseet yhteisen julistuksen, jossa tuomitsevat sodan ja ilmoittavat, että Amerikan kansa vastustaa Yhdysvaltojen sotaan vetämistä. Julistuksessa sanotaan: „Viimeisen imperialistisen sodan päätyttyä Amerikan kapitalistit aloittivat kamppailun ammattiliittoja vastaan hajoittaakseen ne. He telkesivät vankiloihin satoja työväen johtajia, lähettivät kuolemaan Saccon ja Vanzetin, alensivat työläisten palkat ja pidensivät työpäivää. Yhdysvaltojen työläiset eivät halua tämän toistuvan. Työläisille ei sota ole edullista.“

Julistuksessa tuomitaan myöskin Rooseveltin toimeenpanema työttömien avustusrahojen supistaminen.

Chicagosta saatujen tietojen mukaan aikoo Amerikan Työn Federation, tuotannollisten ammattiliittojen kongressin, rautatieläisten riippumattomien ammattiliittojen ja muiden järjestöjen edustajien yhteinen komitea maaliskuun 16 päivänä kutsua koolle neuvottelun tunnuksella: „Esettävä Amerika ryhtymästä sotaan“. Komitean velvoituksessa sanotaan, että on välttämätöntä ehkäistä „voittoja saalistavan vähemmistön yritykset terrorisoida 95% rauhaa rakastavista amerikalaisista“.

Amerikan Työn Federationin kuuluvien ammattiliittojen kongressi ja New Yorkin nuorisokongressi ovat päättäneet maaliskuun 6 päivänä (vuospäivä, jolloin Amerika yhtyi edelliseen imperialistiseen sotaan) järjestää laajan sodanvastaisen mielenosoituksen.

Kommunistien vaino Ranskassa ja Belgiassa

Bryssel, 2.3. Tiedoitetaan, että Arrasessa (Ranska) on rautatieläisten ammattiliittosihteeri Delolson ja rahastonhoitaja Krammer tuomittu puoleksitoista vuodeksi vankeuteen ja maksamaan sakkoa syytettynä „kommunistisesta propagandasta“.

Borinagen hiilialueella (Belgia) on poliisi toimeenpannut joukkovangitsemisia. Monsissa on ollut paljon tyneistön keskuudessa on tehty kotitarkastuksia. Lehdet osoittavat, että huolimatta vangitsemisista „kommunistien vilkas toiminta jatkuu“.

Englannin työläiset kannattavat sotapolitiikan vastustajia parlamentin täytevaaleissa

Lontoo, 3.3. Työväenjärjestöjen yksi taistelumuoto Englannin nykyistä hallitusta ja sen sotapolitiikkaa vastaan on sotaa vastustavien ehdokaiden asettaminen parlamentin ylimääräisiin vaaleihin. Kuten tunnettua, on Työväenpuolueen johto tehnyt sopimuksen vanhoillisten kanssa „poliittisesta rauhasta“ sodan aikana, ja siksi he kaikin keinoin pyrkivät estämään sotaa vastustavien ehdokkaiden asettamista paikallisissa parlamenttivaaleissa. Tällaisten ehdokkaiden asettaminen paikallisten Työväenpuolueen järjestöjen taholta osoittaa sitä suurta tyytymättömyyttä, joka vallitsee Työväenpuolueen ja ammattiliittojärjestöjen rivijäsenien keskuudessa puolueensa johdon petturipolitiikkaa vastaan.

Lähiaikoina toimitetaan Ketteringissä Northamptonin kreivikunnassa ylimääräiset parlamenttivaalit. Huolimatta Työväenpuolueen Toimeenpanevan Keskuskomitean vastustuksista, paikallinen Työväenpuolueen järjestö ja ammattiosasto asettivat vanhoillisten ehdokasta vastaan oman sotaa vastustavan ehdokkaansa Possin.

Erikoisen merkillepantavaa on se, että tätä sotaa vastustavaa ehdokasta Ketteringissä kannattavat suuret joukot sekä paikallisen Työväenpuolueen ja ammattiosaston toimihenkilöt, m.m. Ketteringin ammattiosaston puheenjohtaja ja sihteeri, paikallisen Työväenpuolueen puheenjohtaja sekä monet ammattiosastojen ja Työväenpuolueen johtohenkilöt muista tämän vaali-alueen kaupungeista. Ketteringin vaali-alueella on työläiskerros verrattain huomattava. Siellä on kenkä-, kutomo- ja metalliteollisuustyöläisiä.

ENGLANTI PAINOSTAA ITALIAA

Lontoo, 1.3. Hallitus on päättänyt voimistaa painostusta Italiaa vastaan. Englannin „kontrollia salakuljetusta vastaan“, ei tähän mennessä ole sovellettu saksalaisen hiilen vientiin Italiaan. Hallitus on ilmoittanut antavansa Italialle määräajan, jotta se voisi löytää muita hiilen varustajia. Kuten Reuter tiedottaa, on Lontoossa tänään ilmoitettu, että Englannin sotalaivoille on annettu määräys pidättää kaikki laivat, jotka kuljettavat saksalaista hiiltä Italiaan. Reuter tiedottaa myöskin Englannin ehdottaneen Italialle, että Englanti varustaisi Italiaa hiilellä samassa määrässä, kuin mitä Italia on Saksalta saanut. Italia myisi Englannille vastavassa määrässä maataloustuotteita ja raskaan teollisuuden tuotteita.

Karjalan kannaksen evakuoidut kurjassa asemassa

Kun mannerheimiläisen Suomen sotahullut vallanpitäjät ryöstivät tai tuhosivat polttamalla Karjalan kannaksen evakuoidun väestön omaisuuden, niin tuntuu evakuiduista perin masentavalta ja alentavalta, kun he nyt ovat siellä Hämeen „viljavilla maila“ joutuneet kokonaan kerjäläisten asemaan.

Sitäkään vaivaista avustusta, mikä heille on luvattu, ei anneta rahassa vaan elintarpeissa, ja nekin käyvät päivä päivältä yhä kalliimmiksi. Sitäpaitsi he saavat tämän „eläkkeen“ monien välikäsien kautta, jotka siitä myöskin ottavat osansa ja hyötyvät.

Niinpä esimerkiksi K:n kunnassa jaetaan ruokatarpeet korttien mukaan. Aluksi määrättiin aikuisille 11 markan ja alle 15-vuotuisille 8 markan arvosta ruokatarpeita päivässä. Mutta sen jälkeen annettujen korttien olikin numeroitu niin, että aikuisille tuli vain 9 markan ja alaikäisille 7 markan arvosta ruokatarpeita päivässä. Viranomaisen mielestä lie tämäkin näyttänyt liian paljolta, koskapa he jokaisesta kortista leikkasivat pois kolmen päivän kupongit jo ennen kuin evakuoiduille niitä antoivatkaan. Tämän lisäksi vielä käytiin kuponkeja leikkaamassa yhden markan arvosta henkeä ja päivää kohti „lämpö- ja valomenoihin“ kunnan hyväksi. Näin ollen kotikonnuiltaan karkoitettujen asukkaiden ruokarahat K:n kunnassa ovat supistuneet jo 7 markkaan aikuisille ja 5 markkaan alaikäisille päivässä.

Evakuoiduille sanotaan, että he saavat elintarpeensa korteilla kaupoista. Mutta suurin onnettomuus onkin siinä, että kaupoissa ei juuri koskaan ole saatavissa tarvittavia tavaramateriaaleja. Näin ollen omaisuutensa kadottaneet ja toimeentuloa vailla olevat evakuoidut joutuvat näkemään alituista nälkää ja puutetta.

Mannerheimiläiset vallanpitäjätäkään eivät voi enää salata työnsä hedelmiä. Niinpä „Suomen Sosialidemokraatti“-lehtikin, josta yllä esitetyt tiedot on otettu, on pakoitettu avoimesti tunnustamaan siirtoväen hädänalaisen aseman.

Kun ajattelemme vielä niitä kärsimyksiä, joita siirtoväki joutuu kokemaan täyteen ahdetuissa asunnoissa ja vaatetuksen puutteessa, saamme likipitään kuvan heidän onnettomuudestaan.

Kannakselainen.

TOIMITUSKUNTA

Suomen sotaseikkailijain petomaisuuksista on tehtävä loppu

Pikkuinen kenraali, mutta iso sotaprovokaattori Mannerheim on koplakuntineen ruvennut ulisemaan vastustajainsa „epäinhimillisyydestä“. Hänen vararikkoisen „hallituksensa“ on kansainliitolle esittämässään „nootissa“ syytellyt Neuvostoliiton Punaisa armeijaa „epäinhimillisestä“ sodankäynnistä. Sen johdosta on Leningradin sotilaspiirin esikunta osoittanut, että nuo syytökset perustuvat niin tyhmiin valheisiin, että nekin todistavat päinvastaista. Sillä jos kolmen kuukauden aikana „melkein joka päivä“ suoritettujen pommitusten seurauksena on siviilihenkilöitä tuhoutunut niin vähän, ettei edes mannerheimiläisten liioittelussa voida väittää niitä olleen enempää kuin 392, niin todistaa sekin, että Neuvostoliiton lentokoneet ovat pommittaneet vain sotilasobjekteja, sotaväkeä, lentokenttiä ja linnoituksia. Kun Suomen sotaherrojen läheinen hengenheimolainen Franco ulkollaisine apureineen pommitti Madridia ja Barcelonaa, niin tuhoutui siellä satoja siviilihenkilöitä päivässä. Franco kävi tosiaankin sotaa siviiliväestöä vastaan. Miksi suomalainen lahtaripeito ei silloin korottanut ääntään epäinhimillisyyttä vastaan, vaikka sen olisi voinut tehdä valehtelemattakin? Ilmeisestikin siksi, että inhimillisuus ylipäänsä ei ole Mannerheimin koplakunnan suosiossa. Siksi, että suomalainen lahtari on petoakin parempi.

Jo vuonna 1918 Suomen porvariston johtajat osoittivat olevansa raakalaispetoja. Mannerheimin johdolla he silloin murhauttivat noin 30.000 aseetonta kansanvallan puolustajaa, joista suuri osa oli alaikäisiä ja naisia. Ja naisia, jotka olivat puolustaneet kansan asiaa, he nimittivät hovirunoilijansa Ilmari Kiannon tavoin „naarassusiksi“. Tästä petomaisesta kansanmurhaamisesta, työtätekevien lahtarimisesta valkoiset voittajaherrat sitten saivatkin kansalta lahtarinimityksen. Se on historiallinen nimi, joka paljastaa mannerheimiläisten pahantekijäin peditonikenet myöskin jälkipolville.

Vankileirijärjestelmä, joka Suomessa on vallinnut vuodesta 1918 viime aikoihin asti, on toinen todistus valkoisten herrojen petomaisuudesta. Kymmeniä tuhansia nousee niidenkin luku, joita valkoiset vallanpitäjät Mannerheimista Tanneriin asti ovat vainonneet, perustustalaja rikkoen paikkaneet vankiloihin ja siellä kiduttaneet. Vankiloissa on rauhanajan aikana käyty mitä epäinhimillisintä sotaa parhaimpia Suomen miehiä ja

naisia vastaan: Yrjö Mäkelin, Väinö Vuorio, Väinö Uurtamo, Lydia Rask ja lukemattomat muut vapaustaistelijat ovat menettäneet henkensä siellä ohranoiden kidutuspihtien välissä. Missä oli Suomen hallitusherrain ihmisyys poliittisten vankien nälkälakon aikana vuonna 1933, jolloin useat vangit kuolivat kiduttajien toimeenpanemiin pakko-syöttöihin? Miten mainiosti eri puolueisiin kuuluvat johtoherrat aikoinaan väittivätään „ymmärtävänsä“ lapualaishu-ligaaneja, jotka järjestelivät ihmisajojahteja ja yöllisiä salamurhia!

Kolmas todistus mannerheimiläisten ja tannerilaisten herrojen petomaisuudesta on sota, jota he nyt käyvät Neuvostoliittoa ja Suomen kansaa vastaan. Heti alottaessaan sodan he vangituttivat ympäri Suomea kaikki ne, jotka tiesivät sodanvastustajiksi, ja monia näistä lienevät he jo murhanneet. Murhattujen joukossa on, jos Ruotsin porvarillisten sanomalehtimiesten kertomukset pitävät paikkansa, entinen sosialidemokraattinen valtiopäivämies Mauri Ryömäkin. Hirvittävä raakalais-terrori vallitsee valko-Suomessa sekä rintamalla että rintaman selkäpuolella. Vangiksi antautuneet suomalaiset sotilaat kertovat kauhulla, miten mannerheimiläiset ylipäällä poltattavat paetessaan ihmisasunnot ja eläinten suojat, tuhoavat talonpoikien karjaa, jottei talonpojilla olisi mitään, mistä voisivat sodan loputtua alottaa elämänsä uudelleen. Ulkolaisiin porvarilehtiin on viime aikoina sil-

loin tällöin päässyt pujahtamaan mannerheimiläisten sellaisia kerskailuja, että heidän aikomuksenaan on Suomessa poltattaa ja hävittää kaikki, minkä ehtivät. Se on muka kaikkein edullisinta „sodankäyntitapaa“. Jokainen järkevä ihminen kuitenkin ymmärtää, että moinen murhapoltaminen ei ole sodankäyntiä, vaan petomaisista hävitysraivoa, jota pystyvät osoittamaan vain kaiken ihmismuutonsa menettäneet lahtarihyli-kiöt.

Kynsistään peto tunnetaan, sanoo vanha sananlasku. Nytkin vielä, jolloin on käynyt aivan selväksi, että Suomen valkoisilla sotaherroilla ei ole minkäänlaisia voitontoiveita sotaseikkailussaan, tekevät he kaikkensa ajaakseen koko Suomen miespuolisen väestön tuhoutumaan sotatantereelle. Tämä verenvuodatus on mieletöntä. Suomen Kansanhallituksen kanssa tekemässään keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksessa on Neuvostoliitto taannut Suomen itsenäisyyden ja riippumattomuuden. Suomen edut vaativat siis mannerheimiläisen sodan pikaista lopettamista. Kansamme itsensä on tehtävä loppu sotahullujen kansansortajain riehunnasta. Ojentakoot Suomen armeijan sotilaat veljenkätensä Punaisen armeijan ja Suomen kansanarmeijan sotilaille ja auttakoot siten pikaisen rauhan voimaan saattamista. Siten voidaan parhaiten katkaista julman lahtaripedon kynnet ja pystyttää Suomeen kansanvaltainen järjestys.

Armas Äikiä.

Punainen armeija jatkaa menestyksellistä etenemistään

Leningradin Sotilaspiirin Esikunnan tiedonantoja

Maaliskuun 5:n päivän kuluessa Karjalan kannaksella Viipurinlahden seudulla valloittivat joukkomme Ravansaaren ja Ravansaaren kylän sekä Suonion saaren. Viipurista koilliseen on vallattu Näätälä, joka sijaitsee kilometrin päässä itään Karisalmien asemalta Viipurin—Sortavalan radalla.

Muilla rintamansilla ei tapahtunut mitään merkittävää. Ilmavoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen joukko-osastoja ja sotilaallisia tukikohtia vastaan. Ilmataisteluissa tuhottiin 21 vihollisen lentokonetta.

* * *

Maaliskuun 6 päivän kuluessa rintamalla ei tapahtunut mitään huomattavampaa. Meidän ilmavoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen sotavoimia ja sotilaallisia tukikohtia vastaan. Ilmataisteluissa on pudotettu 3 vihollisen lentokonetta.

* * *

Maaliskuun 7 päivän kuluessa ei rintamalla tapahtunut mitään erikoista. Pohjoisessa meidän joukko-osastomme valloittivat Nautsin, joka sijaitsee 153 kilometrin päässä etelään Petsamosta. Pitkästärannasta länteen Laatokan järven pohjoisrannikolla on valloitettu: Maksimansaari, Petäjäsaari, Paimionsaari ja Honkasaari.

Ilmavoimamme toimivat vilkkaasti vihollisen sotilasosastoja vastaan. On pudotettu 15 vihollisen lentokonetta.

Heittäkää hullu sodankäynti! Antautukaa Punaiselle armeijalle!

Me vapaaehtoisesti ja muuten vangiksi joutuneet Suomen armeijan sotilaat annamme seuraavan kehoituksen vielä taistelussa oleville tovereillemme. Tilanteen näemme teidän kohdaltanne hyvin surullisena. Olemme nähneet Punaisen armeijan mahtavat voimat. Me tiedämme varmasti sen, ettei enää teidän vastarintanne tule kauvan kestäämään. Ainoa pelastuksenne on, että jätätte aseenne ja antaudutte vangiksi. Ei teidän tarvitse pelätä, että teitä kohdellaan huonosti. Sen me voimme vakuuttaa. Tämän vetoomuksen esitämme teille sen takia, että haluamme pelastaa henkenne ja koko Suomen kansan, ettei se tulisi kokonaan tuhotuksi. Ajatelkaa niitä vaimoja ja lapsia, jotka ovat jääneet onnettomiksi. Teidän kohdaltanne on vielä tilaisuus päästä perheittenne luo, jos saadaan sota pian loppumaan. Siis pojat, sotilaat! Laskekaa aseenne, sillä se ei tuota teille muuta kuin kuolemaa.

Alikersantti Kokkonen Matti 1/J.R. 63. Sotamies Hanninen Valde 1/J.R. 13. Sotamies Salminen Viljo 6/J.R. 62. Sotamies Virtanen Arvo 6/J.R. 62. Sotam. Kokkonen Soini Eril. 21. Sotam. Hasti Lauri Eril. 21. Sotam. Haataja Emil Eril. 21. Sotam. Mäkirunsas Valdemar Eril. 21. Sotam. Vienola Olavi 6/II/J.R. 68. Alikersantti Pussila Yrjö 2/J.R. 26. Sotam. Julin Yrjö 6/J.R. 68. Reservialikersantti Jokinen Sulo 5/J.R. 68. Sotam. Jokinen Kalle 5/II/J.R. 68. Sotam. Agren Viljam 4/II/J.R. 68. Reservisotam. Alapalosaari Aug. Eril. 21. Kp. 7. Reservisotam. Ollikainen A. Merivoimat 6 H. 7. Reservisotamies Miettinen K. R. Merivoimat 1/Er. P. 24. Reservisotam. Riipi Elis Helmer Eril. 21. Reservialikersantti Pohjantähti Kaarlo Olavi R.T. 2. Reservikorporaali Aaltonen K. 5/J.R. 68. Sotam. Heimonmetsä J. 6/II/J.R. 68. Sotam. Anttila Eetu 6/II/J.R. 68. Ylikersantti M. Vitikainen 5/J.R. 68. Alikersantti Koskinen Väinö 8/III/J.R. 68. Sotam. Haajanen E. J.R. 68. Sotam. Kivi Aatos 5/J.R. 68. Sotam. Ahvenainen Väinö 5/J.R. 63. Korpraali Roisko Matti 4. Prikaati Erik. k/E. Sotam. Jalonen Jalmari 6/J.R. 62. Jääkäri Otto Lepistö 1/J.R. 3. Korpraali Emil Nuova Rautu 6 Rajak. Sotamies Aleks Janhonen 9/J.R. 68. Alikersantti Aleksj Stolbow 8/J.R. 10. Sotam. Kalle Mikonoja 5/J.R. 62. Sotam. Uuno Wallius E.P. 24.R.(C). Sotam. Sulo Niemelä 2/Er. P.7. 4 D. Alikersantti Toivo Mäkelä KK/KEV. OS. 4. Sotamies Lauri Aarnio 1/J.R. 11. Sotamies Paavo Ahonen 3/J.R. 11. Sotamies Sulo Alatalo 3 K.K.K./XI os. B. Ratsujääkäri Urho Malin Esk./Kev. os. 4. Sotamies Rufus Mäkinen. 9/J.R. 11. Sotamies August Torkkeli 7/P.R. Sotamies Heikki Lappalainen. Sotamies Erämaja Valtteri Krh. K/J.R. 62. Alikersantti Luoma Matti 7/III/J.R. 13. Sotamies Mustasaari 6/II/J.R. 68. Tykkimies Kukkonen K. R.T. 1. Sotamies Johan Asikainen Merivoimat 24. P.N. Sotamies Törmä N. Sotamies Råfsbäck Paul J/R. 10. Sotamies Paloniemi Juho 1 Prikaati. Sotamies Virtanen Armas 1/J.R. 68. Sotamies Haltia Uuno R.T. 2. Sotamies Keronen Toivo I.E. (C). Sotamies Mäkinen Lauri 48 as. B.K.P.K. 3.

HUOMIO! Jos joku sattuu näitä allekirjoittaneita tuntemaan, pyydämme, että olisitte niin ystävällinen ja jollain tavoin antaisitte tiedon siellä Suomessa oleville perheillemme, että olemme elossa ja sodan loputtua tulemme kohtiin.

Parhaimmat terveisemme. Toivossa, että sota pian loppuisi ja lakkaisi tämä järjetön verenvuodatus.

Suomen nainen — valkoista hirmuvaltaa vastaan

Tänä päivänä viettävät työtätekevät naiset kaikissa maissa kansainvälistä naistenpäivää. Nyt, kuten 25 vuotta sitten, nostavat he äänensä rauhan puolesta, kotien ja lastensa puolesta, imperialistista sotaa vastaan.

Tänä päivänä muistetaan kaikkialla erityisesti Suomen työkansaa, Suomen naisia, jotka ovat joutuneet valkoisen hallituksen provosoiman neuvostovastaisen sodan jalkoihin ja jotka on painettu sanomattomaan kurjuuteen ja oikeudettomuuteen.

Hillitön terrori raivaa maassamme. Suomen vankiloissa viruu satoja rohkeita miehiä, naisia, nuoria ja vanhoja, äitejä ja tyttäriä, joiden ainoa „rikos“ on ollut se, että he ovat uskaltaneet nostaa äänensä rauhan puolesta, että he ovat vaatineet Suomea elämään ystävyydessä suuren naapurinsa, Neuvostoliiton kanssa. Miehet on ajettu rintamalle, naiset ja lapset pois kodeistaan. Mannerheimin upseerit polttavat perääntyessään työmiesten ja talonpoikain vuosikausien työllä rakentamia koteja. Valkoiset pedot riehuvat kuin viimeistä päivää. Tietäen, ettei heillä ole paluuta, yrittävät he hävittää kaikki elämisen mahdollisuudet myös niiltä, joiden tietävät tahtovan palata takaisin koteihinsa.

Väkivalloin kotiseudultaan poisajettu väestö, naiset, lapset ja vanhuksot, on suljettu „siirtokeskuksiin“, joissa se elää toisten nurkissa, tavattomassa ahtaudessa, mitättömän taloudellisen avustuksen, lahjan ravinnon varassa. Viranomaisien ja lottien tyly kohtelu ja jokaisen vapaan sanan ja ajatuksen vainominen tekevät elämän sietämättömäksi. Siirtoväkeä pakotetaan työhön, johon se ei ole tottunut. Viimeisin tieto kertoo, että kaikki lapsetkin, 9-vuotisia

alkaen 16-vuotisiin saakka, tullaan mobilisoimaan työhön maataloudessa. Sanomattakin on selvää, mitä sellainen pakotyö kasvavan polven terveydelle tulee merkitsemään. Ei ihme, että sadat ja tuhannet naiset ovat uhkauksista välittämättä lähteneet pois näistä „siirtokeskuksista“ ja palanneet lapsineen takaisin kotiseudulleen.

Mutta raskaimpana painaa näitä naisia huoli rintamalle viedyn perheenhuoltajan, isän, veljen, pojan kohtalosta, joista ei viikkokausiin saa mitään tietoja ja joille ei myöskään ole lupa kirjoittaa totuutta omista oloistaan, ei sanaakaan puutteesta ja kurjuudesta. Sellaiset kirjeet pidättää sotasuuri, ja kirjeen kirjoittaja tietää myös, ettei siitä hänelle hyvää seuraa. — Samassa asemassa ovat myöskin rintamalla olevat omaiset. Epävarmuus ja epä tietoisuus läheisten kohtalosta kiduttaa molemmiin puoliin, rintamalla ja sen selkäpuolella olevien mieltä.

Koko Suomen valkoisten sodankäynti on sotaa Suomea, sen kansaa, sen naisia ja lapsia vastaan. Mannerheimin, Rydin ja Tannerin hallituskopla käy tätä kansanvastaista sotaa polttaen kodit, hävittäen karjaa, ryöstäen omaisuuden. Se käy tätä sotaa ajamalla Suomen miehiä toivottomiin työkäykkeihin monin kerroin vahvempaa Punaista armeijaa vastaan. Se käy sotaa naisia ja lapsia vastaan karkoittamalla heidät kodeistaan, tuomitsemalla heidät näkemään puutetta ja kurjuutta.

Tällaista komentoa vastaan on kaikkien noustava.

Suomen työtätekevät naiset ovat aina, kaikissa vaiheissa, kaikkina kovinakin päivinä osoittaneet, etteivät he säily taistelua silloin, kun kansan vapaus ja oikeus, kotien ja

lasten tulevaisuus on kysymyksessä. Miten urheasti he puolustivatkaan miesten rinnalla Suomen työkansan asiaa v. 1918, ja millaisella sankaruudella ja uhrautuvaisuudella he kamppailivat tappiota seuranneen verisen valkoisen terrorin, Mannerheimin terrorin ajat, taistellen lastensa elämän ja vankileireillä olevien miestensä hengen puolesta. V. 1930 suljettiin sadoittain naisia — nuorista tyttöistä harmaapäisiin vanhuksiin saakka — vankiloihin siksi, että he yrittivät puolustaa Suomessa vapautta ja kansanvaltaa Suomen kansan viljejä viholaisia, lapualaislahtareita vastaan. Mutta sekään ei voinut hetkeksikään masentaa taisteluhaluja.

Suomen hallituskopla yrittää nyt, loppunsa edellä, samaa kuin vuonna 1918 ja 1930, joskin kymmeniä kertoja julmemmin. Suomen kansan ja Suomen naisten on rohkeasti noustava ja singottava joukolla Mannerheimin ja Rydin hallitukselle.

Olemme saaneet kylliksemme teidän sodastanne. Tahdomme rauhaa. Tahdomme palata koteihimme. Tahdomme saada miehemme pois rintamalta. Tahdomme sellaisen hallituksen, joka ei — rahavallan pienen ryhmän välikappale, vaan joka kuuntelee meitä ja on todellinen kansan hallitus. Vain sellainen hallitus voi taata rauhan, vain se voi taata Suomen riippumattomuuden, kansanvaltaisen järjestelmän ja ne yhteiskunnalliset uudistukset, joita yli 20 vuotta on Tannerilta ja kumppaneilta turhaan odotettu.

I. L.

Mistä hätäapua Mannerheimille?

Englannistako? Näinköhän tulisi oikein miesväkeä Englannista Suomen herrain avuksi?

Siitä kirjoitti äskettäin sellainen ulkopuolinen tarkkailija kuin liittolainen „Lietuvos Shinios“-lehti seuraavaa: „Englantiko lähettäisi Suomeen vapaaehtoisia? Se on mahdotonta! Näin kirjoitettiin ensimmäisten tietojen saapua Lontoosta siitä, että monet englantilaiset olisivat kääntyneet vapaaehtoisten värväystoimiston puoleen ilmaisten halunsa taistella Neuvostoliittoa vastaan. Monista se näytti mahdottomalta, sillä tunnettua on, että englantilaisten tapana on puolustaa omia etujaan vieraiden sotilaiden avulla. — Aluksi ilmoitettiin, että Lontoossa on rekisteröity 6.000 vapaaehtoista. Sitten Lontoosta ilmoitettiin, että niitä oli ollutkin vain 2.000. Ja sittemmin saatiin tieto, että vain 600 kirjoittautuneista kelpaa sotapalvelukseen ja että he haluavat matkustaa Suomeen vasta toukokuussa.“

Näin on käynyt sen paljonhuudetun Englannin avun ja samoin myös monen muun maan reklamoidun avun. Unkaristakin piti tulla peräti 10.000 miestä ihan täysissä varusteissa. Mutta helmikuun 22 päivänä ilmoitti Budapestin radio kuivasti: „Ulkomailta levitetään mielikuvituksellisia tietoja Suomeen täysissä varusteissa matkustaneista unkarilaisista vapaaehtoisista. Unkarin sähkösanomatoimisto on valtuutettu ilmoittamaan, että Unkarin viranomaiset eivät tiedä tästä mitään. Unkarista ei ole yksikään henkilö matkustanut sotavarusteissa ulkomaille.“

Tähän hupenivat ne 10.000 unkarilaista. Ja suurta iloa ei Mannerheimille ole niistä

ruotsalaisistakaan „vapaaehtoisista“, joita Suomeen on kovalla rymyllä jonkun verran tuotettu. Niitä on ensin näkin paljon vähemmän kuin Suomen valkoiset lehdet ovat ilmoitelleet. Sellaisilla seuduilla Ruotsia, joissa väestö on paremmin selvillä Suomen todellisesta tilanteesta, kuten Norrbottenissa, ovat värväajien saavuttamat tulokset olleet kerrassaan laihat. Niinpä ei helmikuun 10 p:ään mennessä oltu esim. Tornionjokilaaksosta saatu yhtään „vapaaehtoista“. Toiseksi on värvätyjen „vapaaehtoisten“ joukko niin kirjavaa ja kehnoa, että sen taistelukykyisyys on varsin mitätön. Useimmilla rintamilla eivät suomalaiset sotilaat ole nähneet näistä „vapaaehtoisista“ jälkeäkään.

Suomen sotilaat ovat kyllä saaneet tuntea, että herrain lupaama apu, johon vedoten heitä on yllytetty tappelemaan heille vieraan asian puolesta, on jäänyt tulematta. Eikä sotilaita Mannerheimin valheella kauan petetä. Suurin osa heistä tuntee jo taistelevansa rahavallan etujen puolesta, häviöön tuomitun asian puolesta, omia etujaan ja koko kansan etuja vastaan. He alkavat havaita, että hallitusherrat ovat saaneet heidät sellaiseen loukkaukseen, josta ei voi muuten pelastua kuin kukistamalla vallasta loukun asettajat, Mannerheimit ja Tannerit, tulemalla omin luvun pois loukusta ja tarttumalla Neuvostoliiton Punaisen armeijan tarjoamaan rauhankäteen.

L—nen.

SAUVOLAINEN MAATYÖLÄINEN LUOTTAU KANSANHALLITUKSEN VOITTOON

Jo neljäntäkymmentä ikävuottaan lähentelevä sauvolainen maatyöläinen Eetu Anttila kertoo antautuneensa vapaaehtoisesti Punaisen armeijan vangiksi. Suomen armeijan 68 rykmentti, jonka 2:seen pataljoonaan 6:nteen komppaniaan Anttila tammikuun alussa määrättiin, muo-

hemman ikäluokan miehistä. Anttila itse oli nuorimpi tässä joukossa. Upseerit olivat nuoria vastaleivottuja reserviupseereja, joilla ei ollut minkäänlaista auktoriteettia sotilaiden keskuudessa.

Näissä vanhemman ikäluokan miehistä oli jo alun-alkaen suuri vastahakoisuus ja haluttomuus sotaan. Kaikki tavalliset työläiset ja talonpojat olisivat tahtoneet, että Suomen olisi ollut teh-

tävä sovinto Neuvostoliiton kanssa eikä lähde tähtään hulluun sotaan, jonka jokainen järki-ihminen jo heti sen alkaessa käsitti johtavan suuren onnettomuuteen. „Sota ei ollut Suomen kansalle tarmpeen — sanoo Anttila. — Se mistä. Neuvostoliiton vaatimukset olivat sellaisia, että ne olisi ilman muuta pitänyt hyväksyä. — Suomen herrat hankkivat itse sodan. Jo vuodesta 1918 alkaen ovat ne harjoittaneet lakkaamatonta sotayllytystä Neuvostoliittoa vastaan. Jo monta vuotta linnoitettiin Karjalan kannasta-kin.“

Anttila arvosteli ankarasti valkoisia upseereita, jotka ajavat sotilaita kuolemaan suurkapitalistien ja kartanonherrojen puolesta.

„Meidätkin kuljetettiin eräälle kukkulalle. Siihen alkoi suorastaan sataa granaatteja. Miehiä kaatui ja haavoittui paljon. Lopuksi me lähdimme asemista pois. Olihan aivan hullua suotta itseänsä tapattaa. Näin me teimme siitä huolimatta, vaikka komppaniamme päällikkö kapteeni Väisälä uhkasi, että on taisteltava niin kauan, kuin vain yksikin mies on hengissä.“

„Nyt on tilanne sellainen, — jatkoi hän — että sotilaat ovat aivan uupuneita. Kaikki avunlupaukset ovat paljastuneet valeiksi. Jos vois arvostella minun omien kokemusteni perusteella, niin Suomen armeija ei kestä kuin jonkun viikon.“

Kun tuli kysymys Kansanhallituksesta ja sen ohjelmasta, vilkastui Anttila kertomaan kotiooloistaan.

„Olen työskennellyt Turun ja Porin läänissä Sauvon piispi-tilalla. Nuuttilan kaikkiaan 500—600 hehtaaria viljelysmaata, 70 lypsävää

lehmää, sodan alkaessa oli 35 hevosta. Lisäksi on tilalla kaksi tavallista ja kaksi ketjutraktoria, verstaas, kotitarvemylly ja oma meijeri.

Palkat tilalla ovat olleet kehnot. Itse sain viime aikoina 30 markkaa päivässä, asunnon ja lämmön. Näin saivat muutkin miehet. Naimaksettiin vain 18 markkaa, eivätkä he saaneet namiehet, joita oli toistakymmentä, saivat palkkansa luonnossa ja olivat oikeassa massassa kuin me päiväläiset, he kun olivat kaikki suuri-perheisiä. — Mitään uuden lomalaan sääntämiä kesälomia ei meille maatyöläisille annettu.“

Ja hän jatkoi innokkaasti: „Kansanhallituksen lupama maauudistus on sellainen, että se saa kaikkien maatyöpienitilallisten kannatuksen. Tämä uudistus tulee suorastaan parantamaan maanviljelyksen tilaa, kansan aseman kohoamisesta puhumattakaan.“

Tälläkin Nuuttilan tilalla jätettiin viime kesänä perunat maahan korjaamatta, kun ei tahdottu maksaa työläisille lisää palkkaa. Isäntä vain ilkkui, että sinnehan ne perunat jäävät hyväksi lannaksi. Samaan aikaan tämän tilan päviläiset olisivat kipeästi tarvinnut nuo perunat. Aikaisemmin on monasti jätetty vilja korjaamatta.“

„Joutaisi tämän Nuuttilan maat joutua oikeitten isäntien käsiin — virkkoi hän vakavana. — Kansanhallitus on, ottaessaan maakysymyksen ohjelmaansa, täyttänyt meidän kaikkien todellisten maanmuokkaajien toiveen.“

Sota pitää saada nyt pian loppumaan. Omasta puolestani kehoitan kaikkia Suomen työtätekeviä lopettamaan sotimisen Mannerheimin armeijassa. Antautukaa Puna-armeijalle. Kohtelu on hyvä ja sodan päätyttyä pääsette kotiin, työhön omalla maalanne.“

Toimittaja.

NEUVOSTO-KARJALAN TEOLLISUUS

Karjala ei ole ainoastaan metsien ja metsäteollisuuden maa. Sillä on myös suuret edellytykset monipuolisen teollisuuden harjoittamiseen.

Luontaisen edellytyksensä puolesta puutavateollisuus, paperin ja selluloosan tuotanto ovat saavuttaneet keskeisimmän aseman Neuvosto-Karjalan teollisuudessa. Ennen Lokakuun vallankumousta Karjalan alueella oli vain 26 pientä huonosti koneellistettua sahaa, joiden tuotteiden arvo v. 1913 oli 10.800 rupl.

Nyt Karjalassa on suuri joukko uusia aikaisia sahalaiteita, joiden tuottama sahatarva-arvo v. 1938 oli 41,4 milj. rupl. Sahattu puutavara on korkealaatuista ja viedään sitä suuret määrät ulkomaille. Sahateollisuuden rinnalle on kehittynyt huomattava huonekaluteollisuus useine tehtaineen. Petroskoissa on Pohjoismaiden suurin suksitehdas, joka v. 1938 tuotti 327.000 paria suksia.

Paperi- ja selluloosateollisuutta Karjalassa ennen vallankumousta ei ollut ensinkään. Nyt on siellä kaksi suurta paperi- ja selluloosakombinaattia (yhdistynyttä teollisuuslaitosta). Kontupohjan paperitehdas, joka useita vuosia on ollut käynnissä, on laajennettu paperi- ja selluloosakombinaatiksi, joka käsittää useita tuotantolaitoksia. Vuotena 1938 tuotti tämä tuotteita 15 milj. rupl. arvosta. Nyt juuri on valmistunut Segesän paperi- ja selluloosakombinaatti, joka on yksi maailman suurimpia. Se tuottaa vuosittain 70.000 tonnia selluloosaa, 40.000 tonnia paperia ja suuren määrän muita tuotteita.

Metalli- ja koneteollisuus oli ennen vallankumousta aivan kehittämätöntä. Karjalassa oli ainoastaan yksi suurempi metallitehdas, nykyinen Onegan tehdas Petroskoissa ja joitakin alkeellisia malmi- ja metallisulattimoita. Näissä laitoksissa tuotettiin tuotteita v. 1913 4 milj. 600 tuh. rupl. arvosta, joista koneita 2 milj. 200 tuh. rupl. arvosta. Mutta v. 1938 metalliteollisuuden tuotteiden arvo teki 94 milj. rupl., josta oli koneita 38 milj. rupl. arvosta. Metalliteollisuuden tuotanto on siis kohonnut 23,4 kertaisesti ja koneiden tuotanto 16 kertaiseksi.

Laajojen metsien ohella Karjalassa on myös suuria vuoririkauksia. Näitä ei ennen vallankumousta juuri niinkään käytetty hyväksi. Vasta neuvostovallan aikainen myrskyinen rakennuskausi on näitä luonnonrikkauksia esille vetänyt. Diabaasia, graniittia, kvartsiittia, killekiveä ym. louhitaan nyt suuret määrät ja viedään suuren Neuvostoliiton kaikille alueille. Karjalan marmorin tullaan suuressa määrin käyttämään suuren Neuvostojen palatsin rakentamiseksi Moskovaan.

Sähkövoiman saamille Karjalassa ovat hyvät luonnon-edellytykset. Sen pitkä ja kookas jokekko tuo antavat miljoonia kilowattia sähkövoimaa.

maa. Sähkövoiman tuotanto on kasvanutkin suuresti. Kun v. 1913 tuotetun sähkövoiman arvo laskettiin 6.000 rupl., oli v. 1938 tuotetun sähkövoiman arvo 5,6 milj. rupl. Se oli kasvanut 1,5 milj. kilovattia 122,7 milj. kilovattiin, siis 933 kertaisesti. V. 1913 koko Karjalan alueella oli vain neljä pientä sähköasemaa. Nyt niitä on yli 20.

Väestön kulutustarpeita tyydyttäviä erilaisia tehtaita on yli 20. Nämä tuottavat 85% tarvittavista tuotteista.

Suuren Neuvostoliiton tukemana, sen teknillisellä ja taloudellisella avulla, on takapajuisesta metsäläismaasta, jollaisena Karjala ennen Lokakuun vallankumousta oli, 20 vuoden kuluessa kehittynyt kulttuurinen teollisuusmaa. Siellä, missä ennen koskemattomien salojen keskellä oli köyhiä, pimeitä kyläpahasia, siellä on nyt kaupunkia ja kulttuurisia työläisäsuhteita tehtaineen ja sähkövaloineen. Kontupohja, Segesa, Karhumäki, Soroka, Uhtua, Prääsä ja monet muut entiset kyläkeskukset ovat muuttuneet merkitykselliseksi teollisuuskeskukseksi, joiden ympärillä vaurastuu maatalous. Synkkiin, koskemattomiin metsiin on syntynyt sellaisia työläisäsuhteita kuin Matroosa, Vilga, Lososiina, Paatjärvi ja monet muut. Kaikki nuo todistavat sitä valtavaa kehitystä, mikä Karjalassa Lokakuun vallankumouksen jälkeen on tapahtunut.

K. Summanen.

Juuri antautuneet suomalaiset sotavangit keskustelevat Puna-armeijassa palvelevan inkeriläisen valistustyöntekijän kanssa.

SUOMEN SOTILAILLE!

Lähetämme terveiset täältä Neuvostoliitosta ja kehoitamme teitä yksimielisesti luopumaan aseistanne ja antautumaan Puna-armeijalle, sillä tavoin pelastatte itsenne ja perheenne. Vankina ollessamme olemme itse nähneet, että täällä ei rääkätä eikä kiusata ketään, niinkuin siellä on meille kerrottu. Kohtelu on täällä hyvä. On kaikkea perävailla, mitä teille siellä uskotellaan. Siis kaikki työläiset ja talonpojat! Heittäkää aseenne pois, sillä turha on taistella ylivoimaista Puna-armeijaa vastaan.

Reservialikersantti
SULO JOKINEN
Reservisotamies
KALLE JOKINEN

Ryhtykäämme veljeilemään!

Leningradin sotilaspiirin Punaisen armeijan sotilaiden vetoomuksesta Suomen armeijan sotilaille.

Te ette kannu uhreja kotimaanne vapauden ja riippumattomuuden vuoksi, vaan Mannerheimin, Rydin ja Tannerin vallan säilyttämiseksi.

Mutta ovatko nuo herrat sen arvoiset, että niiden vuoksi kannattaisi verta vuodattaa?

Me olemme sitä mieltä, että he eivät ole sen arvoiset.

Joka tapauksessa se verinen sotaseikkailu, johon teidät on kiedottu, on häviöön tuomittu. Suomen armeija ei vähälukuisuutensa takia voi saavuttaa menestystä, — se on tuomittu kärsimään tappion. Sillä samaan aikaan kuin Suomessa on jo pantu yhden kortin varaan viimeisetkin ihmisvoima- ja sotatarvereservit, eikä teitä, Suomen sotilaita, ole mikään vuoroväki päästämässä lepäämään, voi Punainen armeija helposti lähettää Suomen armeijaa vastaan niin suuret voimat kuin tarvitaan ajaakseen Suomesta pois kaikki teidän ja meidän kansamme viholliset.

Siis teidän oman etunne vuoksi lopettakaamme verenvuodatus ja ojentakaamme kättä toisillemme, niinkuin työnraataja toiselle työnraatajalle kättä ojentaa.

Lopettakaamme verenvuodatus, ryhtykäämme keskenämme veljeilemään ja kohottakaamme yhdessä eläköönhuuto OTTO KUUSISEN johdolla toimivan Suomen Kansanhallituksen kunniaksi.

Luleän katala murhapoltto

„TÄNÄÄN KOHDISTUVAT ISKUT KOMMUNISTEIHIN, HUOMENNA KOKO TYÖVÄENLUOKKAAN“

Ruotsin lehdistö antaa seuraavia yksityiskohtaisia tietoja „Norrskensilamman“-nimisen työväenlehden rakennuksessa Luleässä tapahtuneesta räjähdyksestä.

Tulipalo puhkesi kello 3 yöllä voimakkaan räjähdysten jälkeen. Joidenkin minuuttien kuluttua oli koko kolmikerroksinen talo yhtenä tulimerenä, jota vastaan palokunta osottautui voimattomaksi. Tähänastisten tietojen mukaan sai tulipalossa surmansa 5 henkilöä, niiden joukossa kustannusliikkeen johtaja Arthur Hellberg, kommunistisen puolueen Norrbottenin piirijärjestön puheenjohtaja ja puolueen keskuskomitean jäsen. Kolmannessa kerroksessa asunut Filip Forsberg sai suurella välillä pelastettua neljä henkilöä ja pelastui sitten itse

hyppäämällä ikkunasta saaden ruhjevammoja. Hellbergin lisäksi saivat tulipalossa surmansa hänen vaimonsa ja 7-vuotias tyttärensä sekä kommunistisen nuorisoliiton piirikomitean rahastonhoitaja ja hänen pieni lapsensa.

Räjähdys oli niin voimakas, että se kuului kahden kilometrin päähän. Naapuritaloissa särkyi useita ikkunoita.

Iltalehdet yrittävät selittää räjähdysten aiheutuneen kirjapainossa muka säilytyksistä jappainneista ja helvetinkoneesta.

Filip Forsberg on lausunut antamassaan haastattelussa, että hävityksen aiheutti hänen mielestään yhtä aikainen tulipalon sytytys ja pommin räjäyttämisen. Kirjapainossa ja puoluetöimissä ei ollut minkäänlaisia

helposti räjähtäviä aineita, lukuunottamatta bensiiniä, jota oli mahdollisesti litran verran. Yleinen mielipide on se, että kyseessä on murhapoltto.

Luleässä tapahtuneen katalan murhapoltton johdosta on kommunistisen puolueen keskuskomitea antanut työtätekeville julistuksen, jossa sanotaan:

„Norrskensilamman“-lehteämme vastaan on tehty iljettävä konnantyö. Tämän murhatyön uhriksi joutui viisi henkeä, heidän joukossaan keskuskomitean jäsen, unohtumaton toverimme Arhur Hellberg. Nämä viisi henkeä saivat surmansa taantumuksen ja sen kätyreiden sytyttämässä tuleessa. Poliittisen vastuun kantavat tästä konnantyöstä sotaintoilijat ja heidän valehteleva lehdistönsä. Ne eivät ole kaihtaneet mitään keinoja saadaakseen aikaan pogromihengen työväenluokkaa vastaan, sen kommunistista puoluetta vastaan ja kaikkia niitä vastaan, jotka haluavat suojata Ruotsia sodalta. Ne ovat luoneet

sellaisen ilmapiirin, jonka täytyi kiertämättömästi johtaa rikollisiin tekoihin poliittisia vastustajia vastaan. Ja tuloksena on — murhat Luleässä. Me syytämme myöskin sosialidemokraattisia johtajia. Yhdessä sotaintoilijoiden kanssa ovat he syyllisiä Luleässä tapahtuneeseen rikokseen.

Työläistoverit! Tänäpäin kohdistuvat iskut kommunisteihin, mutta huomenna ne kohdistuvat koko työväenliikkeeseen. Taantumus ei ole vielä koskaan jäänyt puolitiiehen. On aika antaa taantumukselle vastaisku ja puhdistaa työväenliike taantumuksesta. Tuhansien ihmisten mielet ovat täynnä suut-tumusta Luleän murhien johdosta. Yhdessä heidän kanssaan me kohotamme äänemme vastalauseeksi näiden konnanttoiden johdosta ja vaadimme syyllisten puolue-tonta tutkimista ja heidän rankaisemistaan. On aika lopettaa kommunistisen puolueen ajojahti! On aika tehdä loppu sotaintoilijoista ja heidän kätyreistään työväenliikkeen rivissä!

VALKOMAIDEN LEHDISTÖ PUNAISEN ARMEIJAN VOITOISTA

VALKO-SUOMALAISTEN PUOLUS- TUSLINNAKKEET HAJALLA

Berlini, 5.3. Saksan lehdistö julkaisee jatkuvasti tiedotuksia Punaisen armeijan sotatoimista valkosuomalaisia vastaan. „Nationalzeitungin“ Helsingin kirjeenvaihtaja tiedottaessaan Viipurin ympäristöllä käytävistä ankarista taisteluista, kertoo valko-suomalaisen tehneen voimatonta vastarintaa Neuvostoliiton sotajoukkojen edetessä voimakkaasti.

„Suomalaisten oli pakko poistua asemistaan Mannerheimin linjalla ja sijoittautua uusiin linnoituksiinsa. Neuvostoliiton sotajoukot pommittivat suomalaisten puolustustilannekkeitä hajalle. Suomalaiset sotilastiedonannot vaikeenevat edelleen suurista menetyksistään, mutta tunnustavat kuitenkin sotajoukkojen saaneen perääntymisen“ — kirjoit-

taa kirjeenvaihtaja. Edelleen kirjeenvaihtaja viittaa suomalaisten sotajoukkojen tavattoman suurin menetyksiin Viipurin ympäristöllä ja korostaa neuvostosotilaiden rohkeutta ja sankaruutta. Kirjeenvaihtaja kirjoittaa, että Neuvostoliiton yhden joukko-osaston onnistui eristää valkosuomalaisten suurempi yhdistetty joukko-osasto perääntymiseltä ja ajaa heidät metsään Viipurista itään päin.

„Warschauer Zeitungin“ kirjeenvaihtaja tiedottaa Kööpenhaminasta, että Punaisen armeijan menestykseen Suomessa kiinnitetään Tanskassa suurta huomiota. Kööpenhaminalainen lehti „Politiken“ korostaa tiedotuksessaan Helsingistä, että Neuvostoliiton sotajoukkojen hyökkäys käy yhä voimaperäisemmäksi.

Sofia, 4.3. Bulgarian lehdistö kuvaa seikkaperäisesti Punaisen armeijan taistelu- toimia ja korostaa sen hyökkäyksen lannistamatonta voimaa. Aikakauslehti „Stopanski Problemi“ kirjoittaa: „Leningradin sotilaspiirin esikunnan tiedonanto helmikuun 12 päivästä ilmoittaa Suomen varustuslinjan vakavasta murrosta Karjalan kannaksella ja useiden linnoitettujen asemien valtaamisesta. Tämän jälkeen neuvostojoukkojen hyökkäys sai vastustamattoman luonteen. Suomalaiset työnnettiin toiselle linnoitetulle vyöhykkeelle ja helmikuun 20 päivään mennessä neuvostojoukot valtasivat kannaksen koko läntisen- ja rannikkoalueen

päästen tärkeän linnoitetun kohdan — Viipurin — edustalle. Edelleen lehti lausuu, että huolimatta neuvostojoukkojen hyökkäyksen kaikesta vaikeuksista, on mannerheimiläisen Suomen romahdus mitä lähimmän tulevaisuuden kysymys.

Seikkaperäisesti analysoiden tilanteen, mikä muodostuu Viipurin kukistumisen yhteydessä, „Zora“-lehti kirjoittaa, että Viipurin, tämän tärkeimman linnoitetun kohdan siirtymisen Punaisen armeijan käsiin muodostaa uuden strategisen tilanteen koko rintamalla. Lehti korostaa, että neuvostojoukkojen sotatoimet Karjalan kannaksella todistavat neuvostopäälystön taitavaa taktiikkaa.

„VALKOISET PALJASTAVAT KORTTINSA“

Tällä lauseella luonnehtii de Groot hollantilaisessa „Het Volksdagblad“ lehdessä 17.2. sitä tiedonantoa, että Tanner on kääntynyt Lontoon puoleen pyytäen välitöntä sotilaallista interventionia Neuvostoliittoa vastaan. Valkosuomalaiset ovat aina olleet esiintyneinä täysin „riippumattomina“ ja tahtovat nyt päästää brittiläiset joukot maahansa. Brittiläiset sodanlietoajat ajoivat heidät sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Mutta nyt, kun he alkavat hävitä tässä sodassa, antavat englantilaiset täydessä sielunrauhassa valkoisten renkiensä joukkoa perikatoon. Kun Englannin ei onnistunut sotkea Ruotsia, Tanskaa ja Norjaa Suomen selkkaukseen, eivät Lontoon Cityn pankit pidä enää edullisena sijoittaa hyviä rahojaan huonoon likeyritykseen. De Groot osoittaa

edelleen, että tähän on vaikuttanut Puna-armeijan menestys Suomessa, mutta että myöskin sisäiset vaikeudet rasittavat Suomen valkoisia. Ei tule olemaan mahdollista pitää väestöä jatkuvasti sotainnostuksen vallassa rauhoittavilla selityksillä „strategisesta perääntymisestä edeltä käsin valmistettuihin asemiin.“ Näkyy selvästi, että valkokaartilaiden johtamat joukot ovat saaneet tarpeekseen. Myöskin köyhät talonpojat ja työläiset, jotka lähetettiin tuleen vapauttajaansa vastaan pakolla ja hokutuksella, osoittavat jo vastarinnan heikentymistä. He tulevat pian näkemään, kenen puolesta ja minkä tähden heidät ajettiin tähän inhoittavaan sotaan. Ja silloin ei tannereita ja mannerheimiläisiä voi kadehtia.

NEUVOSTOLIITON NAISET VALTAAVAT UUSIA TUOTANNON ALOJA

Maaliskuun 8 päivänä vietävät maailman työtätekevät naiset kansainvälistä kommunistista naistenpäivää. Kapitalistisessa maailmassa viettävät sitä työtätekevät naiset taisteluvuomien lujittamisen merkeissä imperialistista sotaa ja kapitalistista sortoa vastaan, mutta Neuvostoliitossa se on naisten hyvien työtulosten ja uusien saavutusten ilojuhlana. He voivat näyttää kapitalistisen maailman edessä olevansa vapaita, kaikinpuolin tasa-arvoisia miehen rinnalla. He voivat ylpeillä suurista saavutuksistaan oman maansa rakennustyössä.

Tänä naistenpäivänä on Neuvostoliiton naisilla paljon uutta siinä, että he yhä laajemmalla mitalla valloittavat sellaisia työaloja, joissa kapitalistimaissa ei voida kuvitellakaan voivan työskennellä muiden kuin miesten. Niinpä esimerkiksi Isoran tehtaalla työskentelevät naiset martinuunien hoitajina, sorvikoneiden ja höyryvasarain käyttäjinä ym. suoriutuen näistä tehtävistä yhtä hyvin kuin miehetkin, ansaiten yhtä suuria ja suurempiakin palkkoja kuin miehet, riippuen työntuloksista.

Mainitulla tehtaalla eräs nuori tyttö Orlova teki aloitteen monella koneella työskentelyyn siirtymisestä. Niinpä hän itse työskentelee kahdella sorvikoneella yhtä aikaa ja täyttää yhdeksi päiväksi annetun työtehtävän kaksi, jopa kolmekertaisestikin. Aivan yleistä on Neuvostoliitossa, että naiset työskentelevät suurten tuotantolaitosten ja tärkeiden työosastojen johtajina, mestareina, insinööreinä jne. Mainitulla Isoran metallitehtaalla tunnetaan hyvin mainiosta työstään koneiden suunnittelija Kosheleva, insinööri-tekniikka Antipova, hitsausmestari Kasanina jne. Myöskin Leningradin „Bolshevik“-nimisellä tehtaalla on insinööri Veera Rosenberg hyvin tunnettu työstään uusien koneiden rakentamisessa ym. Tällaisia esimerkkejä naisten kykenevyydestä mille alalle tahansa voi Neuvostoliitosta luetella loppumattomasti.

UKRAINAN LÄNTISEN ALUEEN KAUPUNKIEN UUELLEENRAKEN- TAMINEN

Harkov. Ukrainan valtionyliopiston Lvovin haaraosasto on alkanut työn Lvovin kaupungin uudelleen rakentamiseksi. Suunnitellaan kaasuverkoston laajentamista sekä sen uudelleen järjestämistä. Tuota tarkoitusta varten on annettu käytettäväksi yli 5 miljoonaa ruplaa.

On ryhdytty myöskin suunnitelmien laatimiseen vesijohdotien ja viemärien uudelleen rakentamiseksi Lvovin, Stanislavin, Rovnon, Tarnopolin sekä muissa kaupungeissa.

SKANDINAVIAN TYÖLÄISET MANNERHEIMILÄISIÄ VASTAAN

Brumunddelin rakennustyöläisten ammattiosasto on tehnyt yleisessä kokouksessa päätöksen, ettei se ota osaa liiton järjestämään „siviili“-työläisten värväykseen valko-Suomea varten. Ammattiosasto perustelee menettelyään sillä, että tämä värväys voi myötävaikuttaa Norjan vetämiseksi sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

„Arbeideren“ tiedottaa 16.2., että nikkelityöläisten ammattiosasto Evjen paikkakunnalla on päättänyt viime kokouksessaan hylätä ammattiliiton kiertokirjeen rahankeräyksestä ja siviilityövoiman värväyksestä valko-Suomea varten. Samalla ilmoittaa „Arbeideren“, että rautatieläisten ammattiosasto Kosmon paikkakunnalla on viimeisessä yleisessä kokouksessaan hyväksynyt Norjan Työväenpuolueen äänenkannattajan „Sörlandetin“ toimittajan Woldin puheen jälkeen päätöslauselman, jossa sanotaan mm.:

„Jos meidän onnistuu pitää Norja syrjässä sodasta, on meidän harjoitettava varoista puolueettomuuspolitiikkaa, joka ei anna sotaakäyville puolille aihetta epäillä me-

dän puolueettomuuttamme. Me vaadimme mitä tiukimmin, että hallituksen on kiellettävä vapaaehtoisten kuljetus ja valvottava ankarasti, ettei lehdistö voi harjoittaa kamppailua, joka voisi saattaa maamme vaaranalaiseksi. On otettava käytäntöön kaikki mahdolliset keinot maamme pitämiseksi syrjässä sodasta.“

„Arbeideren“ tiedottaa edelleen, että Sarsborgin urheiluseura „Sporta“ on käsitellyt kiertokirjeen siviilityövoiman värväyksestä valko-Suomeen ja kaikilla äänillä yhtä vastaan päättänyt ottaa sellaisen kannan, että työväen urheiluliike ei saa sekaantua tällaiseen värväykseen.

„Ny Dag“ tiedottaa 13.2., että kutomatyöläisten ammattiosasto Krokslätissä Ruotsissa on hylännyt kokouksessaan ehdotuksen 1/2 prosentin palkanpidätyksestä 3 kuukauden aikana valko-Suomen hyväksi.

Sama lehti ilmoittaa, että Göteborgin peltiseppien ammattiosasto on hylännyt vuosikokouksessaan ehdotuksen erikoisavustuksen myöntämisestä Mannerheimin Suomelle.

ENGLANNISSA NOUSEE MANNERHEIMILÄISVASTAINEN LIIKE

Lontoo, 6.3. Englannissa laajenee liike mannerheimiläisen Suomen avustamista vastaan. Dundeen (Skotlannin jutekasviteollisuuden keskus) jutekasvi- ja pellavateollisuuden ammattiliiton kaupunki- ja piirineuvosto päättävästi tuomitsee hyväksymässään päätöslauselmassa Työväenpuolueen äänenkannattajan „Daily Heraldin“, joka kannattaa Suomen valkoista komentoa ja joka käy kamppailua Neuvostoliittoa vastaan, ottaman kannan. Päätöslauselmassa vaaditaan ammattiliittojen pääneuvostoa ja Työväenpuolueen toimeenpanevaa komiteaa lopettamaan yhteistoimintansa Englannin hallituksen kanssa.

Samanlaisia päätöslauselmia ovat hyväksyneet myöskin Dundeen rautatieläisten ammattiosasto, Kirkcaldyn (Skotlanti) kunnallistyöläisten ammattiosasto, sekä tämän saman ammattijärjestön Walhamstawn (Essex) ym. järjestöt.

Työväenpuolueen alemmissa järjestöissä kasvaa tyytymättömyys Työväenpuolueen johtajien toteuttamasta taantumussellista politiikasta vastaan.

Eräs huomattu Työväenpuolueen Swansea (Wales) ko-

mitean jäsen Davis, joka tuomitsi Työväenpuolueen toimeenpanevan komitean sotaa kannattavan politiikan, erosi Työväenpuolueesta. Työväenpuolueen Birkenheadin järjestön aktiivinen jäsen Coldheart ilmoitti eroavansa Työväenpuolueesta ja aikovansa liittyä kommunistiseen puolueeseen. Coldheart osoitti, että Työväenpuolueen johtajat työskentelevät yhdessä Englannin hallituksen kanssa ja täten kannattavat imperialistista sotaa, joka aiheuttaa miljoonille työtätekeville sanomattomia kärsimyksiä.

Oxfordin yliopiston ylioppilaiden kokouksessa esiintyi eräs Työväenpuolueen toimeenpanevan komitean taantumussellista johtajista, alahuoneen jäsen Noel-Baker, joka innokkaasti kehoitti auttamaan valkosuomalaisia. Ylioppilaat keskeyttivät useita kertoja Noel-Bakerin tyytymättömyyden huudahduksillaan. Puheenpuheissaan he tuomitsivat Noel-Bakerin sen takia, kun hän lietsoo neuvostovastusta kamppailua Englannissa ja puuhaa „ristiretkiä“ Neuvostoliittoa vastaan.

Rauhansopimuksen solmiamisesta Neuvostoliiton ja Suomen välillä

Maaliskuun 7—12 päivien välisenä aikana käytiin Moskovassa neuvotteluja, joihin ottivat osaa Neuvostoliiton valtuutettuina — Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston Puheenjohtaja ja Ulkoasiain Kansankomissaari toveri V. M. Molotov, Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston

Puhemiehistön jäsen toveri A. A. Zhdanov ja prikaatinkomentaja toveri A. M. Vasiljevski, ja Suomen Tasavallan valtuutettuina — Suomen Valtioneuvoston Puheenjohtaja herra R. Ryti, ministeri J. K. Paasikivi, kenraali K. R. Valden ja professori V. Voionmaa, sotatoimien lopettamisesta ja rauhansopimuksen sol-

miamisesta Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Neuvottelut päättyivät rauhansopimuksen allekirjoittamiseen maaliskuun 12 päivänä vuonna 1940 Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Rauhansopimuksen ja siihen liittyvän pöytäkirjan sanamuoto esitetään tämpänä venäjänkielstä suomenkieleksi.

RAUHANSOPIMUS SOSIALISTISTEN NEUVOSTOTASAVALTOJEN LIITON JA SUOMEN TASAVALLAN VÄLILLÄ

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö toisaalta ja Suomen Tasavallan Presidentti toisaalta, haluten lopettaa näiden maiden välillä alkaneet sotatoimet ja saada aikaan lujat rauhalliset keskinäissuhteet, vakuutettuina siitä, että kummankin sopimuspuolen etujen mukaista on määritellä tarkat ehdot molemminpuolisen turvallisuuden takaamiseksi, ja siis myöskin Leningradin ja Muurmanskien kaupunkien sekä Muurmanskin ranta-alueen turvallisuuden takaamiseksi.

liitetyn pöytäkirjan edellyttämässä järjestyksessä.

II artikla

Neuvostoliiton ja Suomen Tasavallan välinen valtakunnanraja säädetään kulkevaksi uutta linjaa, jonka mukaan Neuvostoliiton alueeseen liitetään koko Karjalan kannas Viipurin kaupunki mukaanluettuna sekä Viipurinlahti saarineen, Laatokan länsiosan ja pohjoisosan Käkisalmen ja Sortavalan kaupungit mukaanluettuina. Suojärvi, useita saaria Suomenlahdella, Märkäjärven itäpuolella oleva alue Kuolajärvi mukaanluettuna, osa Karjalajasaarennon ja Keskisaarennon niemimaista tähän sopimukseen liitetyn kartan mukaisesti.

Yksityiskohtaisemman räjankäynnin tulee suorittamaan sopimuspuolien edustajista kokoonpantava sekakomitea, joka on muodostettava kymmenen päivän kuluessa tämän sopimuksen allekirjoittamispäivästä.

III artikla

Sopimuspuolet sitoutuvat kumpikin olemaan millään tavoin hyökkäämättä toistensa kimppuun ja olemaan solmittamatta mitään sellaisia liittoja tai osallistumatta mihinkään sellaisiin ryhmiin, jotka ovat suunnatut toista sopimuspuolta vastaan.

IV artikla

Suomen Tasavalta ilmoittaa suostuvansa vuokraamaan Neuvostoliitolle 8 miljoonan Suomen markan suuruista vuosittaista maksua vastaan 30 vuoden ajaksi Hangon niemimaan ja sitä ympäröivän merialueen 5 mailin säteellä etelään ja itään ja 3 mailin

säteellä länteen ja pohjoiseen siitä sekä joukon siihen liittyviä saaria oheenliitetyn kartan mukaisesti — siellä sellaisen meri-sotilaallisen tukikohdan luomista varten, joka pystyy suojelemaan hyökkäykseltä pääsyn Suomenlahdelle, jolloin meritutkikohdan suojelemistarkoituksessa Neuvostoliitolle myönnetään oikeus pitää siellä omalla kustannuksellaan tarpeellinen määrä ma- ja ilmasotavoimia.

Suomen hallitus vie kymmenen päivän kuluessa tämän sopimuksen voimaantumishetkestä pois Hangon niemimaalta sotajoukkonsa ja Hangon niemimaa siihen liittyvine saarineen siirtyy Neuvostoliiton hallintaan sopimuksen tämän artiklan mukaisesti.

V artikla

Neuvostoliitto sitoutuu viemään sotajoukkonsa pois Petsamon alueelta, jonka Neuvostoliitto on luovuttanut Suomelle vapaaehtoisesti vuoden 1920 rauhansopimuksen mukaan.

Suomi sitoutuu, kuten vuoden 1920 rauhansopimuksessa edellytetään, olemaan pitämättä Pohjoisen Jäämeren rannikkonsa vesillä sotalaivoja ja muita aseistettuja aluksia, luovuttamatta alle 100 tonnin kantoisia aseistettuja aluksia, joita Suomella on oikeus pitää ilman rajoitusta, sekä olemaan pitämättä enempää kuin 15 sotalaivaa ja muita aseistettua alusta, joiden kunkin kantavuus ei saa nousta yli 400 tonnin.

Suomi sitoutuu, kuten samassa sopimuksessa edellytetään, olemaan pitämättä mainituilla vesillä vedenalaisia veneitä ja aseistettuja ilmalaitoja.

Samoin sitoutuu Suomi, kuten samassa sopimuksessa edellytetään, olemaan rakentamatta tälle rannikolle sotasatamia, tukikohtia sotalaivastoa varten ja sotilaallisia korjauks-

(jatkuu siv. 2)

Viipuri on vapautettu

Leningradin sotilaspiirin esikunta tiedottaa:

Maaliskuun 13 p:n aamulla kello 7 mennessä valtasivat joukkomme kaksituntisen rynnäkön jälkeen Viipurin kaupungin.

Muilla rintamanosilla ei kello 12 mennessä tapahtunut mitään erikoista.

Kello 12 Leningradin alkaa lopetettiin sotatoimet kaikilla rintamanosilla rauhansopimuksen mukaisesti.

Neuvostoliiton voitto lujitettu rauhansopimuksella

SUOMEN LAHTARIEN SOTASEIKKAILU PÄÄTTYNYT
KIRVELEVÄÄN TAPPIOON

ENIN OSA VIIPURIN LÄÄNIÄ VAPAUTETTU

Suomen kapitalistien ja kartanoherrain hallitus ei viime syksynä suostunut sovinnolla Neuvostohallituksen ehdotuksiin, jotka tarkoittivat Neuvostoliiton, erityisesti Leningradin turvallisuuden lujittamista. Luottaen sotavärvänsä ja imperialististen suurvaltain auliisti lupaamaan apuun päättivät Suomen vallassaolijat lähteä sotaseikkailuun Neuvostoliittoa vastaan.

Nyt on niiden rikollinen sotaseikkailu päättynyt ankaraan häviöön. Neuvostoliiton sankarillinen Punainen armeija mursi vastustamattomasti imperialististen suurvaltain avulla rakennetut „Mannerheimin linjan“ varustukset Karjalan kannaksella ja pakoitti Suomen valkoisen armeijan suurin tappioin perääntymään Viipurin taa. Kolmisen kuukauden taistelua oli Punainen armeija eri rintamilla jo lyönyt niin ankarat iskut, että Suomen hallitusherrat ja armeijan ylipäällystö menettivät kaiken uskonsa ja toiveensa menestykseen. Suomen hallitusherrain oli rukoiltava Neuvostohallitukselta rauhaa ja suostuttava monta vertaa ankarampiin rauhanehtoihin, kuin mitä Neuvostoliiton viime vuoden lokakuussa esittämät ehdotukset sisälsivät. Ei milloinkaan Suomen historiasa ole vallassaolijain politiikka kärsinyt näin nopeaa ja suurta romahdusta.

Mutta tämä suomalaisten neuvostoviihollisten kirvelevä tappio on merkitykseltään vieläkin laajempi. Se on samalla kaikkien niiden imperialististen sotaprovokaattorien tappio, jotka yllyttivät Suomen hallitusherroja sotaan ja joiden ohjeita seuraten Suomen vallassaolijat olivat jo yli kaksi vuosikymmentä valmistaneet Suomea neuvostovastaisen

hyökkäyssodan astinlaadaksi. Ennen kaikkea menivät myttyyn englantilaisten ja ranskalaisen imperialistien hankkeet käyttää Suomea tärkeänä tukikohtanaan nykyisen keskieurooppalaisen sotansa laajentamiseksi pohjois-Euroopassa. Neuvostoliittoa vastaan käytäväksi sodaksi. Neuvostoliitto lujalla ja voittoisalla vastaiskullaan löi nyt Suomen kulmalla pohjan pois noiden maailmansodan lietsojain häikäilemättömyyden hankkeilta.

Neuvostoliiton ja erityisesti Leningradin turvallisuuden turvaaminen oli, kuten Neuvostohallituksen päämies toiv. Molotov radiopuheessaan viime vuoden marraskuun 29 p:nä lausui, Neuvostohallituksen toimenpiteiden ainoana tarkoituksena taistelussa Suomen rahavaltaisen hallituksen sotaväimä vastaan. Varmalla kädellä on nyt Neuvostohallitus ja sen Punainen armeija tämän tarkoituksensa perille vienyt ja sen kautta tehnyt suuren palveluksen myös maailman rauhansalille, saavuttanut uuden huomattavan voiton pyrkimyksissään estää imperialistisia sodanlietsojia laajentamasta eurooppalaista rosvoisotaan su yleiseksi maailmansodaksi.

Kuten lehtemme tässä numerossa julkaistusta rauhansopimuksen sisällöstä näkyy, siirtyy Neuvostoliiton ja Suomen välinen valtakunnanraja kolmessa eri kohdassa entiselle Suomen tasavallan alueelle, enemmän kaakkois-Suomessa, missä m.m. koko Karjalan kannas, Viipurin kaupunki ja Viipurinlahti saarineen, Sortavalan ja Käkisalmen kaupungit, Laatokan ranta-alueet ja Suojärvi tulevat kuulumaan Neuvostoliittoon. Tämä merkitsee, että enin osa Viipurin läänistä ja Suomen toiseksi tär-

(jatkuu siv. 2)

I artikla

Sotatoimet Neuvostoliiton ja Suomen välillä lopetetaan viipymättä tähän sopimukseen

RAUHANSOPIMUS SOSIALISTISTEN NEUVOSTOTASAVALTOJEN LIITON JA SUOMEN TASAVALLAN VÄLILLÄ

(alku siv. 1)

verstaita suuremmissa mitassa kuin tarvitaan mainittuja aluksia ja niiden aseistusta varten.

VI artikla

Neuvostoliitolle ja sen kansalaisille myönnetään, kuten vuoden 1920 sopimuksessa edellytetään, vapaa kauttakulkuoikeus Petsamon alueen kautta Norjaan ja takaisin, jotta Neuvostoliitolle myönnetään oikeus perustaa konsulinvirasto Petsamon alueelle.

Petsamon alueen kautta Neuvostoliitosta Norjaan kuljetettavat rahtitavarat, samoin kuin Norjasta Neuvostoliittoon saman alueen kautta kuljetettavat rahtitavarat vapautetaan tarkastuksesta ja kontrollista, lukuunottamatta vain kauttakulun säännöstelylle välttämättömiä kontrolloita, eikä niistä kanneta tulliveroja, kauttakulku- ja muita maksuja.

Yllämainittu kauttakulkuvarain kontrolli sallitaan vain siinä muodossa, mitä tällaisissa tapauksissa noudatetaan kansainvälisessä liikenteessä

vakiintuneiden tapojen mukaan.

Neuvostoliiton kansalaisilla, jotka matkustavat Petsamon alueen kautta Norjaan ja takaisin Norjasta Neuvostoliittoon, on vapaa kauttakulkuoikeus vastaavien neuvostoelinten antamilla passeilla.

Yleisiä voimassaolevia ase- ja laivastotarkastuksia noudattamalla on Neuvostoliiton aseistamattomilla lentovälineillä oikeus pitää yllä lentoyhteyttä Petsamon alueen kautta Neuvostoliiton ja Norjan välillä.

VII artikla

Suomen hallitus myöntää Neuvostoliitolle oikeuden tavara- ja kauttakuljetukseen Neuvostoliiton ja Ruotsin välillä ja tarkoituksella kehittää tätä kauttakuljetusta lyhintä rautatietä pitkin katsovat Neuvostoliitto ja Suomi välttämättömäksi rakentaa, kumpikin omalla alueellaan, mikäli mahdollista vuoden 1940 kuluessa

V. Molotov.

A. Zhdanov.

A. Vasiljevski.

rautatien, joka yhdistää Kantalahden kaupungin ja Kemijärven.

VIII artikla

Tämän sopimuksen astuttua voimaan palautetaan taloudelliset suhteet sopimuspuolien välillä ja tässä tarkoituksessa sopimuspuolet ryhtyvät neuvotteluihin kauppasopimuksen solmimiseksi.

IX artikla

Tämä rauhansopimus astuu voimaan heti, kun se on allekirjoitettu, ja on se myöhemmin ratifioitava.

Ratifikatio-asiakirjain vaihtaminen tullaan suorittamaan kymmenen päivän kuluessa Moskovan kaupungissa.

Tämä sopimus on laadittu kahdessa alkuperäisessä kappaleessa, venäjän-, suomen- ja ruotsinkielellä, Moskovan kaupungissa 12 p:nä maaliskuuta vuonna 1940.

Risto Ryti.

J. Paasikivi.

R. Valden.

Väinö Voionmaa.

Neuvostoliiton voitto lujitettu rauhansopimuksella

(alku siv. 1)

kein kaupunki, Viipuri, kuin myös Kuolajärven alue koillis-Suomesta, on nyt kokonaan vapautettu kapitalistien ja kartanoherrain vallan alaisuudesta ja pääsee sosialistiseen valtioyhteyteen. Täten aukeaa nyt näillä suomalaisen väestön asuma-alueilla riistosta ja sorrosta vapaan, uuden elämän ja korkeamman kulttuurikehityksen kausi.

Näiden alueiden vapautus on kokonaan Neuvostoliiton voimien ja sen uljaan Punaisen armeijan ansiota. Mahtavan Punaisen armeijan taistelu Suomen lahtareita vastaan yli kolmen kuukauden kestäessä avasi kyllä koko Suomen sorretulle työväenluokalle kansalle mahdollisuuden täysin menestyksen toivein nousta vapaustaisteluun hallitsevan rahavallan kukistamiseksi ja todellisen kansanvallan voimaansaatamiseksi. Me puolestamme kehoitimme kansamme syviä rivejä tähän vapaustaisteluun nousemaan ja osoittime, että se on tehtävä viipymättä. Työväenluokan nousemasta taisteluun asiansa puolesta. Se onnistui niille osaksi väkivallalla, lahtariterrorin ja joukkovangitsemisen avulla, osaksi kansalliskiihkoisen yllytyksen ja petoksen avulla, jota Suomen porvaristo kaikkein käyryneen harjoitti. Kaikkien häikäilemättömyyden ja katalin kansanpettämistä lahtarien hyväksi harjoittivat Suomen sosialidemokraattiset johtajat ja ammattipamput, jotka häärivät suorastaan suurkapitalistien, suojeluskuntain ja ohran palveluksessa. Varsinkin niiden ilmiantojen ja vangitsemisten johdosta jäi luokkatietoinen työväki maassa siinä määrin johtoa vaille, ettei se kyennyt tehokkaasti vastustamaan ja paljastamaan kansalliskiihkoista valhetulvaa, joskin tiedetään yksityisiä esimerkkejä paikallisten toverien rohkeista, itseuhrautuvaisista toimista.

Kaikesta tästä johtui, että Suomen työväet eivät rintamalla eikä rintaman selkäpuolella kyenneet nousemaan joukkotaisteluun asiansa puolesta. Monet antoivat pettää itsensä, uskoivat lahtarien ja lahtarisosialistien mielettömiä parjauksia Neuvostoliitosta ja sen Punaisesta armeijasta. Toiset taas, vaikka eivät niihin uskoneet, alistuivat passiivisuuteen lahtariterrorin edessä, kun olisi pitänyt kaikista vaikeuksista huolimatta nostattaa joukkovastarintaa ja kehoittaa suomalaisia sotilaita tarttumaan maamme työkan- san avuksi tulleen mahtavan Punaisen armeijan veljenteen.

Epäilemättä olisivat aktiiviset, päättäväiset esiintymiset työväen vapausasian puolesta valkoisen armeijan rintamalla ja selkäpuolella vaatineet mo-

nia uhreja. Mutta ainakin yhtä paljon ja yhtä raskaita uhreja vaati alistuminen lahtariterrorin vaatimuksiin, jotka ajoivat Suomen sotilaita kymmenintuhansin varman surman suuhun, itse jääden suojaan ja tietäen mielettömästi uhraavansa sotilaitensa hengen. Niin vaati tämä Suomen rahavallan sotaseikkailu ääretömiä veriuhreria maamme työväenluokalta kansalta, jonka piti taistella sille vieraan asian puolesta, sen riistajain ja sortajain vallan säilyttämiseksi. Kansan oma asia, sen vapauden asia, kansanvallan asia jäi nyt toteuttamatta.

Tästä on otettava oppia kaikkien Suomen työväenluokan ja erityisesti kaikkien työväenliikkeen rehellisten toimitsijain. Entistä syvemmin on kynnnettävä vakoa, entistä tarmokkaammin toimittava. Suomen työväet eivät voi ajankäyttöä alistua sen rahavallan joukon orjuuteen, joka sen äskeiseen sotaan syöksi. Suomen työväki tulee vielä nousemaan ja taistelemaan asiansa puolesta ja vie- mään sen voittoon.

Eikä meillä ole vähintäkään syytä päätellä, että Suomen työväenluokan taistelun ja voiton mahdollisuudet olisivat nyt vähentyneet. Ei. Ainakin välillisesti ovat ne päinvastoin vahvistuneet. Työväen viholliset, kapitalistit ja kartanoherrat ne olivat, jotka sotaseikkailuun lähtivät, — ei työväenluokka. Ja niiden sotaseikkailu se tappioon päättyi. Suuren naapurimaan, Neuvostoliiton maan työväenluokka voitti. Sosialistinen Neuvostoliitto on nyt voimakkaampi ja mahtavampi kuin koskaan ennen. Ja Neuvostoliiton vahvistuminen ja voima on tueksi ja turvaksi kaikkien maiden työväenluokalle, Suomen niinkuin muidenkin maiden.

Suomen työväenluokalla on siis täysi syy toivoriikkin mielin tervehtiä Neuvostoliiton saavuttamaa voittoa ja tämän voiton lujittamista nyt solmitulla rauhansopimuksella. Suomen lahtareille on tämä rauhansopimus tuomio heidän rikollisesta sotaseikkailustaan, mutta Neuvostoliiton kansalle ja kansainväliselle työväenluokalle se merkitsee stalinilaisen rauhanpolitiikan uutta suurta voittoa.

Nyt on sosialistinen Viipuri nostava puhtaan punaisen lipun korkealle hylmymään. pysyväiseksi merkiksi Punaisen sankariarmeijan voitoista Suomen lumikentillä ja suomalaisen vallankumouksellisten työläisten kiitollisuudesta sen antamasta veljesavusta sekä heidän lujasta päätöksestään kohtaa uusi Viipuri ja muut suomalaisen väestön asumat vapautetut alueet kauvas näkyväksi suomalaisen sosialistisen työn, taistelun ja kulttuurin esikuvaksi.

Rauhansopimus ja Suomi

Eilen allekirjoitettiin Moskovassa rauhansopimus Neuvostoliiton ja Suomen tasavallan välillä. Tänä kello 12 keskeytetään sotatoimet. Ne tehtävät, jotka Neuvostoliiton on oltava itselleen, on ratkaistu. Valtakuntamme luotettiin maailman suurimman työväenliikkeen — Leningradin — turvallisuuksi. Ei täydellisesti taatuksi. Ei ainoastaan koko neuvostokansaa, vaan koko maailman työväet, jotka ovat tavattoman suurella tyydytyksellä vastaan neuvostomaan rauhanpolitiikan uuden voiton.

Sopimus Neuvostoliiton ja Suomen tasavallan välillä luomolemmiin puolin lujat rauhansuhteet. Niiden perustana on keskinäisen turvallisuuden takaaminen, siihen luottuna Leningradin ja Muurmanskien kaupunkien ja myöskin Muurmansk radan turvallisuuden takaaminen. Neuvostoliiton alueisiin liitetään koko Karjalan kannas, sen mukana Viipurin kaupunki ja Viipurinlahti. Laatokan läntinen ja pohjoinen rannikko sekä Käkisalmen ja Sortavalan kaupungit, Suojärvi, ryhmä Suomenlahden saaria, alue Mäkäjärven itäpuolella ja Kuolajärvi, osa Kalastaja-Keskisaarentoa.

Neuvostoliitto saa vuokra- le 30 vuodeksi Hankoniemen ja sen lähellä olevat saaret muodostaakseen sinne laivastotukikohdan, joka pystyy suojelemaan Suomenlahden suuhyökkäykseltä. Suomi sitoutuu, kuten vuoden 1920 sopimus määrittelee, olemaan rakentamatta pohjoiselle rannikolle sotasatamia ja pitämättä näissä vesistöissä sotalaivoja, lukuunottamatta pieniä yksiköitä.

Neuvostoliitto saa kauttakulkuoikeuden Petsamon alueen kautta Norjaan ja sie- tä takaisin, kuten myöski- tavaroiden kauttakulkuoikeuden Neuvostoliiton ja Ruotsin välillä.

Neuvostoliitto ja Suomi sitoutuvat olemaan muodostamatta minkäänlaisia liittou- miin, jotka on tähdätty toist- sopimuspuolta vastaan.

Sellaiset ovat rauhansopi- muksen perusehdot. Ne vas- taavat täydellisesti sitä lau- suntoa, jonka Neuvostoliiton päämies toveri V. M. Molotov esitti radiopuhees- saan marraskuun 29 p:nä v. 1939:

„Meidän toimenpiteittem- ainoana tarkoituksena on Neu- vostoliiton ja erikoisesti 3. miljoonaa asukasta käsittävän Leningradin turvallisuuden ta- kaaminen.“

Täyttää uskollisesti rau- hanpolitiikkansa tehtävät Neu- vostoliiton ei koskaan ole riippumattomuutta. Tästä on kaunopuheisena todistuksena Neuvostoliiton ja Suome- keskinäissuhteiden koko histo- ria. Neuvostoliiton ja Suome- mi sai valtiollisen riippumat- tomuutensa tunnustuksen

NEUVOSTOLIITON JA SUOMEN VÄLISEEN RAUHANSOPIMUKSEEN LIITTYVÄ PÖYTÄKIRJA

maaliskuun 12 päivästä 1940

Sopimuspuolet päättävät, että sotatoimien lopettaminen ja sotajoukkojen poistaminen Sopimuksessa määrätyn valtakunnanrajan taakse on suoritettava seuraavassa jär- jestyksessä:

1. Sotatoimet lopetetaan molemmin puolin maaliskuun 13 p:nä 1940 kello 12 Len- ingradin aikaa.

2. Sotatoimien lopettamisen määrähetkestä alkaen muo- dostetaan etummaisten jouk- ko-osastojen asemien välille kilometrin levyinen puolue- ton vyöhyke; ensimmäisen päivän kuluessa vedetään pois yhden kilometrin päähän sen puolen sotaväenosasto, joka uuden valtakunnanrajan mu- kaan on toisen puolen maa- alueella.

3. Sotajoukkojen poisteta- minen uuden valtakunnanra- jan taakse ja toisen puolen sotajoukkojen eteneminen tä- tä rajaa kohti alkaa maal- iskuun 15 p:nä 1940 kello 10 pit- köä koko rajaa Suomenlahdes- ta Lieksaan saakka, ja maal- iskuun 16 p:nä kello 10 Liek- san pohjoispuolella. Sotajouk- kojen poistaminen suoriteta- taan joka päivä tapahtuvien siirtojen, vähintään 7 kilomet- riä vuorokaudessa ja toisen puolen sotajoukkojen etene- minen suoritetaan noudattaen seuraavaa sääntöä, että poist- ettavien sotajoukkojen ta- kimmaisten joukko-osastojen ja uudelle rajalle siirrettävien toisen puolen sotajoukkojen etummaisten joukko-osastojen välille jäisi vähintään 7 kilo- metrin välimatka.

4. Sotajoukkojen poisteta- miselle, 3:n kohdan mu- kaisesti, säädetään seuraavat määräjät valtakunnanrajan eri osilla:

a) rajaosalla, joka kulkee Tuntsa-joen lähteiltä Kuola- järven ja Takalan kautta Jou- kamojärven itärannalle, on kummankin puolen sotajouk- kojen poistaminen suoriteta- tava loppuun maaliskuun 20 päivään 1940 kello 20 men- nessä;

b) Kuhmoniemen etelään Latvian seudulla sijaitsevilla rajaosalla on sotajoukkojen poistaminen suoritettava loppuun maaliskuun 22 päi- vään 1940 kello 20 mennessä;

c) Lonkavaaran, Värtsilän ja Matkaselän aseman raja- osalla on kummankin puolen sotajoukkojen poistaminen suoritettava loppuun maal- iskuun 26 päivään 1940 kello 20 mennessä;

d) Matkaselän aseman ja Koitsanlahden välisellä raja- osalla on sotajoukkojen poist- etäminen suoritettava lop- puun maaliskuun 22 päivään 1940 kello 20 mennessä;

e) Koitsanlahden ja Enson aseman välisellä rajaosalla on sotajoukkojen poistaminen suoritettava loppuun maal- iskuun 25 päivään 1940 kello 20 mennessä;

f) Enson aseman ja Paation- saaren välisellä rajaosalla on sotajoukkojen poistaminen suoritettava loppuun maal- iskuun 19 päivään 1940 kello 20 mennessä.

V. Molotov.

A. Zhdanov.

A. Vasiljevski.

5. Punaisen armeijan jouk- ko-osastojen poistaminen Petsamon alueelta on suori- tettava loppuun vuoden 1940 huhtikuun 10 päivään men- nessä.

6. Kummankin puolen soti- laspäälystöt siirtoivat sotajouk- koja poistettaessa valtakun- nanrajan taakse ryhtymään välttämättömiin toimenpitei- siin toisen puolen haltuun siirtyvien kaupunkien ja paik- kakuntien säilyttämiseksi va- hingoittamattomina sekä ryh- tymään asianvaatimiin toi- menpiteisiin kaupunkien, asu- tuskeskusten, maanpuolustus- ta tarkoitavien ja taloudellis- ten rakennusten (siltojen, pa- tojen, lentotietojen, kasar- mien, varastojen, rautatiesol- mujen, teollisuuslaitosten, len- nätilaitosten, sähköasemien) säilyttämiseksi tarvelemisella ja hävittämällä.

7. Kummankin puolen edus- tajat ratkaisevat itse paikalla kaikki kysymykset, jotka voi- vat nousta toisen puolen luo- vuttaessa toiselle alueita, paik- kakuntia, kaupunkeja ja muita tämän Pöytäkirjan 6 kohdas- sa mainittuja paikkoja; tätä varten on sotilaspäälystön määrättävä kummankin ar- meijan jokaiselle tärkeimmäl- le kulkutielle erikoiset valtuu- tetut.

8. Sotavankien vaihto suo- ritetaan mahdollisimman ly- hyessä ajassa sotatoimien lo- pettamisen jälkeen, erikoisen sopimuksen pohjalta.

Risto Ryti.

J. Paasikivi.

R. Valden.

Väinö Voionmaa.

Rauhansopimus Neuvostoliiton ja Suomen tasavallan välillä

Sosialismin maan voittamaton Punainen armeija

Ellen allekirjoitettiin Moskovassa rauhansopimus Neuvostoliiton ja Suomen tasavallan välillä. Tänä kello 12 keskeytetään sotatoimet. Ne keskeytetään, jotka Neuvostohallitus oli ottanut itselleen, on ratkaistu. Valtakuntamme luoteisrajojen turvallisuus, erikoisesti maailman suurimman työläiskeskukseen — Leningradin — turvallisuus, on saatu täydellisesti taatuksi. Ei ainoastaan koko neuvostokansaa, vaan koko maailman työtätekevät ottavat tavattoman suurella tyydytyksellä vastaan neuvostomaan rauhanpolitiikan uuden voiton.

Sopimus Neuvostoliiton ja Suomen tasavallan välillä luomolemmiin puolin luovat rauhalliset suhteet. Niiden perusehtona on keskinäisen turvallisuuden takaaminen, siihen luettuna Leningradin ja Muurmanskin kaupunkien ja myöskin Muurmanskin radan turvallisuuden takaaminen. Neuvostoliiton alueisiin liitetään koko Karjalan kannas, sen mukana Viipurin kaupunki ja Viipurinlahti, Laatokan läntinen ja pohjoinen rannikko sekä Käkisalmen ja Sortavalan kaupungit, Suojärvi, ryhmä Suomenlahden saaria, alue Märkäjärven itäpuolella ja Kuolajärvi, osa Kalastaja- ja Keskiisaarentoa.

Neuvostoliitto saa vuokralle 30 vuodeksi Hankoniemen ja sen lähellä olevat saaret muodostaakseen sinne laivastotukikohdan, joka pystyy suojelemaan Suomenlahden suun hyökkäykseltä. Suomi sitoutuu, kuten vuoden 1920 sopimus määrittelee, olemaan rakentamatta pohjoiselle rannikolle sotasatamia ja pitämättä näissä vesistöissä sotalaivoja, lukuunottamatta pieniä yksiköitä.

Neuvostoliitto saa kauttakulkuoikeuden Petsamon alueen kautta Norjaan ja sieltä takaisin, kuten myöskin tavaroiden kauttakulkuoikeuden Neuvostoliiton ja Ruotsin välillä.

Neuvostoliitto ja Suomi sitoutuvat olemaan muodostamatta minkäänlaisia liittoumia, jotka on tähdätty toista sopimuspuolta vastaan.

Sellaiset ovat rauhansopimuksen perusehdot. Ne vastaavat täydellisesti sitä lausuntoa, jonka Neuvostohallituksen päämies toveri V. M. Molotov esitti radiopuheessaan marraskuun 29 p:nä v. 1939:

„Meidän toimenpiteittemme ainoana tarkoituksena on Neuvostoliiton ja erikoisesti 3,5 miljoonaa asukasta käsittävän Leningradin turvallisuuden takaaminen.“

Täyttien uskollisesti rauhansopimuksensa tehtävät Neuvostohallitus ei koskaan ole loukannut muiden valtioiden riippumattomuutta. Tällä on kannopuheensa todistuksena Neuvostoliiton ja Suomen keskinäissuhteiden koko historia. Neuvostohallitukselta Suomi sai valtiollisen riippumattomuutensa tunnustuksen jou-

luukuun 31 p:nä v. 1917. Siitä asti on mahtava neuvostovaltio noudattanut rauhansopimuksessa määriteltyjä suhteita naapuriinsa, joka ei läheskään aina noudattanut rauhallisen neuvostokansan oikeuksien ja etujen kunnioittamisen politiikkaa, vaan valmisteli sodan tukikohtaa aivan Leningradin vierellä.

Toisen imperialistisen sodan syttyminen asetti Neuvostohallituksen välttämättömäksi tehtäväksi valtakunnan rajojen turvaamisen. Se on Neuvostohallituksen velvollisuus neuvostokansaa kohtaan, joka ei halua osallistua imperialististen valtojen yhteentörmäykseen, vaan harjoittaa omaa itsenäistä politiikkaansa eikä anna kietoa itseään sotaan, joka tuo lukemattomia kärsimyksiä maailman kansoille. Neuvostoliiton sopimukset Itämerenmaiden naapurivaltioiden kanssa ovat ratkaisseet Neuvostoliiton valtakunnanrajojen suojelemisen tehtävän. Ne ovat edistäneet rauhan lujittamista koko itä-Europassa.

Neuvostoliitto esitti Suomenkin hallitukselle rauhansopimuksen solmimista sellaisilla ehdoilla, jotka olisivat olleet yhtä edulliset molemmille valtioille, eivät olisi koskeneet niiden suvereenisiin oikeuksiin ja olisivat taanneet neuvostovaltion luoteisrajojen turvallisuuden, erikoisesti Leningradin turvallisuuden. Selvittäessään rauhansopimuksen tehtäviä, jonka Neuvostohallitus pyrki saamaan aikaan, toveri M. I. Kalinin lausui:

„Vastoin tendenssiluontoisia tarinoita, joita levittävät sellaiset piirit, jotka eivät ilmeisesti ole kiinnostuneita Euroopan rauhasta, mainittujen neuvottelujen yksinomaisena tarkoituksena on Neuvostoliiton ja Suomen keskinäisten suhteiden lujittaminen ja molempien maiden ystävällisen yhteistyön voimistuttaminen Neuvostoliiton ja Suomen turvallisuuden takaamiseksi.“

Näitä neuvotteluja, joita käytiin vuoden 1939 loka- ja marraskuussa, ei, kuten tunnettu, saatu viedyksi päätökseen syistä, jotka eivät riippuneet Neuvostoliitosta. Neuvottelujen menestyksellistä kulkua häiritsi silloin erittäin europalaisten valtioiden hallitsevien piirien vaikutus, jotka piirit eivät vähäisimmässäkään määrässä olleet kiinnostettuja lujan ja pitkäaikaisen rauhan aikaansaamisesta itä-Europassa, vaan päinvastoin ponnistivat kaikki voimansa syyttääkseen sodan palon tällä Europan kulumalla ja suunnatakseen tulen Neuvostoliittoa vastaan. Englannin ja Ranskan imperialistiset piirit yllyttivät Suomea, kuten aikaisemmin Puolaa ja muita valtioita, sotaan Neuvostoliittoa vastaan, luvaten „takeita“ ja tukea tässä sodassa, kylvään sellaisia harhakuvitelmia, että Englannin ja Ranskan avulla rakennetut linnoitukset ovat

muka ylipääsemättömät Punaiselle armeijalle.

Ei tarvittu kuin kolme kuukautta sotatoimia, — eikä noista harhakuvitelmista jäänyt jälkeäkään. Ne haihtuivat yhdessä sen neuvostovastaisen parjauksen ja valheen tiheän ja säästämättömän kanssa, jolla Englannin ja Ranskan lahjottavissa oleva lehdistö yritti johtaa koko maailman yleistä mielipidettä harhaan.

Uljas Punainen armeija mursi Karjalan kannaksen linnoitukset, jotka Englannin ja Ranskan tekniikka oli julistanut ylipääsemättömiksi. Isänmaallisen innostuksen valtaamina Punaisen armeijan ja laivaston sotilaat, päälliköt ja poliittisen työn tekijät osoittivat, ettei ole sellaisia linnoituksia, joita bolshevikit eivät voisi vallata, että Punainen armeija on Neuvostoliiton luotettava turva ja ankara miekka kaikkia sen vihollisia vastaan.

Romahtaneet ovat myöskin Ranskan ja Englannin imperialistien suunnitelmien sodan syyttämistä koko Euroopan alueella. Eivät auttaneet enempää epäilyttävät juonittelut Kansainliitossa kuin uhkaukset ja lahjomisetkaan.

Harhakuvitelmaksi osoittautui eräiden valtioiden lupama apu. Turhaan pingisteli imperialistinen sanomalehdistö viimeisetkin voimansa, kehoittaen vapaaehtoisia taisteluun Neuvostoliittoa vastaan. Miljoonien työtätekevien myötunto oli Neuvostoliiton puolella. Kävi selväksi, että kansainväliset sotaprovokaattorit huolehtivat vain siitä, jotta saisivat pidennetyksi keinoilla millä tahansa levottomuuden tilaa idässä, pidennetyksi sotatoimia, taistelua ja vihaa.

Tapahtui se, minkä jokainen, jota eläimellinen viha ei ollut sokaissut eikä löpöttelevä porvarillinen sanomalehdistö saattanut jähkittää, saattoi helposti nähdä edeltäpäin. Neuvostoliitto, vastoin sodanlietsojien ponnistuksia, takasi rajojensa voimallaan sen turvallisuuden, jota se siitä riippumattomista syistä ei voinut saavuttaa rauhallisissa neuvotteluissa. Mutta Neuvostoliitto on muuttuneissakin oloissa uskollinen rauhansopimukselleen. Nyt Suomen kansa solmittu rauhansopimus todistaa sen koko maailmalle. Neuvostoliiton ulkopoliittikan ainoa, nyt luoteessa ratkaistu tehtävä on Neuvostoliiton turvallisuuden takaaminen. Tämä on saavutettu liittämällä Neuvostoliiton Karjalan kannas ja Laatokan pohjoinen rannikko, luovuttamalla Neuvostoliitolle vuokralle 30 vuodeksi Hankoniemi ja sen ympärillä oleva vesistö Neuvostoliiton sotalaivaston sellaisen tukikohdan muodostamiseksi sinne, joka pystyy suojaamaan Suomenlahden suun hyökkäykseltä.

Neuvostokansaa saavutti sen mitä tahtoi. Se on siitä kiittolisuudenvelassa sille kansallille Punaiselle armeijalle, jonka urotöiden muisto tulee elä-

Nyt solmittu rauhansopimus Neuvostoliiton ja Suomen välillä on tullut mahdolliseksi Punaisen armeijan suurten voittojen ansiosta. Neuvostoliiton mahtava, voimakas Punainen armeija tuhosi Neuvostoliittoa ja erikoisesti Leningradia vastaan tähdätyn sotapesäkkeen. Punaisen armeijan uljaat taistelijat murtautuivat läpi sellaisesta linnoitusketjusta, jota tämän englantilaisranskalaiset rakennuttajat ja suunnittelijat ylistivät murtumattomaksi.

Ei mikään muu armeija maailmassa olisi kyennyt tätä ankaritekoa suorittamaan: murtamaan teräksellä ja betonilla lujitettuja nykyäisiä varustuksia siitä huolimatta, että ne oli rakennettu kapealle kannakselle, joka asetti tavattomia esteitä joukkojen sijoittamiselle, tykistön ja hyökkäysvaunujen käytölle ja jonka metsäpeite suojaasi siihen lujittautunutta vihollisarmeijaa Punaisen armeijan lentoaseelta, antoi tilaisuuden piileskellä ja viivyttää ratkaisua. Eivät rajut, harvinaisen ankaran talven pakkasäätkään, ei vihollisen hävitystaktiikka, sen tuhotessa kaikki ihmisasunnot perääntyessään, voinut lannistaa Punaisen armeijan sankaripoikien eteenpäin ryntäävää voimaa. Vain Punainen armeija, työläisten ja talonpoikien armeija voi suorittaa tämän sotahistoriassa ainutlaatuisen sankariteon: nykyäisen varustuslinjan murtamisen.

Mistä saivat voimia nämä suuren työläismaan sotilaat? Mistä tuo järkkymätön voitontahto ja uljuus?

Jokainen Punaisen armeijan sotilas tiesi olevansa suuren kansansa asialla, sen lähettämänä puolustamassa omaa maataan, suurta Leninin kaupunkia vihollisen sotajuonien vastaan. Jokaisen Punaisen armeijan sotilaan mieltä lämmitti ja kannusti tieto siitä, että heidät oli lähettänyt rajojaan suojaamaan kansa, joka tunsikotimaansa omakseen, joka saattoi sanoa hallituksestaan,

että se on oma hallitus, joka ei palvele muita etuja kuin kansan etuja, sosialistisen isänmaan etuja.

Sen lisäksi jokaisen Punaisen armeijan sotilaan tietoisuudessa eli ja elää väkevänä tunto siitä, että hän omalla sydänverellään puolustaa ei ainoastaan omaa maataan ja omaa kansaansa, vaan että taistelullaan ja voitollaan hän auttaa muidenkin maiden työtätekevien vapautuksen asiaa. Jokainen puna-armeijalainen, joka Karjalan kannaksella rynnisti tulta ja kuolemaa syökseviä betonilinnakkeita vastaan, tunsii lämmintä myötätuntoa Suomen työtätekeviä, työläisiä, talonpoikia sekä henkisen työn tekijöitä kohtaan, jotka oli pakolla ja petoksella viety Suomen rahavallan sotaan. Punaisen armeijan sotilaat auttoivat Suomen kansan vapautuksen asiaa, ja tämän heidän antamansa avun johdosta Punaisen armeijan ja Suomen työtätekevän kansan välille ovat muodostuneet katkeamattomat ystävyysnauhat.

Punainen armeija teki tehtävänsä. Se lannisti Suomen valta herrat siinä määrin, että nämä allekirjoittivat rauhansopimuksen, joka täysin tyydytti Neuvostoliiton turvallisuustarpeeseen. Punaisen armeijan voitot vapauttivat suuret alueet Karjalan kannakselta Suomen rahavallan ikeestä. Punaisen armeijan mahdollia annettiin Suomen sotahulluille herroille sellainen opetus, että he varmasti tulevat kahdesti ajattelemaan, ennenkuin uudesti lähtevät Neuvostomaan vihollisten renkeinä sotaseikkailuun.

Koko Suomen kansa on saanut varoittavan opetuksen siitä, mihin johtaa se, kun kansakunnan asioita johtamaan ja ohjaamaan päästetään kansan viholliset.

Punaisen armeijan voitot valavat uskoa työtätekevien voimaan ja muodostavat kannustavan esimerkin Suomen työväestölle sen kerätessä voimiaan vapautuakseen rahavallan ikeestä.

mään ikuisesti neuvostokansan mielissä. Se on siitä kiittolisuudenvelassa viisasta ja lujaa politiikkaa noudattaneelle Neuvostohallitukselle, joka ei koskaan luovunut puolustamasta neuvostokansan etuja ja osaa pysyä kannallaan puolustaessaan rauhaa ja neuvostorajojen turvallisuutta ja loukkaamattomuutta.

Rauha vallitsee Neuvostoliiton rajoilla. Tämä on stalinilaisen rauhansopimuksen uusi suuri voitto. Koko edistynein

ihmiskunta, joka on kiinnostunut rikollisen imperialistisen sodan lopettamisesta, tervehtii tätä voittoa ilolla. Parjaajien on vaiettava voimattomina. Sodanlietsot ovat kärsineet ankaran tappion. He ovat menettäneet yhden tärkeimpiä tukikohtiaan Neuvostoliittoa vastaan aikomallaan sotaretkellä. Neuvostoliitto seisoo vankkumattomana rauhan vahvana ja työtätekevien turvana ja toivona.

Moskovan Pravda 13.3.1940.

LAHTARISOSIALISTTIEN „DEMOKRATIAA“

Herra Tannerin luhui hän-nänkannattaja Suomen am-mattiyhdistysliikkeessä, Eero A. Vuori on käynyt Oslissa kerjäämässä apua mannerhei-miläiselle hirmuvallalle ja pi-tänyt siellä puheen, jossa on koettanut todistella Suomen sisäisen kehityksen kulkeneen sota-aikana „pitkän askeleen jatkuvaan demokratisoitumi-seen“. Norjan työläiset ovat ilmeisestikin suhtautuneet epä-luuloisesti tähän törkeään ja kaikille ilmeiseen valheeseen. Mutta herra Vuori on koetta-nut tukea väitettään kahdella tosiasialla. Nämä valko-Suomen „demokratisoitumista“ muka osoittavat tosiasiat ovat kaiken maailman ihmeeksi seuraavat:

„Ensimmäinen on sopimus työnantajain ja ammatillisten järjestöjen välillä...“

„Toinen on sos.dem. puo-lueen sopimus suojeluskuntain kanssa...“

Herra Vuori on ainutlaa-tuinen demokratian esitaisteli-ja.

Ensimmäkin „sopimus työn-antajain ja ammatillisten jär-jestöjen välillä“ on vain sopi-mus työnantajain ja ammatti-liittojen johdossa isännöivien Vuoren tapaisten herrojen vä-lillä. Suomen työläiset eivät ole saaneet olla mukana edes kassa-telemassa siitä. Toiseksi tuo sopimus ei merkitse de-mokratian voittoa, vaan tap-piota. Se on sopimus, jonka avulla työläiset on sodan ai-kana pakotettu tekemään useita jopa 12-tuntisiaakin työpäiviä entisestäänkin pienien netyillä palkoilla. Ne, jotka ovat yrittäneet sanankaan sa-noa tuota orjasopimusta vas-taan, on vangittu ja julistettu lainsuojattomiksi. Se, että petturi Vuori ja hänen ta-paisensa kapitalistien asioilla

kulkevat ammattipainat on kutsuttu työnantajien neuvot-telupöydän ääreen, ei ole hiukkaakaan leventänyt eikä leventänyt työläisten leipää. Se päinvastoin tekee työläisten aseman entistä kurjemmaksi. Koko tuon sopimuksen tar-koituksena on riistää työläisiltä lakko-oikeus, heidän ase-mansa parantamisen mahdolli-suus ja tehdä ammatilliset järjestöt täydellisesti taistelu-kyvyttömiksi, sitoa työläiset sekä käsistä että jaloista.

Toinen herra petturi Vuo-ren esittämä tosiasia on vie-läkin katalampi isku työväen ja demokratian etuja vastaan. Sos. dem. puolueen tanner-lainen johto on tehnyt yhteis-työsopimuksen suojeluskuntain johtoherrojen kanssa. Työläi-set, joiden omaisia ja toverei-ta lahtarikaarteiksi nimitetty-jen suojeluskuntain päälliköt murhauttivat jo vuonna 1918 eivät anna minkäänlaista kan-natusta moiselle sopimukselle. Työläiset, jotka yli kaksikym-mentä vuotta ovat saaneet sietää kaikenlaista vainoa ja sortoa suojeluskuntaherrojen taholta, eivät tunnusta Tanne-rin ja Malmbergin sopimusta demokratian „voitoksi“, vaan sen häpäisyksi ja loukkauk-seksi. Suojeluskunnat ovat olleet ja ovat vallassaolevan riistajaluokan aseellisia vä-likappaleita työkansan sortami-seksi. Työkansa on ollut ja pysyy suojeluskuntain leppy-mättömänä vastustajana.

Molemmat herra Vuoren esittämät tosiasiat ovat siis todistuksena kokonaan muusta kuin valko-Suomen olojen „demokratisoitumisesta“. Ne kuvaavat vain Suomen lahta-risocialistien „demokratiaa“. Ne todistavat, että Tannerin ja Vuoren tapaiset sosialide-mokraattiset johtajaherrat

ULKOMAIDEN LEHDISTÖ RAUHANSOPI-MUKSEN SOLMIAMISESTA NEUVOSTO-LIITON JA SUOMEN VÄLILLÄ

SAKSA

Maaliskuun 13 päivänä jul-kaisivat kaikki Saksan sano-malehdet tiedonantoja ja kir-joituksia rauhansopimuksen solmiamisesta Neuvostoliiton ja Suomen välillä sentapaisin otsikoin, kuten „Sota Neuvos-liittoa vastaan ei onnistunut“, „Berliner Börsenzeitung“ mainitsee tätä rauhansopimus-ta käsittelevässä kirjoitukses-saan:

„Rauhansopimus todistaa, ettei Neuvostoliiton pyrkimyk-

ovat tehneet entistä avoimem-man ja häikäilemättömämmän liiton taantumuksellisen suur-porvaristoi kanssa Suomen työläisiä ja koko kansaa vas-taan. Tätä liittoa he yrittä-vät kaunistella lavartelemalla olojen „demokratisoimisesta“, vaikka tosiasialla Suomen kansalta on nyt, tämän man-nerheimiläisille niin onnetto-masti päättyneen sodan aikana, riistetty viimeisetkin demok-ratian rippeet.

Mutta Suomen työläiset, ta-lonpojat ja koko kansa tun-tevat liian raskaana kapitalis-tien ja heidän kanssaan liit-toutuneiden sos.dem. herrojen sortovallan voimakseen taiste-lemalta astua sen ikeeseen. Epäilemättä tulee Suomen työläitekevää kansa entistä suu-remmalla tarmolla ja päättä-väisyydellä jatkamaan taiste-luaan julmia sortajiaan vas-taan.

senä ole ollut uusien alueiden valtaaminen, vaan se on vain halunnut taata sen, etteivät sen edut ole uhanalaisina.“

„Deutsche Allgemeine Zei-tung“ kirjoittaa:

„Neuvostoliiton ja Suomen välinen uusi raja on nyt mää-rätty. Suomen tasavalta on lehnnyt sopimuksen Neuvosto-liiton kanssa, kuten sen ovat muut Itämeren valtiot jo en-nen tehneet.“

LATVIA

Latvian sanomalehdistö kir-joittaa Neuvostoliiton ja Suo-men välisestä rauhansopimuk-sesta uutena todistuksena Neu-vostoliiton rauhanpolitiikasta.

„Brīva Zeme“ kirjoittaa pääkirjoituksessaan:

„Viime yönä solmittuun rauhansopimukseen Neuvosto-liiton ja Suomen välillä voivat suhtautua tyydytyksellä kaikki

Itämeren valtiot, emmekä yk-sin me, sillä se pystyttää rau-han koillis-Europassa.“

EESTI

Tieto rauhansopimuksen sol-mimisesta Neuvostoliiton ja Suomen välillä on Tallinnassa otettu vastaan suurella mielen-kiinnolla. Kaikkialla hyväksy-tään Neuvostoliiton politiikka, jonka tarkoituksena on rauhan puolustaminen. Sanomalehdel korostavat sitä, että Neuvos-toliiton ja Suomen välillä sol-mittu rauhansopimus lujittaa turvallisuutta ja rauhaa Itä-meren maissa.

LIETTUA

Julaistessaan Neuvostoliiton ja Suomen välisen rauhansopi-muksen korostavat useat liet-tualaiset sanomalehdet sitä, että se on Neuvostoliiton vii-saan rauhanpolitiikan uusi saa-vutus.

PUNAINEN ARMEIJA VIIPURISSA

Leningradissa ilmestyvän „Leningradskaja Pravda“ erikoiskirjeenvälittäjä S. Bol-šov kirjoittaa lehdestään Viipurista:

„Neuvostoliit... Suomen tasavallan välillä solmitun rauhansopimuksen mukaisesti päättyivät sotatoimet eilen täsmälleen kello 12 päivällä. Tykkien jyske lakkasi, kone-kiväärit vaikenivat, tuli hiljai-suus. Jotkko-osastomme ovat Viipurin keskuksessa. Punai-sen armeijan soturit Solov-jev, Larin ja Minutin nostivat

keskikaupungilla synnyin-maamme voittoisan lipun.

Viipurissa ja muissa Punai-sen armeijan joukko-osasto-jen majoituspaikoissa on ollut Neuvostoliiton ja Suomen ta-savallan välillä solmitulle rau-hansopimukselle omistettuja joukkokokouksia. Sotilaiden, komentajien ja poliittisten työntekijäin puheet olivat täynnä hehkuvaa rakkautta neuvostohallitusta kohtaan, jonka viisas politiikka on tur-vannut suuren Leninin kau-pungin ja synnyinmaamme luoteisrajojen turvallisuuden.“

Suomen armeijan mieshukka on ollut tavaton

Aikana, jolloin tuhansissa ja kymmenissä tuhansissa Suo-men kodeissa turhaan odote-taan poikia, isä ja veljiä palaavaksi kotiin, on kuin ivaan tekoa kansan hädästä johdutella sitä Punaisen armei-jan muka vieläkin suuremmal-la mieshukalla, kuten Suomen valtaherrat nyt koettavat teh-dä. Aivan oikeutetusti esite-tään Suomen valtaherroille kysymys, miksi te heitteite Suomen sotaan, kun kerran syksyllä Suomi olisi saanut rauhan turvatuksi ilman mi-tään uhreja.

Mutta Suomen kansan kär-simykset eivät ole näille her-roille merkinneet yhtään mi-tään. Suomalaisten työläis- ja talonpoikaissotilaiden hengelle eivät he ole antaneet mitään arvoa. Rintamalta palaavat so-tilaat voivat kertoa kauhistut-tavia asioita Suomen armei-jan mieshukasta. Esitämme muutamia Puna-armeijan sota-vangeiksi antautuneiden soti-laiden rintamakuvauksia, jois-ta jo voi nähdä, että armeijan johto ei ole ilmoittanut lähes-

kään omaa mieshukkaansa.

Eräs turkulainen sotavanki kertoi näistä Suomen armei-jan salatuista tappioista. Yhtä-pitävästi muiden rintamatove-riensa kanssa hän kertoi, että ensi päivänä heidän joukostaan 190 miehestä jäi vain 90 miestä järeille. Ja myöhemmin koko pataljoonasta, jota ma-joitettiin ikäänkuin tahallaan avoimella kannaalla olevissa teltoissa Puna-armeijan granaattitulen alaisena, jäi järeille 600 miehestä 200.

Kaikkialla muillakin rintamilla olleilla suomalaisilla sotavan-geilla on samanlaisia koke-muksia. Niinpä eräs Oulun läänistä kotoisin oleva ali-kersantti kertoi nähneensä Vuoksen toiselta rannalta, mi-ten Puna-armeija vastustamatomasti murti Suomen armei-jan puolustuslinnakkeet joen toisella rannalla. Myrskyisiä tykkituli, eteenpäin ryntäävät tankit ja suurissa parvissa pe-räkkäin lentävät lentokoneet suorastaan hautasivat allensa Suomen armeijan voittamatta miksi keuhut puolustuslinjat.

Hän kerto edelleen, että hei-dän pataljoonastaan lähetettiin ensimmäinen komppania „vas-tahyökkäykseen“ yhdessä mo-nien muiden joukko-osastojen kanssa. Seuraavana aamuna hän kysyi komppanian pääl-liköltä, kaatuiko paljon miehiä. Päälikkö ilmoitti 7 mie-hen kaatuneen. Kun „vas-tahyökkäykseen“ osallistunut komppania palasi takaisin, kä-vi selville, että jo ennen komppanian levittäytymistä oli kaatunut 60 miestä. „Vas-tahyökkäys“ lysiähti kasaan, kun jo liikkeelle lähdet-täessä, tahtikin komppanias-ta yksin kaatuneina mene-tettiin yli 100 miestä. Ali-kersantti kertoi koko pataljoon-nan olleen hyvin kuohuksis-saan sen takia, että upseerit heiltä noin julkeasti salasivat asiain tilan.

Eräs Karjalan kannakselta kotoisin oleva autonkuljettaja kertoi: „Kovassa granaatti-tulessakin ja konekiväärien suihkun alla upseerit hih-kuivat. „Päätt pystyy!“ — On tähyttävä ja ammut-tava!“ — vaikka pään nosta-minen vielä miltei varmaa kuolemaa. En kymmenet neu-vostotankit aivan varustusten edessä pöyry yllä hirmutulla

Punaisen armeijan sotilaita en-nähnytään. Tankeille me em-me voineet mitään. Vain yh-den tankin näin syttyvän tu-leen, vaikka Suomen armeijan päämaja ilmoitti meidänkin rintamaosalla niitä tuhotun monia kymmeniä.“

Eräs Vaasasta kotoisin ole-va ruotsalainen työmies ker-toi, miten suomalaiset sotilas-viranomaiset kyynillisesti sa-laavat Suomen kansalta todel-liset menetykset rintamalla. „Sanomalehdet kertoivat, mi-ten yksi suomalainen sotilas hävitti 150—200 venäläistä. Sitä oli tietysti mahdoton uskoa. Kun sitten meitä kulje-tettiin Viipurin saaristoon, ajoi meitä vastaan kymmeniä hevoskuormia, jotka olivat täynnä haavoittuneita ja kaa-tuneita suomalaisia sotilaita.

Minä tulin aivan sairaaksi kauhusta, kun meille tuli niin paljon haavoittuneita sidotta-vaksi (hän oli sanitääri). Lop-pujen lopuksi meitä joutui Viipurin läheltä Tuppuran saa-rella piiritykseen monta sataa miestä. Suomalaiset eivät voi-neet tehdä mitään granaatti-sadetta ja neuvostohyökkäys-vaunujen tuhoisaa tulta vas-

taan. Näistä sadoista pelastui-vat kai lopuksi ne 30—40 miestä, jotka antautuivat vang-giksi.“

Suuttumuksella tämä sama sotilas kertoi, että Suomen so-tilasviranomaiset kurjasti sa-lasivat kaatuneiden omaisilta-kin asian todellisen tilan. Sa-dat ja tuhannet odottavat tie-toja pojistaan, miehistään, isistään, jotka ovat jo kuu-kausia sitten kaatuneet. „Serk-kupoikanikin kaatui jo joulu-kuun alussa, mutta vasta hel-mikuussa saivat omaiset tästä sattumalta tietää.“

Alkaessaan sodan Neuvosto-liittoa vastaan syöksivät Suo-men herrat koko kansan mitä suurimpaan kurjuuteen. Näiltä samaisilta herroilta on turhaa odottaa, että he nyt koettaisi-vat hätään ja kurjuuteen syöksemäänsä kansaa todella auttaa. Siksi Suomen työäte-kevillä on edessä luja taistelu kootakseen voimansa tämän Suomeen pystytetyn sortoko-mennon kukistamiseksi.

TOIMITUSKUNTA.